

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 121

Dijous, 13 de maig de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 79, segona i darrera reunió

S U M A R I

Projecte de llei

de declaració del Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter, de dues reserves naturals parcials i d'una reserva natural integral (tram. 200-00081/08) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre la propera temporada turística (tram. 300-00282/08) p. 20

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de contenció de la despesa (tram. 300-00284/08) p. 25

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques que afecten el Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 300-00285/08) p. 31

Interpel·lació

al Govern sobre les mancances del sistema educatiu (tram. 300-00283/08) p. 36

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de la immigració irregular (tram. 302-00234/08) p. 39

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la desocupació dels joves (tram. 302-00235/08) p. 46

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la formació professional (tram. 302-00236/08) p. 51

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 79.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Educació, d'Innovació, Universitats i Empresa, i de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei

de declaració del Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter, de dues reserves naturals parcials i d'una reserva natural integral (tram. 200-00081/08)

Ho fem amb el sisè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Medi Ambient i Habitatge sobre el Projecte de llei de declaració del Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter, de dues reserves naturals parcials i d'una reserva natural integral.

D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Bon dia. Gràcies, senyor president. Molt honorable president, senyores i senyors diputats, en primer lloc, vull saludar la presència d'alcaldes i regidors i regidores dels municipis inclosos a l'àmbit i entitats del territori; també del secretari general del meu departament, de la directora general de Medi Natural i càrrecs i tècnics del Departament de Medi Ambient que avui ens acompanyen.

Fa gairebé tres mesos, ens trobàvem després de la presentació d'aquest projecte de llei, i vol dir que han passat tan sols tres mesos. És a dir, s'ha produït un treball excel·lent, amb rapidesa i sense embuts. Per tant, jo vull agrair molt aquest treball que s'ha fet.

Vull recordar també que aquest era un projecte que venia marcat per la voluntat del consens, amb les al·legacions, moltes, centenars d'al·legacions que varen ser presentades en la informació pública, en l'avant-projecte, i que van ser analitzades pel departament i incorporades en molt bona part.

Deixin-me, trencant una mica el protocol, dir una altra cosa. Per mi, l'aprovació avui del parc és una satisfacció molt personal, i ho entendran. Aquest és un territori que jo conec molt profundament i en el qual tinc arrels, i òbviament, per mi, avui, aquest parc és un element d'una estimació íntima, molt intensa, molt personal.

Però seguim. D'acord amb la Llei 12/85, d'espais naturals, l'objectiu bàsic de la declaració de la figura de parc natural és garantir la conversió dels valors naturals d'una manera compatible amb l'aprofitament ordenat dels seus recursos. L'existència d'aquest parc i la seva gestió constitueixen factors de dinamització social i econòmica i de vertebració d'un desenvolupament sostenible dels municipis i comarques que integren el parc. La figura de parc natural implica una protecció de rang superior a la que ara disposen aquests espais protegits, però a més suposa una gestió més intensa sobre el territori, per a la qual és bàsica una gestió coordinada i una visió global del conjunt de tot l'àmbit.

Així, doncs, la declaració dels tres espais –el massís del Montgrí, les Medes i els aiguamolls litorals del baix Ter– com un sol parc natural es fonamenta en la voluntat de protegir, conservar i restaurar, però també potenciar l'aprofitament sostenible, divulgar la importància ecològica i cultural, promoure el desenvolupament socioeconòmic i establir un marc estratègic per a la planificació, l'ordenació i la gestió conjunta i coordinada d'aquests àmbits propers i interrelacionats en el seu entorn.

Per a la delimitació del parc natural, s'han seguit diversos criteris, amb l'objectiu d'assolir uns espais coherents des del punt de vista geogràfic, de la preservació, dels valors del patrimoni natural, cultural i paisatgístic de major interès i, finalment, de l'objectivitat i claredat respecte de la seva interpretació.

L'àmbit incorporat al parc natural inclou una part marina i una part terrestre, la qual implica territori a dues comarques i set municipis: l'Escala, a l'Alt Empordà; Torroella de Montgrí, Pals, Bellcaire d'Empordà, Palau-sator, Ullà, Fontanilles i Gualta, totes elles del Baix Empordà.

La part marina comprèn 2.037 hectàrees, i la superfície terrestre, 6.155, que en sumen, per tant, un total de 8.192.

A l'interior del parc, en atenció a la naturalesa, fragilitat i grau d'amenaça de determinats valors naturals presents, la llei declara tres reserves naturals: la reserva natural integral de les Medes –23 hectàrees–, que comprèn la zona emergida de les illes i dels illots de l'arxipèlag de les illes Medes; comprèn també la reserva natural parcial marina de les Medes, de 100 hectàrees, que comprèn l'àmbit marí de l'entorn de les illes Medes i coincideix amb l'àrea estrictament protegida actualment; també comprèn la reserva natural parcial dels aiguamolls del baix Ter, amb 218 hectàrees, que comprèn les llacunes i els aiguamolls dels sectors del Ter Vell, la Pletera, la bassa de Fra Ramon i les basses d'en Coll.

Aquesta llei preveu també una zonificació addicional al règim de protecció especial que ja impliquen les reserves agrícoles. En l'àmbit del baix Ter, existeix una activitat agrícola molt notable que, a banda del seu interès productiu, juga un paper important en la conservació del patrimoni natural i contribueix a frenar la intrusió salina de l'aqüífer.

Per tal d'articular la realitat socioeconòmica associada a l'agricultura amb la conservació d'un àmbit d'especial interès rural, paisatgístic i mediambiental, s'han defi-

nit unes àrees en què es preveu fomentar determinades pràctiques, mesures i actuacions relacionades amb l'activitat agrícola que són necessàries per a l'assoliment dels objectius de la llei. L'establiment d'aquestes àrees obeeix a la voluntat de fer explícits els àmbits d'especial atenció a l'activitat agrícola, als quals s'han de dedicar esforços d'inversió i de gestió.

La llei crea tres tipus d'òrgans que configuren la governança del parc: l'òrgan rector, que és l'òrgan de govern del parc; l'òrgan gestor, que és l'òrgan tècnic, i, a la vegada, la creació d'òrgans de col·laboració pel que fa a la participació pública i a l'assessorament científic.

La llei preveu també els instruments de planificació del parc natural, que s'hauran de desenvolupar en els propers anys; el Pla especial de protecció del medi natural i el paisatge, que ha de fixar els aspectes globals i permanents de l'ordenació; l'estructura general de l'ordenació d'aquest espai i de les actuacions necessàries per implantar-la; les directrius i les normes reguladores dels seus usos i de les seves activitats; la zonificació del territori, amb la reglamentació detallada de cada zona, les infraestructures i els serveis bàsics. Alhora, el Pla rector d'ús i gestió, que té per objectiu programar les actuacions i establir les determinacions necessàries per al desenvolupament de la gestió del parc, d'acord amb la regulació del pla especial; aquest pla estarà subjecte a revisions periòdiques, com a màxim, cada sis anys. Els programes anuals d'actuació, alhora, són un instrument operatiu que executa les previsions pressupostàries i aplica els instruments de planificació del parc.

La llei inclou un conjunt de mandats al Govern, mandats precisos, perquè es facin efectius diversos aspectes relacionats amb el desplegament de la gestió del parc. Voldria recordar aquí, breument, alguns d'aquests aspectes: la dotació de mitjans tècnics i econòmics adequats perquè el parc natural pugui assolir els seus objectius i pugui fer efectiva la seva funció de garantir la conservació del patrimoni natural i de contribuir, alhora, al desenvolupament socioeconòmic del territori; l'adopció de mesures per a l'adequat funcionament del sistema hidrològic, del qual depenen tant els sistemes naturals com determinades activitats econòmiques tan importants com els arrossars; l'adopció de mesures de suport a dos sectors de què es considera fonamental la seva continuïtat en l'àmbit del parc, com són la pesca artesanal i el conreu de l'arròs, i també, i per últim, la concreció de terminis per a l'elaboració dels instruments de planificació del parc.

Alhora, m'agradaria destacar –segur que ho faran els ponents– algunes modificacions rellevants introduïdes en el tràmit parlamentari de la llei i que vull agrair molt especialment a tots els diputats i diputades de la ponència, perquè són, indubtablement, unes millores essencials en el projecte. Quines són aquestes?

Primera, el reforç de les garanties de protecció i de promoció de les activitats agràries en l'àmbit del parc, en la seva triple funció productiva, ambiental i paisatgística.

Segona, l'obligació en el pla especial de contemplar la connectivitat ecològica del parc amb els espais naturals protegits del seu entorn.

Tercera, la concreció de la presència de la representació de les organitzacions socials vinculades al territori del parc natural en la composició de l'òrgan rector. La composició precisa es desenvoluparà per decret, però la llei ja inclou una directriu sobre l'òrgan rector que dóna garanties de participació a una àmplia presència dels sectors interessats.

En quart lloc, el mandat de constitució d'una xarxa d'equipaments del parc, una xarxa que ha de contribuir al compliment dels objectius, especialment quant a la seva administració i gestió, quant a l'ordenació de l'ús públic, quant a la informació i a la interpretació del patrimoni natural i cultural del parc.

D'una manera més general –i punt cinquè–, la llei incorpora la representació de les organitzacions professionals agràries a tots els òrgans rectors dels parcs de Catalunya, i tanca així una antiga reivindicació del sector agrari, que es fa efectiva a partir de l'aprovació d'aquesta llei amb els mecanismes que s'hi preveuen.

Vull ressaltar que és voluntat del Govern definir un espai d'interpretació del medi natural i socioeconòmic del parc natural en l'actual edificació de Mas Vilanera, al terme municipal de l'Escala, ròtula amb el Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà; explicar que la seu administrativa del parc estarà a Torroella de Montgrí, que la seu de la gestió marina continuarà a l'Estartit, i, alhora, es definirà un centre més específic sobre la reserva parcial dels aiguamolls del baix Ter, que es preveu ubicar a les antigues instal·lacions de Ràdio Liberty, a Pals.

Finalment, senyores i senyors, vull agrair l'esforç de totes les persones que han intervingut en aquest procés i que l'han millorat indubtablement. Em refereixo a la comissió i a la ponència, i especialment al senyor Postigo, especialment als diputats i diputades senyor Ramon Espadaler, senyor Esteve Pujol, senyor Alfons Quera, senyora Eva García, senyor Albert Rivera; també al lletrat senyor Ferran Domínguez, al gestor Frederic Solé, així com el treball dels serveis lingüístics.

Tinc el convenciment que amb l'aprovació d'aquest parc natural unirem esforços i energies i sinergies de les comarques de l'Alt i Baix Empordà. Aquest és un nou parc no solament ja d'aquestes comarques, sinó que és un parc que fa créixer d'una manera quantitativa però molt qualitativa el patrimoni natural de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Passem ara a donar la paraula a l'illustre diputat senyor Lluís Postigo, que va ser designat relator de la ponència.

El Sr. Postigo i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores, senyors diputats, voldria, en primer lloc, saludar els alcaldes dels municipis de Torroella i de l'Escala, que ens acompanyen en el dia d'avui, el secretari general del Departament de Medi Ambient, la directora general de Medi Natural, la resta de membres del departament, representants d'entitats i de diversos sectors

socials i altres persones que han volgut també acompanyar-nos en aquest dia d'avui.

Em correspon com a relator ponent d'aquesta llei donar compte d'una forma resumida del tràmit parlamentari seguit fins al dia d'avui. Fa avui, justament avui, quatre mesos que el Govern va entrar en el Registre d'aquest Parlament les quinze caixes o arxivadors que integren antecedents i tota la documentació d'aquest projecte de llei.

Un mes després de la seva entrada en registre va tenir lloc el debat de totalitat que va tractar les dues esmenes presentades pels grups de Convergència i Unió i del Partit Popular de Catalunya i que, tot i comptar amb el suport del Grup Mixt, varen ésser rebutjades pels vots en contra dels grups que donen suport al Govern.

Així, doncs, un mes després, es varen iniciar els treballs en comissió amb les compareixences d'una mostra prou representativa de les diverses sensibilitats presents al territori. Varen comparèixer fins a dinou representants d'administracions locals, sis alcaldes de vuit dels municipis interessats i també els representants de diversos sectors econòmics i socials: el sector agrícola, pesquer, turístic, recreatiu, ambiental, de propietaris, científic, fins a..., eren tretze que completaven aquestes dinou compareixences.

Només set sol·licituds de compareixença varen ser rebutjades, sis de les quals es referien al parc natural que ens ocupa i només una al Parc del Cap de Creus, que també estava contemplat en un dels annexos del projecte de llei inicialment. Els motius que van justificar, diguéssim, aquest rebuig d'aquestes set sol·licituds és que es va al·legar que estaven degudament representades pels compareixents o per les compareixences acceptades.

Posteriorment a les compareixences, vàrem abordar el tràmit de presentació d'esmenes parcials, un total de 147 varen ser les esmenes presentades, 54 corresponien al grup de Convergència i Unió, 43 al PSC, Esquerra i Iniciativa, 37 al Partit Popular de Catalunya i 13 al Grup Mixt.

Els treballs de la ponència, que ens van ocupar dues sessions, varen donar com a fruit la incorporació de cinquanta-set noves esmenes al projecte de llei, quaranta-una acceptades i setze més transaccionades amb els grups de l'oposició, el que representa que un 39 per cent de les esmenes presentades finalment varen ser incorporades.

Finalment, també, la Comissió de Medi Ambient i Habitatge del Parlament de Catalunya va aprovar el corresponent dictamen, dictamen que va tenir el recolzament, els vots favorables, dels grups parlamentaris que donen suport al Govern i l'abstenció del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. El Grup de Convergència i Unió, tot i que va votar a favor de les esmenes recomanades, va votar en contra de la resta del dictamen que no havia estat esmenat.

Les esmenes recomanades que varen ésser incorporades al projecte de llei pretenien, per una banda, millorar el redactat ajustant-lo al màxim possible a les previsions

d'espais naturals, evitant algunes reiteracions que es consideraven innecessàries, facilitant la seva interpretació i corregint fins i tot alguns errors que es varen detectar.

En segon lloc, pretenien, aquestes esmenes, incorporar en l'objecte de la llei, els valors productius. Aquesta era una reivindicació feta pel sector agrícola que trobava a faltar entre els valors a protegir els productius.

En tercer lloc pretenien, aquestes esmenes, estendre la possibilitat d'aplicar mesures de foment a l'activitat agrària, no només a les dues zones específicament assenyalades amb aquest motiu, sinó a tots els espais del parc natural on es dugui a terme aquesta activitat. També es buscava disminuir la discrecionalitat i, en la mesura del possible, ser més precisos en l'aplicació dels diversos preceptes. Es volia clarificar que l'autorització d'activitats ramaderes en zones afectades per incendis correspon a l'òrgan ambiental competent i no a l'òrgan gestor, la qual cosa hauria donat peu a una duplicitat que no era volguda.

També es va esmenar per corregir i per facilitar l'activitat cinegètica en el control de les poblacions, donar rellevància a la funció de connectors ecològics –aquesta va ser una demanda especialment reclamada per l'Ajuntament de l'Escala–, les esmenes també volien ressaltar una possibilitat que ja estava contemplada en el projecte de llei, però ens va semblar oportú, doncs, donar-li més visibilitat a la que és la possibilitat de gestionar aquest espai a través de la figura d'un consorci.

Igualment pretenien les esmenes garantir la presència de les entitats més representatives dels sectors socials rellevants, com ha dit el conseller, aquests sectors socials rellevants en el territori que han de ser presents, sens dubte, en l'òrgan rector del parc. I en aquest sentit s'especifica que entre elles es contemplen el sector agrari, pesquer, turístic, cultural, recreatiu, científic, ambiental, de la propietat privada, de caçadors, entre d'altres.

Pretenia també garantir un major protagonisme de l'òrgan rector, la realització de la xarxa d'equipaments que ha de permetre posar en dansa aquest parc natural i que s'han d'ubicar en diverses de les poblacions que comprèn l'àmbit territorial del parc, garantir la presència de les organitzacions professionals agràries més representatives en els òrgans rectors i a l'òrgan col·laborador. Aquesta era una reivindicació històrica del sector, que finalment, doncs, va ésser assumida per part del Departament amb unes manifestacions del conseller en la darrera assemblea d'Unió de Pagesos, en concret, però que no només els beneficia a ells, sinó a d'altres organitzacions professionals agràries representatives.

Es va optar per suprimir la modificació inicialment prevista i referida al nucli de la Vall de Santa Creu, al municipi de Port de la Selva. Aquests eren els annexos que es referien al Parc Natural del Cap de Creus.

I, per últim, també les esmenes van fer un darrer esforç en la descripció molt més acurada de la que inicialment contemplava de l'àmbit marí del parc, de la zona perifèrica de protecció a l'entorn de la reserva parcial de les Medes, i es va aprofitar també per corregir alguns errors que es van detectar en la delimitació.

Vull agrair la tasca realitzada pels ponents, per tots ells, el Ramon Espadaler, l'Esteve Pujol, l'Alfons Quera, l'Eva García i l'Albert Rivera per la seva dedicació i per la seva entrega, així com per les facilitats donades per la Mesa de la Comissió de Medi Ambient d'aquest Parlament a l'hora de realitzar les compareixences amb una certa agilitat. També vull agrair molt especialment la tasca del lletrat Ferran Domínguez, del gestor, Frederic Solé, i dels serveis lingüístics i de documentació d'aquest Parlament.

Fins aquí, diguéssim, arriba el resum que em correspon com a relator i ara correspon als diversos grups parlamentaris presents a aquesta cambra debatre el resultat final i defensar les esmenes que no varen ésser recomanades però varen ésser reservades amb aquest objecte.

Gràcies per la seva atenció, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per a la defensa de les esmenes, en nom del Grup Popular, té la paraula la senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, senyors consellers, en primer lloc, i com no podia ser d'una altra manera, saludar els alcaldes del territori que avui ens acompanyen, així com els membres del Departament de Medi Ambient i Habitatge.

També volia agrair, senyor conseller, les seves explicacions i la presentació d'aquesta llei que s'aprovarà, amb tota probabilitat, el dia d'avui, i agrair també al relator la seva síntesi del treball d'aquesta ponència.

Vull també agrair, en nom del meu grup, la compareixença de totes les associacions, entitats i ajuntaments, en comissió, en aquelles sessions maratonianes com ara deia el senyor Postigo, de tots, dels que pensaven com nosaltres i també dels que no hi pensaven. Perquè al Partit Popular de Catalunya creiem en el parc natural, però no d'aquesta manera.

I com que creiem en el Parc Natural del Montgrí, vam presentar un seguit d'esmenes, trenta-vuit en total, per intentar millorar aquesta llei que es va presentar. Però només se'n van transaccionar dues i, per tant, en queden avui vives un total de trenta-sis, ja que no en van acceptar ni una sola, senyor Postigo, mostra més, doncs, del consens que vostès mateixos van buscar amb aquesta llei.

Em permetrà també que subratlli com a element curiós, i que no deixa de tenir la seva importància, que els partits que donen suport al Govern hagin presentat fins i tot més esmenes que aquest grup parlamentari. O sigui, el tripartit, d'entrada, esmenava la seva mateixa llei de dalt a baix. Per tant, d'entrada, no se la creien ni vostès mateixos, surrealista tot plegat.

Però bé, amb relació a les esmenes presentades pel meu grup i rebutjades rotundament pels partits del Govern d'esquerres, dir, doncs, que obeïen únicament a la voluntat de les persones i entitats i associacions que van

comparèixer en la comissió d'aquest Parlament i que, com a afectats, defensaven lliurement.

En tot cas, i entrant ja a l'articulat de la llei, dir que no compartim l'opinió d'aquest Govern que la part emergida de les illes Medes hagi de ser reserva integral. No té cap sentit si entenem que la preservació mediambiental ha de ser únicament per millorar la qualitat de vida de les persones, amb aquesta llei regularan vostès fins i tot l'activitat humana. Això, senyors del Govern, no obeeix a cap necessitat científica ni biològica, únicament a un caprici, que l'activitat econòmica i empresarial i el turisme de la zona patiran.

No entenem tampoc que no vulguin regular l'activitat agrícola dins de l'espai protegit. El meu grup els proposava excloure les finques agrícoles del parc natural i, en el cas que no fos possible, garantir el dret a la propietat privada reconeixent les compensacions econòmiques als propietaris tal com estableix l'ordenament jurídic, i vostès van negar aquest dret, dret fonamental i dret constitucional. Si no es garanteix que l'activitat agrícola es desenvolupi de manera sostenible ecològicament i econòmicament, hauria de quedar fora dels objectius del parc natural. Una activitat econòmica no té la mateixa finalitat que un parc natural i vostès amb aquesta llei ho intenten conjugar tot.

Miri, senyor Postigo, nosaltres tampoc compartim el fet de voler integrar el territori al parc per la força, hauria de tenir en compte que el canvi socioeconòmic provocat per un afany de protecció mediambiental extrem pot suposar una disminució de l'estat del benestar, cosa que hauria de ser el contrari.

Nosaltres també vam presentar una altra esmena, també evidentment rebutjada pels partits d'esquerres com totes les que va presentar el meu grup parlamentari, que demanava –únicament demanava– respecte, demanava respecte a les activitats que es fan actualment a l'àmbit del parc natural. El fet de no acceptar aquesta esmena és una prova evident del totalitarisme que representa aquesta llei. Vostès es neguen a reconèixer que els ciutadans tenen certs drets adquirits que no es poden fulminar d'aquesta manera, no volen admetre els actuals usos i exclouen certes activitats sense cap criteri objectiu, cosa pròpia només d'un afany d'extermini cultural impropï d'un estat democràtic.

Quant a la gestió del parc, creiem que amb l'actual redactat de la llei no queda garantida la participació efectiva dels diferents propietaris, agents implicats i institucions que formen part del parc. Caldria una representativitat equilibrada i ponderada i així ho vam dir reiteradament en la comissió, en la ponència i també en l'esmena que vàrem presentar. I vostès, que són els de la participació ciutadana, ho haurien de demostrar. «La concreció precisa es regularà per decret.» Deia el senyor conseller fa un moment. Però, clar, això no pot ser, això no assegura absolutament cap representativitat.

I, quant al finançament, continuem amb el compromís dels 22 milions d'euros que el senyor conseller, doncs, d'aquella forma tan alegre, va prometre i va comprometre en el seu moment, però vostès saben perfectament, perquè altres ho faran, vostès segur que no, doncs, el

Govern que vingui –el proper Govern de la Generalitat de Catalunya– doncs, haurà de comprometre aquesta promesa feta per vostès feta, com deia, de forma tan alegre, no? Perquè, clar, sap què els diuen des del territori? Senyor conseller, des del territori els diuen: «Fets, no paraules.» Els sona, oi?

Doncs bé, aquesta llei al final el que demostra és una absoluta falta de respecte sobre les persones que viuen en el territori, una intervenció absoluta sobre les activitats que es fan i que es faran en el mateix territori.

Però tampoc em puc..., no em puc estar tampoc de fer una queixa, un comentari, mostrar la nostra disconfort, en tot cas, amb les formes com s'ha portat aquesta llei en el Parlament. I el conseller deia: «És que s'ha fet un treball excel·lent.» Li asseguro, doncs, que no sé si excel·lent o no, però, en tot cas, s'ha fet un treball, diguem-ne, absolutament ràpid i moltes vegades, doncs, bé, collat per la urgència d'alguns grups parlamentaris per portar aquesta llei, amb aquesta urgència, a final de legislatura en aquest plenari, no? I, clar, aquestes presses, doncs, han fet que tingués moltes esmenes i moltes vegades també des dels mateixos serveis jurídics del Parlament, modificacions tècniques, doncs, esmenes d'última hora. Fins i tot fa poques hores hem rebut una última esmena tècnica, doncs, perquè... I la veritat és que no entenem que aquesta tramitació per la via d'urgència..., no entenem que estigui justificada de cap manera, atès que la zona aquesta ja compta actualment amb diferents figures de protecció, que en tot cas, doncs, impossibiliten cap ús inadequat del medi, no?

Per tant, i resumint, i m'agradaria fer un petit resum, doncs, diguem-ne, sintètic del que representa per nosaltres aquesta llei. Nosaltres creiem que és una llei que neix tard, que neix sense consens, sense diàleg, fruit de la improvisació i fruit, també, com deia abans, de la imposició.

Però també vull fer un comentari, ni que sigui breu, del capítol de la llei, del capítol del règim sancionador. Perquè la cultura mediambiental, senyors del Govern, senyor relator, senyor conseller, la cultura mediambiental, el respecte a la natura és un concepte social de comportament de les persones que cal ensenyar i aprendre, però que difícilment avançarem a base de sancions tan desproporcionades com les que figuren en aquest projecte de llei.

I vull acabar, doncs, fent una valoració a aquesta llei, el que representa per al Partit Popular de Catalunya. Nosaltres creiem en aquesta llei. Vostès ho volen intervenir absolutament tot. Ho volen regular tot: les activitats empresarials, les activitats turístiques, les propietats privades, els límits privats, tot, absolutament tot. I això, en tot cas, requeria temps, negociacions, reunions i, sobretot, voluntat de pacte, cosa que vostès no han tingut ni amb els grups parlamentaris de l'oposició.

En resum, i per acabar, senyor conseller i senyor relator, estan vostès a punt d'aprovar una llei que és un veritable nyap. D'entrada, va tenir 1.600 al·legacions: al·legacions sobre els límits, sobre aspectes econòmics, sobre la propietat, sobre els usos..., més esmenes del mateix Govern que no pas dels partits de l'oposició,

molts i molts sectors econòmics en contra d'aquest parc natural. En volen més?

Avui li ho torno a dir, els ho torno a dir: el Grup Popular creiem en els parcs naturals, però no en els seus i tampoc en vostès. I sap per què? Doncs, perquè a partir d'ara, potser, després de l'aprovació d'aquesta llei l'home podrà anar a la lluna i no podrà anar a les illes Medes.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats, senyors consellers.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres col·legues, benvolguts consellers, alcaldes que ens acompanyen avui, de l'Escala, de Torroella de Montgrí - l'Estartit, secretari general, directora general, persones interessades en el punt que ens ocupa, en la creació d'aquest parc natural, gràcies per ser aquí i benvinguts.

Mirin, la posició de Convergència i Unió respecte a la creació del Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter és coneguda, la vam exposar des d'aquesta tribuna el dia que el Govern va portar la llei. I, vist com ha anat el tràmit parlamentari, voldríem fer algunes reflexions i definir el perquè de la nostra posició, almenys, des de tres punts de vista.

En primer lloc, parlarem una mica del què. És a dir, del contingut d'aquesta llei, del que estem realment..., el que hem debatut en seu parlamentària. Parlarem també del com, perquè les formes són importants, també en política i també a l'hora de fer lleis; però, sobretot, avui volem parlar del quan. Perquè aquest és un moment que no és un moment anecdòtic. Aquest és un moment important. I no em refereixo al moment actual, present, ara, d'aprovar aquest parc natural, sinó del context econòmic en el qual vivim, particularment tenyit de dramatisme des de les mesures que es van impulsar ahir al Govern central.

Mirin, respecte al què..., vostès coneixen les nostres esmenes. Val a dir que en vàrem presentar una seixantena. I, tal com vàrem anunciar en el primer debat que vàrem tenir respecte a aquest pla des d'aquesta mateixa tribuna, s'organitzen o es poden situar a l'entorn de quatre grans aspectes, que són els aspectes clàssics que afecten qualsevol parc natural: sobre els límits, sobre els usos que es poden i no es poden fer, sobre el govern del parc i sobre el finançament. Només una pinzellada, perquè vostès es ressituïn en quina és la nostra posició. I dic «vostès es ressituïn» perquè ni tan sols hem pogut defensar-les o explicar-les en comissió. No dubto que els grups que donen suport al Govern se les hagin llegides –no ho dubto–; però, en qualsevol cas, la primera ponència va durar escassament una hora, la segona escassament vint minuts..., per tant, no vam tenir temps ni tan sols d'explicar-ne el contingut. Permetin-me, doncs, que ho faci molt i molt breument.

Respecte als límits, nosaltres recollíem algunes propostes que venien, doncs, d'alguns ajuntaments, de l'Ajuntament de Pals, que venien de la Unió de Pagesos, que venien d'un munt de propietaris, que venien dels regants, que era dir: «Escolti, traguem l'àmbit dels arrossars del Baix Ter del parc perquè té algunes incògnites substantives importants: la política agrària, que es redefinirà de cara al 2013, no sabem què passarà.» Hi havia una demanda latent. En aquest sentit, la vam acollir i la vam plantejar. No ha estat acceptada, com tota la resta: no ha estat acceptat res del que ha proposat Convergència i Unió; però, en qualsevol cas, en deixem constància.

Ens semblava que no desprotegíem aquest territori, perquè voldria recordar, com s'ha dit en alguna intervenció precedent, que en la seva totalitat gaudeix d'una o altra figura de protecció..., bé sigui parc natural, que ja ho és a la part de les Medes, bé sigui, doncs, en el Pla territorial de l'Empordà, que ja protegeix..., o bé siguin els planejaments urbanístics. Per tant, res, ni un sol pam d'aquest territori està en risc pel fet que avui no s'aprovi el parc. I, si aquest Govern ha trigat set anys a portar-nos, doncs, aquesta llei és que se'n poden esperar alguns més per intentar fer les coses més ben fetes.

Respecte als usos no m'hi estendré, però nosaltres creiem que aquest és un territori –això és una obvietat– densament poblat, amb una activitat econòmica important, agrària, pesquera, sobretot turística que cal respectar. I tenim la sensació o, si m'ho permeten, la certesa que hem estat una mica atropellats pel corró, doncs, dels vots del tripartit, en el sentit de... «Escolta, tot això ja ho donem per fet, ja ho resollem.» Per tant, respecte als usos –i ara no entro en el detall; tenen les esmenes, se les deuen haver llegit, hi insisteixo–, doncs, poden vostès valorar-ho.

Un altre paquet d'esmenes –i estic en el capítol del què, del contingut d'aquesta llei– tenien a veure amb el Govern, amb els òrgans de govern del parc. I aquestes sí que eren unes esmenes substantives, tan substantives que vam dir, que en el supòsit que fossin acceptades, estaríem disposats a fer els ulls grossos en la resta de qüestions. I aquí plantejàvem, per a aquest parc –i extrapolable a la resta de parcs–, un model diferent d'òrgans de govern. Un model diferent en el qual hi hagués un òrgan més limitat que els actuals, quinze persones a l'òrgan rector, que fos integrat a terços: un terç per a l'Administració de la Generalitat, un terç per a les administracions locals i de l'Estat –vull recordar que hi han set ajuntaments més l'Administració de l'Estat, cosa que dóna molta més complexitat–, i un terç, doncs, per als diferents agents que interactuen en el territori, bé siguin els emprenedors, els pagesos, els propietaris, a triar, en aquest cas sí, pel decret que desplegui aquesta llei.

Fixin-se que és un model que el que perseguia és obligar l'òrgan màxim rector del parc a dialogar; persegueix que s'hagin de cercar majories, que poden ser unes vegades majories amb el territori –des de les administracions locals i els sectors directament implicats– o unes altres vegades majories entre administracions, entre l'Administració de la Generalitat i les administracions

locals; és a dir que ningú tingués el vot absolut, la capacitat d'imposar. I aquesta és una forma nova. I ens vàrem voler mullar en aquest sentit. I aquest és un compromís que mantenim des de Convergència i Unió, per a aquest i per a la resta de parcs. Vostès l'han desatès, han atès una part de les demandes, legítimes, de la Unió de Pagesos, d'una manera, per cert, bastant ambigua, però de la resta n'han prescindit.

Nosaltres, en aquest sentit, fèiem, ho crec, aportacions..., acceptin-ho, com a mínim, doncs, bastant noves, però sobretot perseguíem això: perseguíem que aquest parc fos gestionat, fos volgut, estiguessin obligats a cercar consensos des de les diferents parts implicades –administracions locals, Administració de la Generalitat, els diferents agents que interactuen en el territori. I això ens semblava una qüestió important.

Respecte a la resta d'esmenes, anaven orientades al finançament. En parlaré en la segona part de la intervenció, però també hem presentat algunes esmenes relatives al finançament d'aquest parc i em crida molt l'atenció la intervenció que ha fet el conseller al respecte.

Això pel que té a veure amb el què. Si parléssim només del text que hem tingut en tràmit en aquest Parlament, a la comissió, a la ponència. Però hi ha una altra perspectiva per acostar-nos aquí, que també justifica a bastament quina és la nostra posició final respecte a aquesta llei, que és el com: com hem fet aquest procés, doncs, d'aprovació, que tot indica que amb els vots, doncs, del tripartit avui aquest parc veurà la llum.

Mirin, avui entenem més que mai aquelles 1.500 o 1.600 persones que van ver alegacions i que ni tan sols van rebre resposta per part del Govern. A Convergència i Unió ens han tractat exactament igual. Nosaltres en vam fer seixanta, d'esmenes –una amunt una avall–, i és que no les hem pogut ni explicar en comissió, i és que no les hem pogut ni explicar en ponència. A la primera ponència se'ns van explicar les gairebé seixanta esmenes que va fer el tripartit, cosa que ja diu bastant de la imperfecció del text que va arribar al Parlament, i, a la segona, que anàvem preparats per intentar explicar això dels òrgans de govern, per intentar explicar això dels límits, per intentar explicar això del finançament, ens diuen: «No, ja s'ha acabat.» I després està bé que li agraeixin a la presidenta de la comissió el gest que va tenir d'incorporar-ho gairebé en calçador a la comissió de dimecres passat per poder venir en aquest Ple.

Entenem perfectament les 1.600 persones que fan fer alegacions i van rebre, a pilota passada, perquè ja es tornava vermell gairebé el conseller, que a vegades ja costa..., el fet que els fessin una carta, doncs, demanant..., dient: «Gràcies per la participació.» Té nassos l'afer –perdonin l'expressió–: «Gràcies per la participació.» Les hem vistes, aquestes respostes. És tot el que els han dit a aquesta gent després de..., no sé si tirar-les a la paperera o arxivar-les en aquestes caixes i caixes d'arxivadors que hi han.

Per tant, a nosaltres ens ha passat exactament el mateix que a totes aquestes persones, que tindran raó o no, però que han intentat dir-hi la seva, i que vostès no se les han ni escoltades. Nosaltres tenim aquesta

sensació i ens hi sentim perfectament identificats, tot i que algunes d'aquestes posicions tampoc les compartim –algunes d'elles tampoc les compartim, no?–, però creiem que aquestes no són maneres, creiem que no s'han ni guardat les formes; creiem que això, conseller, no està bé en una tramitació parlamentària. Vostès tenen els vots per vèncer, però no tenen l'autoritat moral per convèncer, conseller. No tenen l'autoritat moral per convèncer, vist, a més a més, el procés de com ha evolucionat aquesta llei, no?

Per tant, el què..., hi tenim profundes discrepàncies. Eren models diferents. Nosaltres estàvem per la protecció d'aquest parc, però el vèiem d'una manera diferent. Nosaltres hem dit «sí» sempre –i aquesta frase li sonarà–: «Un altre parc és possible.» Conseller, un altre parc era possible, molt més consensuat amb el territori. No ha estat possible. Tenim discrepàncies profundíssimes en el «com», però, sobretot, en el «quan» encara discrepem molt més. I, si m'ho permet, des d'ahir encara estem més profundament preocupats.

Jo no sé si el Govern –m'imagino que sí– ha agafat la premsa d'avui: «tisorada, retallada, *recorte*, *gran recorte*, rectificació...», etcètera. És unànime, la premsa d'avui. I a mi em deixa perplex que el conseller vingui aquí i ens digui que farem quatre seus en el parc, que continuarem invertint 22 milions... Ja ho dubtàvem quan ens ho va anunciar fa quatre anys. Escolti..., vejam –i aquí hi ha el conseller Nadal–, ens ve a sobre una retallada dels sous dels funcionaris, ens ve a sobre una retallada de les infraestructures, ens ve a sobre una retallada molt potent de la despesa pública. I vostè o no llegeix els diaris o viu en una altra galàxia. I ve aquí i diu: «Farem quatre seus, en el parc,» –no una, com tenen normalment els parcs: quatre–, «invertirem 4 milions d'euros els propers quatre anys.» Vostè no pot pujar aquí avui, vist el que passa, i mantenir aquesta actitud, perquè és irresponsable: o viu en una altra galàxia o té una voluntat explícita d'enredar el personal. No es pot mantenir aquesta posició.

I ara és temps de prioritzar, conseller –ara és temps de prioritzar. I és molt legítim que digui: «En la meva prioritat, per davant dels sous dels funcionaris, per davant de les infraestructures, per davant de les pensions dels jubilats, hi ha fer aquest parc.» No la compartiríem, nosaltres –no la compartiríem. I em sembla una autèntica barbaritat que no llegim el moment. No és defensable des de cap perspectiva, això.

Escolti, ens ve un moment que no serà una conjuntura de quatre dies, ens ve un pacte pressupostari molt dur. I aixecar un parc natural frustrant les expectatives, sabent-ho d'antuvi..., això és enredar la gent. No podem exigir als pagesos que s'avinguin i que s'adaptin a la gent, als usos turístics o als pescadors..., i no poder-los compensar perquè no els podem compensar, perquè no tindrem pressupost per compensar-los. A vostè li deu preocupar molt poc, perquè gairebé amb això testimonia la seva certesa que algú entrarà al darrere i que algú ho farà. I vostè aquí es penja la medalla: «Jo he fet el parc..., i, miri, els que han vingut a darrere» –qui sigui– «no l'han finançat.»

Escolti, a hores d'ara, sabem que aquest parc no es podrà finançar..., i que estem aixecant unes expectatives que no es podran complir. I els diu a aquells senyors alcaldes d'allà dalt que els farà una seu?, que invertirà 22 milions d'euros? És a dir, deixarem de fer la línia 9 del metro per fer allò? S'ho creu algú? –s'ho creu algú? No són «tonteries», honorable conseller Nadal. Ens ve un moment pressupostari molt complex. I, si ja no ens creiem en el seu moment els 22 milions d'euros que va prometre tan alegrement el conseller, després de veure el que ens ve a sobre, pressupostàriament encara ens ho creiem menys. I vostè no pot pujar aquí a dir això, ni vostè, conseller Nadal, pot pujar aquí a dir que es podrà invertir el que s'inverteix.

I, per tant, estem generant, i vostè n'és el màxim responsable i vostès, com a govern..., el que estem generant és una frustració segura –i aquesta és la trista realitat– en un territori que, ho reitero, està protegit, no hi ha en risc ni un sol pam. Algun diari va publicar: «És que ja no es podrà urbanitzar.» Per favor!, no enredem el personal: no hi ha ni un sol pam d'aquest territori que estigui en risc, afortunadament –afortunadament. És més, el 80 per cent gaudeix d'una figura o altra de protecció ambiental.

Aleshores, si hem esperat set anys –perquè ja la podíem haver fet el 2004, el 2005, el 2006, el 2007, el 2008, el 2009–, per què no podem esperar a clarificar el panorama? Per què no podem posar una transitòria al final i dir: «Escolti, quan tinguem la certesa que això ho podem dotar i que no anirem a frustrar les expectatives de la gent, dels alcaldes, de la gent, que es veuen limitats en les seves activitats econòmiques, quan tinguem aquesta certesa, després anem i impulsem el parc?»

Si fa aquesta esmena ens hi trobarà; hi serem, aquí, si no anem per aquest costat i anem a fer aquest brindis al sol. Escolti, nosaltres, d'irresponsables, no en som. I el més amable, si ens ho miréssim des de la perspectiva de la història, és dir: «Votem que sí», tan alegrement, escolti, i algú entrarà el darrer. No és la nostra actitud, no ho ha estat mai. I no em plau gens –ni a mi ni a cap company del nostre grup parlamentari– votar en contra d'un parc natural; em dol, i molt. Personalment, li ho dic. Vostè feia una referència personal legítima, més que legítima; jo també vull fer una referència personal: em dol molt haver de votar en contra d'un parc natural, però ho faig amb la tranquil·litat de consciència de saber que és el més coherent i és allò que és possible en aquest moment, pel què, pel com i sobretot pel quan, pel moment.

Perquè dona la sensació, hi insisteixo, conseller, que no ha obert ni la premsa d'avui, ni va mirar la sessió de control d'ahir. El mateix president de la Generalitat va dir: «retallada de sous generalitzada, correcció que serà dràstica». I vostè ve aquí, quan ens ha tingut entretingut un parc durant set anys, a corre-cuita, a generar unes expectatives que no podrà complir. No podrà atendre les expectatives generades als ajuntaments, no podrà satisfer les legítimes demandes d'aquelles persones que ja estan vivint en aquest territori i que requereixen i necessiten compensacions per poder tirar això endavant i per aixecar una estructura importantíssima, que és un

parc natural. Perquè aquest no és un parc qualsevol; té elements de complexitat que requereixen una estructura certament important, que financera no es podrà complir.

Per tant, lamentem, per totes les raons expressades, que hi hàgim de votar en contra. Ens han portat a votar-hi en contra, per les formes, pel contingut, i hi votem, a més a més, perquè aquest no és un moment per anar fent brindis al sol tan alegrement, quan sabem que pressupostàriament no podrem atendre els nostres compromisos.

I dit això, senzillament, agrair, això sí, les formes, només faltaria, doncs, de tots els companys de la ponència, molt particularment del senyor relator, del senyor Lluís Postigo; de l'Alfons Quera, del Grup d'Esquerra Republicana; de l'Esteve Pujol, del Grup Socialista; de l'Eva García; de l'Albert Rivera, del Grup Mixt. Agrair també els bons oficis del lletrat que acostuma assistir-nos en la legislació ambiental, el senyor Ferran Domínguez. També les aportacions dels meus companys de grup parlamentari, el Xavier Dilmé, l'Eudald Casadesús. I lamentar –lamentar– que ens hagin portat a haver de votar-hi que no, però ho fem des de la màxima tranquil·litat de consciència...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...i en un exercici de responsabilitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Consellers, diputats i diputades, també persones i responsables que ens acompanyen tant del departament com d'algunes alcaldies, des de Ciutadans vam dir al debat a la totalitat que creïem que el començament no havia estat bo, d'aquest projecte de llei; que aquell diàleg que se suposava que havia d'haver-hi amb diferents sectors que afectaven aquest parc no s'havia produït, aquelles famoses més de 1.500 al·legacions n'eren un exemple. I, per tant, en aquell moment, tot i que no vam presentar l'esmena a la totalitat, vam dir que s'havia de canviar molt en actitud, amb respecte per a les persones que actuen en l'àmbit d'aquest parc, o del que serà aquest parc. I, per tant, nosaltres creïem que havia d'haver-hi un canvi dràstic d'actitud d'aquest Govern i, sobretot, de voluntat de diàleg amb aquells que estan i que seran afectats per les noves delimitacions, pels nous usos, pel Govern i pel finançament d'aquest àmbit.

Dit això, nosaltres vam presentar unes esmenes bàsicament encaminades a dos punts.

La primera, que en els òrgans de govern d'aquest parc fossin presents aquelles persones que representen algu-

nes activitats determinades, com per exemple els usos agrícoles, i, per tant, nosaltres creïem que era fonamental que en aquesta participació no només hi fossin l'Administració de la Generalitat i l'Administració local, sinó que també hi fos una representació d'aquesta societat, d'aquesta gent que treballa, en definitiva, que té la seva activitat econòmica als àmbits i als límits d'aquest parc. Creïem que era un punt fonamental, i així ho vam fer saber també al Govern i al relator, i creïem que era fonamental arribar a un acord aquí, era un dels punts essencials per poder donar suport a aquesta llei.

L'altre punt també que vam comentar era el reconeixement, precisament, que havíem de conciliar dos interessos bàsics: la protecció del medi ambient, la protecció de l'àmbit natural i la protecció d'aquests espais a les illes Medes, al Baix Ter i al Montgrí amb l'activitat econòmica i agrícola. És l'etern debat sempre que parlem d'una activitat econòmica, quan s'ha de conciliar amb aquesta protecció. Nosaltres, des de Ciutadans, creïem que és possible la conciliació d'aquests dos valors o d'aquests dos àmbits d'actuació i que no hem de fer de cap d'ells l'únic dels valors, sinó que hem de trobar la fórmula i el punt de trobada en aquest àmbit.

Per tant, aquesta era la línia de les nostres tretze esmenes. Hem arribat a un acord amb el Govern des de Ciutadans en cinc d'aquestes esmenes, les hem transaccionat, que des del nostre punt de vista –i ara ho explicaré– incorporen parcialment alguns d'aquests valors en el text.

En la primera d'elles o la primera línia, en què parlàvem de la incorporació al consell, en aquest cas al Govern, del mateix parc, és cert que s'obre la porta a la incorporació sobretot del sector agrícola a la direcció i al govern d'aquest parc, però també és cert que obrir la porta no vol dir que hi hagi un compromís concret de participació d'aquest àmbit, d'aquest àmbit agrícola. Per tant, nosaltres creïem que aquí s'ha obert la porta i dependrà de com el Govern interpreti i com hagi interpretat aquesta obertura de porta, en dependrà en bona mesura l'èxit de la participació d'aquest sector. És a dir, l'esmena, finalment, el que ha fet és obrir la porta perquè el departament determini en un període de temps determinat com participaran aquests agents en el mateix Govern. Per tant, nosaltres creïem que dependrà molt de com hi participen, si hi participen activament, si tenen una proporció determinada que permet que tinguin també, que siguin una veu clau en la participació del parc, doncs, podrà ser, podríem dir, un èxit parcial en aquest àmbit. Si l'únic que es fa és parlar de participació, deixar la porta oberta i després complir amb l'expedient, podríem dir, només amb aquesta línia de: «Els agraïm la participació», serà, doncs, lògicament una frustració per a tot aquest sector, que en part ens ha agraït també a Ciutadans haver incorporat aquesta esmena, aquesta transacció amb el Govern. Per tant, des de Ciutadans estem satisfets d'haver incorporat obrir aquesta porta, però ara està en mans del Govern aquesta interpretació del mateix departament, de com s'incorpora la participació d'aquests agents. Per tant, està a les seves mans, està la pilota, si em permeten, al seu sostre, per determinar i convèncer aquests agents que no ha estat només

un brindis al sol, sinó que realment vostès han afegit un valor en aquest govern del parc.

I, en l'altra línia que dèiem, també és cert que s'han acceptat dues esmenes en concret que incorporen aquest valor productiu, aquest valor agrícola a l'àmbit del parc. És a dir, no només estem fent un parc, perquè ens entenguem, amb el paràmetre mediambiental, sinó que s'ha de reconèixer que el mateix sector agrícola, la mateixa gent que treballa, en definitiva, a l'àmbit d'aquest parc és també un valor del mateix parc. És a dir, no són dos valors enfrontats, sinó que formen part d'un parc. Per tant, en aquest sentit, podríem dir que també hem aconseguit amb la nostra esmena i transacció amb el Govern incorporar en els paràmetres de govern aquests valors productius en el mateix parc.

Dit això, que, per tant, considerem que és la part positiva d'aquesta tasca que s'ha fet a la ponència, de la millora del text, que considerem que des de Ciutadans amb aquestes cinc transaccions també hem col·laborat a millorar aquest text, hem de dir que la satisfacció és parcial i que, per tant, no ha estat tot allò o en tota aquella línia que volíem. Lògicament, les formes també han estat importants, les formes del relator..., evidentment, felicitar també el senyor Postigo per la seva actitud de col·laboració d'intentar arribar a acords amb el nostre grup i amb els altres grups de la cambra, i, per tant, aquí res a dir. Però sí que és cert que la situació en què venia el parc en aquest final de legislatura, que ho vam parlar en el debat a la totalitat, de si tocava o no tocava, de si era necessari fer-ho ara, de si hi havia precipitació, de si s'havia escoltat prou..., allò ve viciat del principi. És a dir, que el 2010 estiguem parlant, ara mateix, a final de legislatura, amb aquesta celeritat, d'aprovar aquest parc, doncs, era un mal començament, podríem dir, d'aquest mateix projecte.

Per tant, en formes, el procés que s'ha seguit creiem que no ha estat l'idoni, que si havíem de parlar d'aquest tema i hi havia prou temps en dues legislatures, que al programa de govern portaven precisament l'aprovació d'aquest parc..., i, per tant, hem tingut prou temps en dues legislatures per no arribar a l'última d'aquest tripartit –a l'última vigent, ja veurem el futur, a l'última–, arribar a l'últim moment i, a corre-cuita, intentar aprovar aquest parc, doncs, sense prou diàleg i sense prou treball per arribar a aquest punt de trobada. Per tant, nosaltres valorem negativament aquest procés, com s'ha fet, i ho vam dir al debat a la totalitat.

L'altre punt també que considerem negatiu –i crec que ja ho vam dir ahir també a la sessió de control, ho vam manifestar ahir precisament en una altra llei, que era la Llei dels governs locals, del Consell de Govern Locals– és l'oportunitat, el criteri d'oportunitat. Jo puc entendre –i abans ho comentava un altre portaveu– que el que va anunciar ahir el senyor Zapatero, doncs, difícilment avui paraitzarà la posada en marxa d'aquest parc, però sí que és veritat que –i ahir li ho vam demanar des de Ciutadans al president de la Generalitat– el que sí que hauríem de fer tots plegats –evidentment, el Govern, que és qui governa, però...– és tenir una trobada, tenir un punt de trobada, per entendre quines són les prioritats, en la situació econòmica que s'està pro-

duint, d'aquí, com a mínim, a final de legislatura, és a dir, si tots aquells projectes que estan sobre la taula són prioritaris o no ho són. Evidentment, el Govern és autònom i legítim per poder determinar quins projectes són prioritaris o no, però nosaltres creiem que pel bé de tots els ciutadans de Catalunya hauríem de ser conscients i llançar el missatge també que sabem prioritzar des d'aquest Parlament el que toca i el que no toca, el que és prioritari ara mateix per als ciutadans i el que no ho és. I és difícil llançar un missatge que sabem què prioritzar si debatem lleis com –ahir en parlàvem– la del Consell de Govern Locals i creem noves entitats polítiques, o la mateixa Llei de vegueries, que també genera una nova administració en un moment en què precisament el que ens demanen des de la Unió Europea i el que demanen pròpiament els mercats i els ciutadans que veuen retallar les seves prestacions o els seus drets socials és que ens plantejem quines són les prioritats; que no es pot viure en un núvol, que no es pot viure d'esquena a la realitat, que aquest Parlament no pot seguir aprovant el seu itinerari habitual amb el Govern aprovant lleis, segons el que vostès vulguin tancar abans la legislatura, sense tenir en compte les noves condicions i la nova situació econòmica.

Per tant, és difícil llançar un missatge de credibilitat si som incapaços de prioritzar i si hem de dir a la gent a qui s'abaixa el sou un 5 per cent, els funcionaris, o als pensionistes que no arriben a final de mes o han de col·laborar amb els seus fills o amb els seus néts, doncs, que ara mateix el que fem és posar 22 milions a sobre de la taula, o el que fem és aprovar una llei per tenir cent representants dels òrgans locals, o demà passat aprovarem un sistema de vegueries, amb una nova estructura administrativa, com si allà fora, en aquesta porta, quan sortim d'aquí, no passés res, com si la gent no tingués problemes econòmics, com si els funcionaris no sortissin..., i sortiran al carrer, lamentablement, el mes que ve, amb molta raó, per la situació econòmica; i nosaltres en aquest Parlament seguir amb la maquinària posada en marxa, com si aquesta Catalunya oficial fos al marge de la realitat a Catalunya. Doncs, jo crec que aquella desafecció de què es parla tantes vegades s'hauria de fer mirar, i aquesta falta de visió de prioritats, des del nostre punt de vista, és una de les causes d'aquest divorci entre ciutadania i política, i, lògicament, hauríem de saber rellegir, actualitzar, fer un plantejament nou, com a mínim, amb la situació crítica que viu el país a nivell econòmic.

Per tant, a nivell de finançament, que és un dels punts també que parlàvem d'aquest parc, és evident que poden haver-hi promeses, que poden haver-hi qüestions que no es compliran; que no es compliran com en altres camps, però aquí tampoc. I en política jo crec que és, des del meu punt de vista, en la meua humil opinió, pitjor crear expectatives i no complir-les que no fer les coses. Perquè quan un no pot fer les coses és més realista i ja se sap el què hi ha, i si no es pot posar en marxa un parc no s'hi posa, i si no es pot posar en marxa un consell de governs locals no s'hi posa, i si no es pot posar en marxa una llei de vegueries no s'hi posa; però dir que es posarà en marxa, que hi haurà finançament, que tot va magníficament bé i després frustrar els ciu-

tadans, els representants públics o la societat civil, jo crec que és molt pitjor. Per tant, nosaltres sempre hem estat partidaris de ser més realistes i de mirar aquesta Catalunya real, intentar representar-la millor en aquest Parlament, no?

Per tant, nosaltres en aquest punt també discrepem de l'oportunitat, del moment i de la lectura, insisteixo que sense fer populisme i sense dir que avui vostès, doncs, posen potes amunt l'economia d'aquest país, no. El que passa és que és poc oportú en aquests moments, segurament, parlar d'aquest finançament que no es podrà dur a terme i portarà a la frustració de moltíssima gent que sí que creu en aquest parc i que creu que hi haurà un finançament suficient per posar-lo en marxa.

Per tant, resumint la nostra posició, des de Ciutadans creiem que és millor el text que surt avui que el text que va entrar al Parlament; que s'han incorporat alguns valors que nosaltres consideràvem que eren prioritaris per poder participar i poder donar suport a aquesta llei, que són bàsicament –els ho recordo– la participació en els òrgans de gestió i la incorporació del valor productiu i dels valors agrícoles en el mateix parc, com un tot, no com dos valors oposats, sinó com a fórmula que forma part d'aquest parc. Però, evidentment, el criteri d'oportunitat, per una banda, més les formes i el moment processal, podríem dir, aquesta fórmula d'acabar la legislatura a corre-cuita aprovant un parc natural com si fos qualsevol cosa, com si fos una cosa imminent, com si no estigués protegida, com deia algun altre portaveu, ja aquesta zona, doncs, sincerament, creiem que no acompanyen.

Per tant, nosaltres som escèptics amb l'aplicació i amb la gestió i amb la posada en marxa d'aquest parc. Veurem, i vostès, amb el Govern, demostraran si són capaços d'incorporar aquests valors, si són capaços d'incorporar aquesta part de la societat que treballa en aquell àmbit i amb aquells límits, però sobretot també hauran de ser capaços d'explicar, doncs, el que dèiem, si tenim finançament o no per a aquest parc, si és el moment oportú o no.

Per tant, nosaltres no hi donarem suport, a aquesta llei, tot i que reconeixem l'avenç amb aquestes transaccions, i per tant ens abstindrem en aquesta votació, perquè pensem que des del nostre punt de vista es pot tirar endavant aquest parc, però ara mateix, amb la situació que tenim, i ara mateix, també, amb aquesta incertesa i amb aquesta ambigüitat en què han quedat alguns articles amb aquesta incorporació d'alguns valors i d'alguns sectors, doncs, no volem donar un xec en blanc, no volem creure que absolutament el text està tot lligat i ben lligat.

Per tant, creiem que s'ha millorat, però vostès ara tenen com a govern la responsabilitat de demostrar que, amb aquesta abstenció que avui votarà Ciutadans, doncs, tant de bo d'aquí a un temps poguéssim dir que ens hem equivocat i que hauríem d'haver votat a favor. Però la realitat és que som escèptics, per les circumstàncies i pel procés que ha portat la creació d'aquest parc.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor Esteve Pujol.

El Sr. Pujol Badà

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyor conseller de Política Territorial, secretari general de la conselleria, directora general, representants de la conselleria territorials... També saludar els alcaldes que avui ens acompanyen i altres representants municipals, així com tot un conjunt de representants del teixit social i associatiu d'aquest sector que avui fan referència a aquest parc natural.

Vull començar amb el capítol d'agraïments. És evident que haig de donar les gràcies al lletrat senyor Ferran Domínguez, al gestor Frederic Solé, a l'assessora lingüística senyora Anna Muijal i a la tècnica del Grup Socialistes Odile Rombouts, perquè ens han ajudat, almenys a mi m'han ajudat a fer la meua feina més ben feta, espero, en aquesta tramitació; també –ho han fet els meus companys i jo no deixaré de fer-ho– a totes els membres de la ponència: al relator, el senyor Postigo, però també al senyor Espadaler, al senyor Quera, al senyor Rivera i a la senyora García. Jo diria que, malgrat les diferències que hem evidenciat en la ponència i evidenciarem en aquesta tribuna, el to i la cordialitat que ha existit em sembla que fa que per mi hagi set un plaer treballar amb vostès.

Pujo a aquesta tribuna per anunciar, evidentment, el vot favorable del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi al projecte de llei que avui es sotmet a votació i, en conseqüència, com suposo que no serà cap sorpresa, el vot negatiu de les esmenes que vostès avui ens presenten.

El nostre vot és positiu, i ho farem, el farem, des del convenciment. La feina feta fins avui ens fa dir que avui dotem o avui dotarem d'un bon instrument el Montgrí, les Medes i el Baix Ter, tot aquest territori, però també d'una manera molt important tota la seva gent i d'una manera indestriable amb el territori.

Hem sentit els arguments de CiU i del PP. I fan que no pugui res més que reafirmar-me en el que deia en el debat de totalitat. És evident que aquesta llei té un problema, té un problema i greu per assolir aquest consens, que seria ben positiu, amb els grups de l'oposició. Té un problema, aquest és el problema: és que vostès des de fa molts de dies estan abocats a aquesta voràgine electoral que vénen eleccions i que per tant tot s'hi val per vejam si podem esgarrapar algun vot, d'on sigui, a costa del que sigui. I per tant jo crec que aquest és el principal problema que tenim.

I fins i tot dels arguments que ens han estat donant avui aquí, jo agafaria les paraules del senyor Rivera, quan parlava dels aspectes positius, del que hem avançat, o sigui, són totalment contradictoris amb el que estaven dient. Per tant, un grup que no està al Govern està dient que s'ha assolit tot el tema de la promoció de l'activitat productiva, etcètera, i en canvi vostès o no s'ho han llegit o no volen llegir-ho. Jo crec que és aquest, evidentment, el problema.

La senyora García novament, la senyora García, me posa uns qualificatius..., ja li ho deia l'altre: em dolia, em dolia una mica els qualificatius que utilitzava. Continua utilitzant-los: «totalitarisme», «fet per la força»... O sigui, em sembla que és un mica tremendista.

Jo, permeti'm que li digui una cosa. Li hauria de dir que: «He lamentat veure que en aquests últims dies, i sobretot a la premsa comarcal de la zona afectada per la llei, han sortit i surten nombroses notes de premsa de diferents grups, que crec que, des del meu punt de vista, no fan més que enterbolir el panorama i, en tot cas, servir alguns interessos electoralistes dels mateixos grups, ja que moltes d'aquestes afirmacions que es podien llegir al diari no passaven de ser simples suposicions o afirmacions gratuïtes». Penso que podem estar o no d'acord total amb els articles de la llei, o pensar que nosaltres ho farem diferent, o que nosaltres ho faríem millor, però crec que no podem confondre la gent.

Doncs bé, jo li he dit aquestes paraules, m'he permès la llicència de dir aquestes paraules, que no són meves –que no són meves– i que són d'un enyorat i malauradament desaparegut diputat d'aquesta cambra i concretament del seu partit, el senyor Enric Herranz. El senyor Enric Herranz en aquesta tribuna deia aquestes paraules arran del debat del cap de Creus. Que n'han canviat de coses, no?, que en són de..., avui, en són, de vigents, aquestes paraules. Es van pronunciar fa dotze anys, però avui, pel seu discurs i pel discurs que ens ha fet el senyor Espadaler, són actualment vigents.

Què ha canviat? No poca cosa: en aquell moment vostès abraçaven la fe, a ulls clucs, la fe de Convergència i Unió, així com Convergència i Unió abraçava la fe del senyor Aznar. Això ha canviat. Ha canviat en el sentit de què? Que avui, davant d'una llei molt millor, avui tots són problemes i tot són deformacions del que diu la llei. (*Remor de veus.*)

Senyor Espadaler, li podria dir el mateix del que ens ha vingut a fer avui aquí. Ha tingut un problema, senyor Espadaler. El problema seu ha set una cosa que també ho han criticat, que no ho entenc, perquè per un cantó diuen «no s'escolta, no s'ha escoltat les 1.200 alegacions, hem passat amb un tràmit allò, amb la directa posada a la comissió», i, per contra, llavors critiquen «i el tripartit fa moltes esmenes».

Per què les fem? Perquè escoltem o no escoltem? Perquè en les compareixences que han vingut s'ha anat explicant, s'ha anat debatent amb el territori i s'ha incorporat. Jo crec que les esmenes, senyor Espadaler, l'han deixat orfe. L'han deixat orfe en el sentit que fins i tot les han votat a favor; aquestes que vostès critiquen, aquestes quaranta esmenes, vostès les van votar a favor. Per tant, no devien pas estar tan malament i devien perfeccionar en certa manera el text.

Ens ha dit que vostès presenten una cosa que són substantives –substantives–, les esmenes substantives, i ens n'ha parlat d'una de molt substantiva; diu: «Ens vam llançar..., ens volíem mullar i ens hem mullat.» Senyor Espadaler, ha tingut un problema: s'ha volgut mullar però a la piscina no hi havia aigua. Quan es parlava de l'òrgan de direcció del parc, perquè vostè diu: «No,

no, havíem fet una cosa esplèndida», allò, amb terços, etcètera.

Vol que li recordi vostè el que deia quan era conseller? Vol que li recordi què deia vostè dels òrgans de gestió? Vostè parlava dels òrgans de gestió, sessió 10 d'abril del 2002; conseller de Medi Ambient, el senyor Ramon Espadaler, per tant, Ramon Espadaler *dixit*: «Els òrgans rectors estan representats pels responsables polítics de les administracions locals i la Generalitat, i això pensem que és un bon criteri, i tots els altres òrgans de representació que dèiem –entitats, col·lectius vinculats a la gestió de l'espai– han d'anar a l'òrgan col·laborador.» Ara vostè ens diu una cosa totalment diferent. Jo crec que hem avançat molt, i avui no diu el que diu vostè, no diu el que deia vostè. Per tant...

Més coses –més coses. Vostè aquí entra al detall, vol entrar que si els usos, que vostès no parlen d'això, que parlen d'aquí, que parlen d'allà... En aquesta mateixa sessió, vostè ho tirava tot cap al cantó; no hi volia entrar, en això. No hi volia entrar perquè vostè el que deia en aquell moment és que, escolta, on se trobarà les concrecions d'aquest diàleg, aquest punt de trobada entre protecció i capacitat que un espai protegit sigui també un motor, un dinamitzador, un generador de riquesa per a les zones concretes..., aquest serà el pla de gestió dels espais naturals. I deia: «No?» Doncs no, perquè justament ara diu vostè el contrari.

Per tant, sigui una mica coherent i per tant ara no li faci dir a aquesta llei coses que no diu, i que, evidentment, un altre parc és possible –un altre parc és possible–: el que vostès anaven fent quan governaven, perquè aquest ha avançat molt en participació, en reconeixement de les activitats productives, etcètera. I, per tant, jo crec que, com deia, el problema que tenim és simplement aquest, que toca parlar d'eleccions o vénen eleccions, i per tant hem de fer això.

Hem, per tant, encarat aquesta recta final del projecte, que té un llarg recorregut..., perquè l'altra cosa, dius, les presses. Quines presses?, si aquest és un projecte que després vostès diuen que hi porten cinc anys o sis anys! Per tant, les presses enlloc.

L'hem encarat que hi ha hagut una evolució, que hi havia un avantprojecte, que és molt diferent del projecte de llei que va aprovar el Govern, amb aspectes que vaig dir i no em costa res repetir: el canvi d'usos del tema d'arrossars si és necessari, el tema de la solució de Vilanera, el tema de la dotació i per tant solució per una vegada del tema de Ràdio Liberty de la platja de Pals, i en moltes altres coses que, si agafem el text de l'avantprojecte, amb el que entrava aquí, van fer una millora ben substantiva. Però no solament això, sinó que en el conjunt del debat que hi ha hagut aquí, i ho deia el conseller, en ponència, amb les compareixences, jo crec que hem avançat molt.

Ho deia també en el debat de totalitat: era el repte, era el repte que teníem, i que si volíem treballar per al territori havíem d'assumir i treballar en aquest sentit, escoltar, escoltar i escoltar, i prendre nota. I d'aquí ve l'escoltar, l'escoltar i prendre nota, les esmenes que els

tres partits que donem suport al Govern varem presentar en el tràmit de la llei.

Per tant, el text que avui sotmetem a votació creiem que és molt millor del que vam entrar en aquest Parlament. I això, què reflecteix? Una voluntat d'escollar, aquesta que vostès neguen tant a la conselleria com als grups que donem suport al Govern, i també la d'esvair dubtes o temors.

Per tant, d'aquestes esmenes, que algunes són tècniques, no ho negaré, però moltes d'elles d'ample contingut, el conseller n'ha fet un breu repàs, però jo, permeti'm que torni a subratllar-ne algunes que creiem que són d'important contingut i d'impacte sobre la llei. El tema de l'activitat agrària. Hi havia dubtes d'un possible tractament diferencial o greuges comparatius entre els sòls agraris que determinava la llei i la resta de sòls agraris. Doncs, això s'ha solucionat, s'ha solucionat i s'ha incorporat que, per tant, s'estén en tot el sòl agrari del parc aquesta necessitat de foment de l'activitat agrària i també de compatibilitzar aquesta activitat amb la conservació del territori natural.

Amb la promoció dels valors, promoció dels temes productius i socials –productius i socials. No diguin, no li facin dir el contrari, que això serà que la gent haurà d'aturar l'activitat. Promoció de valors productius, agraris, pesquers, socials o turístics. S'hi ha introduït també l'aspecte paisatgístic, que per al nostre grup també entenem que és prou important.

El tema de la caça. Vostès saben, membres de la ponència i diputats de la comissió, que hi havia una preocupació pels caçadors, sobretot per la qüestió del porc senglar i de l'excés de porc senglar, que podia fins i tot actuar negativament sobre els valors naturals d'aquest territori. Això s'ha introduït i s'ha solucionat, a demanda, i fent-ho veure des de la gent que hi està més directament implicada. Per tant, anem, anem traient ombres i dubtes.

L'espai de connectivitat. Hi havia una reclamació molt concreta de dir: «Escolta, l'espai de connectivitat ha de tenir un tracte diferencial», i hi està inclòs.

Els òrgans rectors, que no són aquests que deia el senyor Espadaler en el seu moment de conseller, que era la Generalitat i els ajuntaments i prou. Doncs no, aquí cita –cita– els sectors socials rellevants: agraris, pesquers, turístics, culturals, recreatius, científics, ambientalistes, de la propietat privada, dels caçadors i dels altres sectors socials. Qui els falta? Qui els falta, aquí? Llavors diu: «No, però això ja ho veurem més endavant, perquè aquests veurem què fan quan ho hagin de fer...» Escolti, això està escrit. Ara vostès fins i tot li donen la subjectivitat i una intencionalitat que és fruit d'aquesta seva subjectivitat. Que el nomenament del director, que serà amb consulta prèvia a l'òrgan rector. Que es podrà treballar aquest parc natural, si s'escau, amb la figura del consorci.

El tema de la xarxa d'equipaments; la definició d'aquesta xarxa d'equipaments, geogràfica i de per què han de servir. Etcètera.

Per tant, aquestes són les quaranta esmenes que hi introduïm i que em sembla que han millorat molt aquest text, i que, per tant, aquest, senyor Espadaler, senyora

García, és el que es deixa una mica orfes dels seus arguments.

Per tant, avui tenim davant de nosaltres una oportunitat de futur per a aquest territori, per posar en valor aquest medi natural i el seu patrimoni natural, cultural, però també per revaloritzar l'activitat turística lligada a aquests nous valors que ofereix el parc i l'activitat agrària i de la pesca tradicional.

El text que es sotmet avui a votació conjunta tots aquests objectius, és la suma de tots els elements, és la suma de tots els agents, és la suma de totes les persones implicades, cap ni una d'elles al cim de l'altra, en detriment dels altres.

Tenim, doncs, aquest instrument. Ara del que es tracta, senyor Espadaler, senyora García, que no volen donar suport a aquesta llei, és d'arremangar-se, és de tots plegats posar-se a treballar i a gestionar, i a gestionar bé, aquest espai. Perquè té oportunitats econòmiques, senyor Espadaler. No s'hi val, fa un mes o mes i mig, a parlar que no era oportú perquè venien eleccions i avui parlar perquè hi ha crisi; fa un mes també n'hi havia, de crisi, i per tant aquell argument no va sortir, i avui el fa sortir. Per tant, aquest parc té possibilitats econòmiques de desenvolupar un sector del nostre territori que, a més a més de turisme de sol i platja, pugui oferir altres valors als habitants que visquin en aquest territori, i també als turistes que puguin venir. Per tant, té possibilitats econòmiques, no em faci demagògia.

Per tant, tenim una oportunitat per a aquest territori, tenim una oportunitat per a aquesta part del nostre país. Jo crec que val la pena que ens hi esforcem, aquest territori s'ho val, i en les nostres mans està de poder-ho fer.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé, moltes gràcies, senyor president. Primer de tot, dir que com a empordanès em sento molt orgullós al poder fer el posicionament de defensa del Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter, i, bé, m'emplena d'orgull.

Vull agrair, en nom del nostre grup parlamentari, la presència avui entre tots nosaltres –i espero no deixar-me'n cap– dels alcaldes de l'Escala, de Torroella de Montgrí i l'Estartit. I també agrair, com no podria ser d'altra manera, la presència avui entre nosaltres del secretari del departament i del director..., i també del director dels Serveis Territorials a Girona, el senyor Emili Santos. També volem agrair totes les compareixences que hi van haver ara fa un mes i mig aquí, bé, compareixences fetes per representants de les diferents entitats i teixit associatiu i social de la zona. També vull agrair el to que, bé, que va adoptar la ponència, amb la cordialitat que va haver-hi entre els diputats que portàvem aquesta llei,

i també, en primer lloc, doncs, al senyor Espadaler, al senyor Albert Rivera, a la senyora Eva García, al senyor Esteve Pujol, i especialment al senyor Lluís Postigo, el diputat relator, per la seva celeritat i atenció a les propostes que feien els altres grups parlamentaris.

Un cop dit això, dir que, bé, avui és un dia important per a la comarca del Baix Empordà, també de l'Alt Empordà. La plana i el litoral de l'Empordà, per raó de la seva privilegiada situació geogràfica i de la dinàmica socioeconòmica del país, aquests darrers anys, a Catalunya, han estat sotmesos, la plana i el litoral, aquestes darreres dècades, a importants transformacions que han afectat en gran mesura la integritat dels seus paisatges i els valors patrimonials associats. D'aquí la importància del que farem avui amb l'aprovació d'una llei com la de creació del Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter, que té per objectiu principal harmonitzar la normativa existent, establir els objectius de planificació i protecció, i també establir els instruments de gestió dels tres espais naturals protegits actualment a la zona.

Aquesta llei ha de ser una garantia per a la preservació d'aquesta part de l'Empordà del procés de desvalorització a què bona part de la Costa Brava s'ha vist sotmesa aquests darrers anys, aquestes últimes dècades, una pressió urbanística excessiva, entenem, sobre el medi que ha provocat una situació de degradació i de pèrdua de qualitat ambiental. Ara bé, aquesta protecció ha d'anar acompanyada de la necessària conciliació amb les diferents activitats humanes que s'hi fan. I en aquest punt volem fer especial referència a les diferents activitats agràries i pesqueres que s'hi duen a terme.

El parc –ho va dir en el debat de totalitat el conseller Baltasar– tindrà una superfície total de 8.192 hectàrees, on el 75 per cent de la superfície és terrestre, i l'altra, doncs, el 25 per cent, és marina. Dels vuit municipis que integraran el parc, amb la seva aprovació, esperem, d'aquí a una estona, la major està dins del terme municipal de Torroella de Montgrí, concretament un 55 per cent. Bé, a més, a dins el parc s'inclouen diversos àmbits específics, com la reserva natural integral terrestre de les illes Medes, la reserva natural parcial dels aiguamolls del Baix Ter, la reserva natural parcial marina de les illes Medes i l'àmbit de protecció dels espais agraris.

De ben segur que aquesta nova figura legal oferirà noves vies de desenvolupament econòmic, sobretot a nivell local, amb un turisme desestacionalitzat, molt més fidel i respectuós amb l'entorn que el model turístic clàssic, més massificat, irregular i essencialment subjecte a conjuntures externes.

La pràctica del submarinisme a l'àrea protegida de les illes Medes, aquests darrers vint anys, és un bon exemple del que acabo de dir. Ens ho recordava –i ho ha fet d'una manera molt insistent aquests darrers anys, especialment aquests darrers dies– l'alcalde de Torroella de Montgrí a les compareixences que hi van haver ara fa un mes i mig aquí al Parlament, quan deia que «valorem molt positivament la declaració, perquè som conscients que amb els mitjans i recursos necessaris ha de representar un motor de dinamització social, econòmica i turística. I estem convençuts que aquesta concentració de valors paisatgístics», deia l'alcalde de Torroella de

Montgrí, el senyor Josep Maria Ruffí, «culturals i naturals que es donen al Baix Ter poden ser, han de ser una garantia de futur i de qualitat de vida per a les persones que hi vivim.»

El sisè parc de les comarques de Girona és una gran inversió de futur que també s'erigeix com a eina per exigir el compliment dels cabals de manteniment del riu Ter. Cal situar al mapa el territori que està vinculat al riu, al Baix Ter, perquè aquest curs fluvial ha vertebrat des de temps immemorials les comarques gironines. Des del nostre grup parlamentari no ens cansarem de dir que teníem com a prioritat política aprovar el parc natural aquesta legislatura per acabar d'aquesta manera amb el greuge que hi havia hagut en el passat respecte al Baix Ter. Si al llarg de les últimes dècades alguns indrets del litoral de la nostra demarcació s'han anat protegint amb figures diverses, entenem que també tocava a aquesta part de l'Empordà.

Fent una mica d'història, que entenem que val la pena recordar-la per saber d'on venim, dir que el massís del Montgrí fou inclòs el 1901 dins el Catàleg de forests d'utilitat pública, amb un règim de protecció semblant al PEIN actual, perquè aleshores el risc de degradació –en aquest cas, la pèrdua de sòl– es donava a la muntanya. Amb el pas de les dècades, però, les amenaces han canviat radicalment d'ubicació geogràfica, les amenaces han anat més cap a la plana, sobretot al front litoral i al medi marí, com és de tothom ben sabut. Per tant, igual que el 1901, nosaltres entenem que ara avui es fa un pas endavant molt important per a les futures generacions d'empordanesos amb la valorització ambiental i econòmica que tindrà lloc amb l'aprovació del parc.

La protecció de la zona serà gestionada per l'organisme que manarà l'Administració catalana, òrgan rector que haurà de vetllar pel bon funcionament i gestió del parc. I aquí en la gestió, és clar, s'obrirà un dels reptes importants d'aquest projecte: el seu finançament.

Bé, un cop passat el tràmit de ponència, arribem al Ple avui amb 41 esmenes recomanades, 116 de transaccionals i 90 de no recomanades. Bé, el nostre grup parlamentari entenem, doncs, que amb el treball que hi ha hagut a la ponència s'hi han incorporat una sèrie de qüestions que el que fan és millorar el text. Bé, aquestes esmenes són les següents; són aquelles, hi insisteixo, que entenem que provoquen una millora substancial del text que avui sotmetrem a votació.

L'esmena 81 del text del dictamen, que fa referència que el departament competent en medi ambient pot impulsar la constitució d'un consorci per abordar la gestió del parc, de l'espai. Pel nostre grup parlamentari, aquesta era una qüestió important i, bé, i dir que des del Departament de Medi Ambient i Habitatge han sigut sensibles, i de quina manera, a l'hora d'integrar aquesta qüestió.

Altres esmenes que en moments de crisi com els actuals són d'especial importància, doncs, sí, com ara, per exemple, la xarxa d'equipaments per al compliment dels objectius previstos en aquesta llei, especialment aquells que fan referència a l'administració i gestió del parc, l'ordenació dels usos, transformació, centre d'interpretació.

Bé, em sembla, senyor Espadaler, que vostè fa uns anys havia estat director general d'Administració local, si no m'equivoco, i, bé, dir-li per part del nostre grup parlamentari que amb la intervenció que ha fet avui, a l'hora de negar la possibilitat que certs municipis del Baix Empordà tinguessin una sèrie d'equipaments molt importants de cara al futur, el que fa vostè és negar, per exemple, la possibilitat que el món local, en aquests moments de crisi, pugui tenir, se li puguin subvencionar determinats tipus de serveis i determinats tipus d'equipaments. No sé què pensaran els seus alcaldes davant d'una qüestió com la que ha plantejat vostè, no? Vostè avui ha dit: «Escoltin, senyors del món local, estem en moments de retallada, no han de tenir cap tipus d'equipament...» (*Veus de fons.*) És el que ens ha vingut a dir avui, senyor Espadaler; si no, rectifiqui. Bé, doncs, entenem que una manera precisament d'activar l'economia local és dotant aquests municipis d'aquest tipus d'equipaments. Així ho entenem des del nostre grup parlamentari.

Altres esmenes, com per exemple la participació de les organitzacions professionals agràries en els òrgans rectors dels parcs naturals... En el termini màxim de sis mesos, el departament competent en matèria de medi ambient ha de portar a terme les actuacions necessàries per fer efectiva la participació de les organitzacions professionals agràries més representatives, a més a més, en els òrgans rectors, i la presència també d'altres sectors socials d'important rellevància a la zona.

S'ha comentat –ho ha fet el diputat relator, el senyor Lluís Postigo–: els grups parlamentaris que donem suport al Govern vam presentar una esmena de supressió que feia referència a un tema de limitació de la vall de Santa Creu, al municipi del Port de la Selva. Era, aquesta, una qüestió també cabdal pel nostre grup parlamentari.

Una altra esmena –n'ha fet esment el senyor Pujol–, bé..., aquesta esmena el que ens diu és que queda prohibida la pràctica d'activitats cinegètiques dins la reserva natural parcial dels aiguamolls del Baix Empordà, llevat de les adreçades al control de les poblacions. Aquest aspecte és molt important quant a la seguretat a l'hora, doncs, de transitar bé, a l'hora del trànsit que hi pugui haver de vehicles en aquesta zona. I és un tipus d'esmena, doncs, que a efectes pràctics pot ajudar molt a l'hora d'evitar certs problemes.

Acabo ressaltant tres aspectes del parc que des del nostre grup parlamentari entenem que haurien estat motiu suficient per tirar endavant un projecte com el que avui sotmetrem a aprovació. Bé, tres qüestions.

La primera. La zona de Vilanera i les Corts sempre ha estat considerada un paratge d'alt valor natural, cultural i social i una peça fonamental de connexió entre els espais naturals de l'Alt i el Baix Empordà. La seva inclusió dins del parc era fonamental.

Segon aspecte. Nosaltres creiem fermament que la pagesia pot trobar-hi una oportunitat de futur, en l'aprovació d'aquest parc, i no podia ser d'altra manera, perquè l'agricultura ha ajudat més que cap altra activitat humana a la conservació d'aquest territori fortament humanitzat des d'antic.

I per últim, el parc, i més en moments com els actuals, com els que vivim, de crisi econòmica, permetrà –i ho diguem ben fort– la consolidació d'una oferta turística que tingui com a reclam principal el nostre patrimoni natural, cultural, és a dir, la nostra identitat.

Bé, com no podria ser d'altra manera, pel que he explicat, el nostre grup parlamentari votarà a favor de l'aprovació del Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter. I per últim –me n'he oblidat–, senyor conseller, agrair-li avui la seva presència, també.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Conseller Baltasar, conseller Nadal, senyores diputades, senyors diputats, bé, ara corro el risc, allò que passa sovint, eh?, que són tantes les coses que voldria dir i aclarir... –no marxarà, no, senyor Espadaler?, no, veig que no (*veus de fons*), molt bé; és que sobretot a vostè li volia dir unes quantes coses–, però són tantes les coses que segurament me'n descuidaré alguna, i ja em perdonaran, eh?

D'entrada, vull fer una prèvia, que ja la vaig fer en el dia que vam tenir el debat de totalitat d'aquesta llei, i és lamentar..., són lliures de fer el que vulguin, lògicament, els grups de l'oposició, però lamento molt sincerament la no-intervenció dels diputats del territori en un tema com aquest, per molt flanquejat que surti el senyor Espadaler per diputats de comarques gironines, o la presència en aquesta ocasió del senyor Millo... Però em sembla que el debat fet per diputats del territori, que al final són els que donaran la cara i els que demanaran el vot, hauria estat molt més ric. Perquè aquest plus de coneixement dels temes mediambientals que se li hauria de suposar, m'imagino que aquesta és l'explicació, al senyor Espadaler, jo, la veritat no li he sabut veure per enlloc. Li dic així de clar i de sincer. És a dir que lamento aquesta no-intervenció.

I m'imagino que la gent del territori també ho lamentarà, perquè quan hem anat a trobar-nos amb les entitats i amb les associacions, tothom diu: «Però és que aquí, a l'hora de gestionar aquest parc, no volem que vingui gent de Barcelona a dir-nos com hem de fer les coses.» Bé. Aquesta observació servei per allò..., i serveix també per a aquest debat. (*Veus de fons.*) I em semblava important fer-los-ho notar. No s'han d'enfadar per això: si no ho comparteixen, doncs, no ho comparteixen i ja està, no cal que en parlem més. (*Remor de veus.*) Aquest és el nostre parer al respecte.

El senyor Espadaler, en la seva intervenció, deia: «Escolti'm, que s'ho torni a mirar, que el Govern contesti les al·legacions, dibuixi i faci's càrrec de quines són les preocupacions, mulli's en aquests aspectes..., i que després ens ho torni a enviar.» Malgrat que no li vam rebutjar les esmenes a la totalitat, jo li asseguro que

aquesta tasca de tornar-nos-ho a mirar gairebé com si comencéssim de zero, ho hem tornat a fer –ho hem tornat a fer. I ens ha servit per reafirmar-nos en tota la tasca feta al llarg d'aquests anys –al llarg d'aquests anys. En reafirmar-nos en la feina feta pel departament i en assegurar-nos –i els grups que donem suport al Govern, els representants dels diversos grups que donem suport al Govern, li ho poden corroborar– que la tasca i els objectius que nosaltres persegüiem finalment els hem aconseguit.

Avui no n'han parlat tant, del tema de les alegacions, tot i que no se n'han pogut estar. Jo, quasi –quasi–, tot i que ha despertat o ha aconseguit les rialles d'alguns dels diputats del seu grup, no sé com s'atreveix, sincerament, a parlar-nos de les alegacions, que no s'hagin respost més ràpid o més lent en aquest tràmit d'aprovació d'aquesta llei. Jo li puc recordar..., però, bé... Primer, no ho sé, em podria posar algun exemple d'alguna llei feta pels seus governs que s'hagués fet tràmit d'informació pública, i que s'haguessin contestat les alegacions, un exemple, un. M'imagino que no em parlarà de les zones ZEPA de Lleida –m'imagino que no em parlarà de les zones ZEPA de Lleida–, de la Xarxa Natura 2000 a Lleida, que ni tan sols es va posar a informació pública, que ni tan sols es van preveure indemnitzacions. M'imagino que no posarà aquest exemple.

En tot cas, que sàpiga –que ho sàpiga– que les alegacions s'han contestat absolutament totes –totes, totes–, i que la gent que tenia interès a saber-ho..., escolti'm, també ho podia saber; però formalment s'han contestat totes. Per tant, quant a les formes, a mi em sembla que s'han tingut molt en compte. Nosaltres, en el seu moment, vam dir que estàvem disposats, que teníem voluntat de consens, que hi havia predisposició per al diàleg. L'hem tingut –l'hem tingut–, i llavors m'hi referiré.

Jo no sé si ho diuen seriosament això que el més assenyat, a la vista dels titulars de la premsa del dia d'avui, era dir: «Escolti'm, deixem això per a un altre moment.» Jo no sé si vostès haurien volgut una reacció semblant del conseller o del Govern. És a dir, després d'una feina de sis o set anys, amb convenciment que es fa una molt bona cosa, doncs, ens despertem un dia, veiem els titulars: «Ah! No! Escolti'm, això ho apaquem.»

Jo entenc que hi pugui haver gent que pensi que el millor que podria fer aquest Parlament és tancar les portes i que la resposta a la crisi ja la donarà el mercat. Entenc que hi pugui haver gent que pensi això. Ho entenc. No ho comparteixo, sincerament. Vostès..., i, en concret, senyor Espadaler, deia: «Hi han quatre temes fonamentals que no es compleixen, que no es respecten...» Perdó..., en tot cas, abans d'això.

No em digui que no varen tenir temps de defensar les esmenes, ningú li va impedir que defensessin les esmenes. Es van fer dues reunions. Nosaltres vam explicar les nostres esmenes. Ens ho van demanar: «Expliquin les nostres...» Ho vam fer. Vam argumentar quines acceptàvem de vostès. I vostès..., si no les van explicar és perquè no van voler, no per altra cosa, perquè no ho

van voler. Si haguessin volgut fer-ho, estem encantats de fer-ho, eh?, encara que s'hagi acabat el tràmit en el dia d'avui, jo... (*veus de fons*), no, no, no..., quan vulgui, quan vostè hagués volgut, i, si no ho va fer, és perquè vostè no ho va voler fer.

No ens digui tampoc que aquest és un terreny que no està..., o que ja està lliure d'amenaques. No ens ho digui! Vostè hi era present, el dia de les compareixences. Li puc repetir, li puc llegir textualment quines van ser..., algun tall de les intervencions, com ara de l'alcalde de Palau-sator, que s'estimava més que haguéssim fet un..., un... –ja ho diré demà–, un canal d'esquí aquàtic, que era una proposta que estava sobre la taula, abans que la recuperació de l'antic estany de Boada. (*Veus de fons.*) Bé..., és una opció, nosaltres no la compartim de cap manera, però aquesta és una de les amenaces que hi ha al territori.

O li podria llegir textualment algunes de les declaracions que va fer el representant de la plataforma «Defensem Catalunya». No cal que li ho digui, això. Perquè vostè ràpidament ja va dir que no compartia bona part de les afirmacions que havia fet en seu parlamentària, en el seu de la comissió. No ens digui que no hi han amenaces en el territori, quan hi ha gent que pensa el que pensa, i que ho diu obertament, i que no se n'amaga, i està en el seu dret. Però no ens digui que no hi han amenaces, i, per tant, que no és convenient donar aquest pas.

Pel que fa als usos... Bé, jo només posaré un detall. És que vostès..., una de les seves esmenes el que proposava era suprimir les mesures de foment, tant dins del parc com fora el conreu de l'arròs. Això ho diu, una de les seves esmenes. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., però tant si les treuen com si no les treuen, tant si no volen que sigui reserva natural parcial, com si formen part, no volien. Bé, nosaltres no opinem així. Nosaltres volem que s'apliquin unes mesures de foment, perquè aquesta activitat continuï i vagi a més –i vagi a més–, i per això ho incorporem. Amb relació als usos, només faria aquesta referència.

Amb relació als òrgans de govern... Vostè afirmava i reclamava que hauríem de sortir de l'ambigüitat tremenda que té el projecte de llei i que reclamava una certa concreció, que voldrien veure una presència justificada del territori... Bé. Em sembla que la proposta que vostè feia, precisament, de fer un òrgan rector a terços, amb quinze membres..., és molt més restrictiu que el nostre, perquè, si cinc han de representar els ajuntaments i altres administracions, això vol dir que, com a mínim, tres ajuntaments queden fora. En tot cas, ja podria començar a dir qui pensava que podia quedar fora, d'aquest òrgan rector. De la mateixa manera, cinc que representaran sectors socials i econòmics presents en el territori... (*veus de fons*), i ja ens en deia tres –ens en deia tres–, em podria dir tots els que quedarien fora, segons vostè. En tot cas, nosaltres el que diem és que el conseller, en decret, ja ho concretarà.

Pel que fa..., bé, altres aspectes no hi entro. L'altre aspecte substancial que vostè deia: el tema del finançament. I recriminava, i encara avui l'ha recriminat, l'anunci de 22 milions d'euros en els propers cinc anys. Vostè ha estat conseller. I jo crec que ha estat –i abans

ho ha dit un altre diputat— director general d'Administració Local, i sap que hi han ajuntaments que potser tenen deu mil habitants, que el seu pressupost en el capítol d'inversions, doncs, potser té aquestes quantitats. Vull dir..., jo no sé si dir que el departament es gastarà 22 milions d'euros en un parc natural en cinc anys, és una cosa tan increïble! (*Rialles.*) No, no, no..., si jo ja hi estic d'acord, si jo ja li recrimino els anteriors governs que hi han hagut en aquest país que segurament no hi hagin destinat. Però és que vostès no els haurien destinat ni ara, en situació de crisi, ni en un moment més bo que aquest. No ho farien, perquè no hi creuen —perquè no hi creuen—, senzillament.

I, clar..., a moltes de les coses que en el dia del debat a la totalitat vostè deia, jo pensava: «Bé. A veure quines esmenes ens presenten, perquè, clar, que no estigui..., que demani tanta concreció en els usos, en els òrgans rectors, en el finançament, en els límits..., això s'haurà de traduir amb esmenes.» I a l'hora de la veritat aquestes esmenes no hi han estat!, —no hi han estat! Aquesta concreció que ens demanen vostès..., que vostè ens demana a nosaltres, vostès no l'han tinguda. Ja em perdonaran! La seva gran aportació en el tema del finançament és que les taxes que es recaptin ara mateix en el tema de les illes Medes es destinin al capítol d'inversions. Em sembla que va ser el seu Govern que va aprovar un decret que regulava l'autonomia econòmica dels parcs naturals. I ara ens diu que per llei hem de dir que les taxes que recullin les han de destinar a això o a allò? Bé..., ja ho decidirà el parc natural, no? Vostès..., em sembla que van aprovar aquesta normativa. Doncs, complim-la! De fet, el projecte de llei contempla aquesta autonomia econòmica per al parc natural. O sigui que l'única esmena que es referia al tema del finançament, li haig de dir que no aportava res substancial.

Pel que fa a la delimitació..., senzillament no hi podem estar d'acord. No estem d'acord que es tregui del parc natural la primera línia de la platja; de suprimir la zona de protecció específica dels espais agraris —nosaltres anem per una altra banda—; no estem d'acord a rebaixar el grau de protecció i allò que és reserva natural integral que només ho sigui parcial, que aquelles que són parcials, doncs, que només estiguin al parc natural, i les del parc...

Jo crec que hi va haver una intervenció en les compa-reixences, que ens va donar molta llum, com a mínim als que no en tenim un coneixement científic suficient. El senyor Quintana, del grup de recerca Limnologia, de Institut d'Ecologia Aquàtica de la Facultat de Ciències de Montilivi va justificar d'una manera molt clara i objectiva, per què la delimitació de l'àmbit del parc natural, que això era fruit de tots uns estudis del sòl, que aconsellava que fos aquest i no altre l'àmbit territorial. Bé. En aquell moment, jo no vaig escoltar cap intervenció dels grups que estan a l'oposició per intentar o per demanar aclariments per debatre, per intentar contrarestar-ho. Jo crec que llavors era el moment, perquè segurament els hauríem contestat amb poderosos arguments que potser jo ara no els podré posar sobre la taula, però em va semblar que va ser molt convincent.

Abans deia vostè també: «Podríem esperar més temps!» El mateix senyor Quintana li va dir quin va ser, quin ha estat el resultat d'esperar trenta o quaranta anys a tenir aquest parc natural. Amb aquest temps s'ha perdut un 40 per cent dels aiguamolls del Baix Ter. (*Veus de fons.*) Sí, no rigui, senyor Millo..., un 40 per cent dels aiguamolls s'ha perdut. Sí, segurament..., en uns aiguamolls no s'hi pot fer res, si en comptes d'aiguamolls hi han altres coses, doncs, sempre es pot aprofitar per a càmpings de caravanes, per mil coses molt més fructíferes i que donen..., perquè el medi natural, al final, ens ha de servir per això, ens hem de valer del medi natural per treure'n un rendiment econòmic. No sabem conviure i fer compatible el desenvolupament econòmic amb el respecte al medi natural.

Només una cosa, senyora García, amb relació a la seva intervenció. Bé, sí tan tremend és el que estem fent, perquè no ho van portar al Consell de Garanties Estatutàries?, o al Constitucional?, o a Estrasburg?, o a la Maestranza? És un tema greu —és un tema greu. (*Remor de veus.*) Si actuem amb aquest autoritarisme i amb aquesta prepotència, el lògic hauria estat una resposta diferent a la seva.

En definitiva, i per acabar, ja, amb l'aprovació d'aquesta llei que ens ocupa, les comarques gironines disposaran del sisè parc natural. S'afegirà al del massís del Montseny, la zona volcànica de la Garrotxa, els aiguamolls de l'Empordà, el massís de l'Albera i el de Cap de Creus. I m'imagino que entendran que, com a gironí, manifesti obertament el meu entusiasme i que no pugui dissimular un sentiment d'orgull i de satisfacció per pertànyer a un territori tan privilegiat. De fet, el comparteixo amb tots vostès, perquè el nostre país, al cap i a la fi, és tan petit que tots som veïns, diguéssim, d'aquesta zona.

I els ho dic amb total convenciment, que la declaració de Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter és una de les millors aportacions que podem fer a les comarques del Baix Ter i de l'Empordà, i a les comarques gironines en general, en un moment com l'actual, de crisi econòmica. Considerem encertat que des del Parlament es vulgui posar en valor el seu patrimoni natural, històric, cultural com a complement imprescindible per potenciar activitats econòmiques absolutament arrelades i respectuoses amb aquest territori, i d'altres que s'han d'obrir camí.

Des del Parlament, fem bé a promoure la revisió de determinats models econòmics ja caducats que s'obstinen a romandre només en benefici d'uns pocs i en perjudici de la immensa majoria de persones que estan absolutament convençudes que l'aposta encertada és per un desenvolupament autènticament sostenible.

Ara només ens queda fer una crida a la població d'aquest territori, a tots, tant als que han estat contraris com als que han manifestat dubtes, perquè col·laborin en l'aplicació d'aquesta normativa. El Govern de la Generalitat —i acabo, senyor president— hi serà, hi ha de ser, i només la col·laboració de tothom aconseguirà que la llei, que en la lletra és bona, també ho sigui en la pràctica.

Vull agrair, ja per acabar, la col·laboració i l'entrega dels membres del Departament de Medi Ambient, en especial del senyor Emili Santos, també en la seva feina que ha fet en el territori; de la senyora Conxita Sánchez i el Salvador Grau, que han fet extremadament fàcil la meua tasca com a ponent. I vull agrair el suport tècnic de la Yolanda Camacho i l'acompanyament i el suport de la resta de membres del meu grup parlamentari. I, per descomptat, un reconeixement especial a totes aquelles persones que, amb la seva insistència i treball sobre el territori, alguns d'ells des de fa molts anys, finalment poden veure recompensats els seus esforços.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments. La Sra. García i Rodríguez demana per parlar.*)

El president

Senyora García?

La Sra. García i Rodríguez

Sí; gràcies, senyor president. Per al·lusions...

El president

Té un minut.

La Sra. García i Rodríguez

Senyor Postigo, els que governen amb autoritarisme, amb supèrbia, amb arrogància, amb prepotència, són vostès, i tothom ho sap –i tothom ho sap. I la gent afectada en aquest territori per aquesta llei que s'aprovarà d'aquí a pocs minuts ho saben perfectament. Els prepotents, els arrogants són vostès, i només vostès, perquè vostès són verds per fora però vermells per dintre, i això se'ls nota, senyor Postigo, se'ls nota (*remor de veus*), se'ls nota –se'ls nota.

I, perdoni, aquesta excusa absurda... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats! Senyora diputada, en tot cas anem concretant les al·lusions.

La Sra. García i Rodríguez

Aquesta excusa absurda que vostè diu..., vostè tampoc és del territori, perquè si vostè és del territori és perquè reconeix la província de Girona, cosa que ja m'està bé, però estem parlat de l'Alt i del Baix Empordà i vostè, si no recordo malament, és de la comarca del Gironès. Per tant, escolti, vostè no està defensant cap territori perquè amb prou feines tenen un diputat per la província de Girona. (*Forta remor de veus.*)

Gràcies.

(*El Sr. Espadaler i Parcerisas demana per parlar.*)

El president

Senyor Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, gràcies; gràcies, senyor president. Només per agrair algunes de les rèpliques que ha fet el diputat portaveu d'Iniciativa per Catalunya, perquè és la primera vegada que se'ns contrasten algunes de les nostres propostes. Això no es va fer ni en comissió, ni es va fer en ponència. I la ponència va anar com va anar, va durar el temps que va durar, que és escassament una hora del primer dia i vint minuts del segon. Vam dir: «I ara què?» Diu: «No, és que ara ja s'ha acabat.» Ens van explicar certament les seves esmenes, i va anar així. I aquesta és la realitat. En qualsevol cas, agrair l'explicació.

Però nosaltres, miri, discrepem, i ha quedat ben clar, del que estem fent. Lamentem profundament el com s'ha fet aquesta vegada, perquè s'ha fet amb presses, i s'han alterat els ordres del dia, i s'ha hagut d'anar a corre-cuita, tan a corre-cuita que els diputats i diputades d'aquesta cambra no tenen el text, com tenien ahir amb totes les lleis i com tenen habitualment; tan a corre-cuita que ni el tenim, que tampoc deu ser del tot normal.

Però sobretot estem esglaiats que vostès en un moment com el que estem fent un brindis al sol, comprometen recursos que no poden comprometre. Hi insisteixo: tisorada, retallada, *recorte*. Aquesta és la realitat econòmica, mal que ens pesi. I aquí hi ha el president de la Generalitat i el conseller d'Economia que hauran de fer una retallada. I no ens faran pas creure...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...que aquest parc malauradament passarà per davant de les infraestructures que hi ha pendants, dels sous dels funcionaris, de les pensions o de la Llei de la dependència...

El president

Senyor diputat!

El Sr. Espadaler i Parcerisas

I aquesta és la trista realitat que ens esglaiava, l'autisme d'un govern que no sap llegir la realitat lamentable del que està passant econòmicament en aquest país.

(*Aplaudiments i crits de «Molt bé!» en un sector de l'hemicycle.*)

Gràcies.

El president

Senyor diputat, un segon. En qualsevol cas, les coses s'han de dir amb precisió: el *Butlletí Oficial del Parlament* número 700, del 6 de maig, publica exactament la llei. Per tant, senyor diputat, està bé... (*Remor de veus.*) El text, el text hi és, hi està publicat.

(*El Sr. Casadesús i Barceló demana per parlar.*) Senyor diputat?

El Sr. Casadesús i Barceló

Per al·lusions...

El president

Quines, senyor diputat?

El Sr. Casadesús i Barceló

Ha fet al·lusions als diputats del territori... *(Rialles.)*

El president

Clar, però és que això..., per la mateixa regla de tres podríem donar la paraula a tots els diputats del territori...

El Sr. Casadesús i Barceló

Ha al·ludit, ha al·ludit directament un diputat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Casadesús i Barceló

...del territori, que sóc jo...

El president

...no té la paraula.

Passem a les votacions.

Votem en primer lloc les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 70 en contra i 50 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 46 vots a favor, 71 en contra i 15 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 70 en contra i 59 abstencions.

Votem seguidament el text del dictamen, que inclou una esmena tècnica al projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de declaració del Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter, de dues reserves naturals parcials i d'una reserva natural integral ha estat aprovat per 70 vots a favor, 59 en contra i 3 abstencions.

(Aplaudiments.)

Interpel·lació

al Govern sobre la propera temporada turística (tram. 300-00282/08)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la propera temporada turística; presentada per el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafel Luna.

(Pausa.)

El vicepresident primer

Si us plau... Sí, senyor Luna, té la paraula.

El Sr. Luna i Vivas

Senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller senyor Huguet, avui no parlarem de la web, parlarem del que és el turisme de sol i platja, i ho farem d'una manera, pel temps que tinc, que no pot ser i no dóna de més..., que el turisme de sol i platja és un turisme que quan arriba a tindre les quotes més altes va ser després de la Segona Guerra Mundial, quan el tema de la industrialització. Vull dir, abans era un turisme molt especialitzat, per a una classe o una elit, per qüestions, doncs, de salut concretament, però després ja de la Segona Guerra Mundial el turisme de sol i platja comença a ser ja el que coneixem nosaltres com un turisme de masses; un turisme que representa el 70 per cent mundialment i que a Catalunya representa el 80 per cent. A Catalunya s'han viscut, igual que a molts països, durant tota la meitat del segle xx, els nivells més superiors en temes del PIB mundial i naturalment també de la creació de llocs de treball.

Però estem en una situació realment preocupant, molt preocupant, i la situació preocupant en què estem és que les nombroses ofertes de multitud de països per preus més barats..., i no podem competir amb aquests preus, i també..., ni amb la qualitat que a vegades se demana. I aquests països que realment han comportat i tenen, doncs, aquest al·licient, que el que han fet és canviar els costums del turisme que nosaltres teníem d'uns altres països..., avui és més atractiu, doncs, anar a Turquia, Tunísia, Marroc o Croàcia, inclús a països del Carib.

Per tant, això és un tema molt preocupant per a Catalunya. És veritat que tot el món empresarial i el sector ha fet molts, moltíssims esforços per mantindre un turisme de qualitat, unes infraestructures de qualitat, que fossin suficientment atractives. Però la davallada, senyor conseller, és una davallada considerable.

Per tant, arribem a una situació, senyor conseller, en què hem de mirar-lo d'alguna manera, de com ho podem fer. Igual que hem tingut una resposta, jo la reconec, molt positiva en el que és el turisme rural, el turisme ecològic, el turisme d'aventura, no podem deixar al marge el que és el turisme de sol i platja. No el podem deixar al marge ni tampoc desqualificar-lo d'alguna manera. Jo, senyor conseller, amb tots els respectes del món, molts, jo i moltíssima gent i molts empresaris de l'hostaleria no vam entendre aquelles paraules que vostè va fer a la Nit del Turisme de Salou, molt desafortunades, quan vostè, davant d'empresaris hotelers, va qualificar el tu-

risme de sol i platja com un turisme de marca blanca, com un turisme que tenia els dies comptats.

Jo sé que possiblement vostè volia dir una altra cosa, però, realment, si no s'hi té la confiança suficient perquè el mateix Govern, la mateixa conselleria no li doni el nom que li ha de donar, ni fer les qüestions que ha de fer, doncs, la veritat és que la situació és una situació molt greu.

Per tant, vull dir que el primer que el sector està demanant i que els empresaris estan demanant és que la conselleria cregui realment en el turisme de sol i platja, que no li fiqui uns qualificatius d'un turisme realment de marca blanca, d'un turisme de què s'han d'oblidar els empresaris i el sector per buscar unes noves activitats; si un cas, senyor conseller, unes activitats complementàries, perquè el valor continua sent el mateix. I la prova la tenim que l'Organització Mundial de Turisme continua apostant pel turisme de sol i platja com un turisme dels més importants que hi ha al món. I concretament nosaltres, el nostre país, Catalunya, som uns afortunats, i és comparativament amb Espanya, amb l'Estat espanyol, una de les comunitats que més places hoteleres té, i, jo penso, amb molt bona qualitat per a donar un servei.

Per tant, no es pot entendre com una activitat marginal, que per si ha funcionat, per si sola, i que ara el que costa és donar-li una espenta important; el mateix que jo haig de reconèixer que s'ha fet amb uns altres sectors: deia abans el rural, l'ecològic, el d'aventura. Però ara toca realment a aquest turisme que no pugui anar de capa caiguda.

I jo diria una altra cosa. Nosaltres pensem que s'ha volgut diluir el que és la competència de turisme dintre d'una macroconselleria, que ha quedat com si fos un departament, de forma anònima i com una activitat secundària. I nosaltres som partidaris que es torni una altra vegada a tindre una conselleria pròpia de turisme, amb el nom de «turisme», i que realment no quedi diluïda d'aquesta manera en una macroconselleria, realment com en la que està en aquests moments.

També nosaltres fem una crítica..., amb una agència catalana de turisme que d'alguna manera està totalment paralitzada, més de dos anys. El Govern de la Generalitat té una mania de muntar tot burocràcia i més costos. Ahir parlàvem de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball, avui estem parlant realment de l'Agència Catalana de Turisme.

Quantes i quantes agències s'han de fer per a no fer res o per a col·locar gent a dit perquè puguin ocupar càrrecs! Se necessita una eficàcia més important i se necessita que quan alguna cosa se fica en marxa fòssim capaços de poder mantindre-ho i de poder tindre-ho endavant.

Per això jo en aquest tema penso que hem de fer un gran esforç amb l'Agència Catalana de Turisme perquè d'una vegada per totes doni les respostes que tots nosaltres i cada u de nosaltres voldríem fer.

També per part del departament s'ha de fer una cosa, senyor conseller: s'ha de buscar –i això és una queixa de les associacions empresarials de Catalunya– de...,

l'economia submergida que avui existeix i representa a Catalunya..., per 1 milió de places il·legals que existeixen. I vostè sap el que fan amb aquest sistema? El departament passa la pilota a Habitatge, Habitatge passa la pilota als municipis i els municipis, els pobres –dic «pobres», i millor..., més ben dit–, no tenen els recursos necessaris, realment, per a fer-se càrrec de tot això.

Per tant, aquest piloteig de passar pilotes d'un costat a un altre és una cosa que vostès han d'intervindre-hi. Perquè hi ha molts empresaris que tenen les seues places legalitzades, que s'esforcen per complir tots els reglaments, per tindre totes les qualitats d'un servei. I estem competint, li ho torno a dir, amb un milió de places il·legals a Catalunya, que, ho torno a dir, Turisme de Catalunya ha llençat la tovallola i ha passat el mort, per dir-ho d'alguna manera, a Habitatge. I Habitatge..., doncs, ja s'ho faran els alcaldes als seus corresponents municipis.

Un altre tema que nosaltres tenim és la inversió en el que és el turisme, realment. No acabem d'encaixar-lo, conseller. No acabem d'entendre-ho, i no ho acabem de fer-ho bé. Jo no li discuteixo a vostè que fora de Catalunya volguéssim fer un turisme d'identitat, escolti'm, però vostè, quan va a Alemanya o fa alguna exposició i parla de la ruta del Cister o de Guifré el Pelós, allà la gent no sap ni el que és. Si vostè els parla realment de turisme de sol i platja, la gent entén el que li està dient. Si vostè els diu que promocionarà la ruta de sant Jaume, fora de Catalunya no saben què és; si vostè diu la ruta de Santiago o el Camí de Santiago, la gent entén el que està dient. Una altra cosa és que vostè, amb aquest valor de sol i platja, pugui, una vegada estigui el turisme aquí, donar-li uns altres complements: les ruïnes d'Empúries, de Tarragona, la ruta del Cister, les catedrals del vi a la Terra Alta..., alguna cosa complementària. Però no vengui a fora una cosa que la gent no sap i no entén.

I sobretot, especialment, siguin valents, i fem les coses conjuntament. Invertim seriosament, com s'ha invertit a Andalusia, a Balears i a València. Falta una presència d'estands de Catalunya a les diferents fires de turisme. I sap què és el pitjor? Que molts dels empresaris prefereixen acostar-se a l'estand de Turespaña que no realment fer-lo pel que és...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Luna i Vivas

...–acabo, senyor president–, als estands que fa la Generalitat de Catalunya.

Després ja en la rèplica resumiré –perquè, ho he dit, és molt complex– la resta d'aquesta interpellació que li estic fent.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, el senyor Josep Huguet, té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Crec que parlar clar no ha de molestar ningú. Sembla que se'ns demana als polítics cada cop més, quan s'ha instal·lat el políticament correcte i el fet de tirar pilotes fora, penso que la gent demana serietat i rigor.

I el concepte «marca blanca» que vostè... –i que potser..., i jo lamento si algú es va sentir ferit–, és un concepte tècnic. A les grans superfícies hi ha marca blanca i marca.

I està clar que el turisme vacacional, dit així, diguem-ho en positiu, el «turisme vacacional», és l'origen del turisme de masses. Vostè ha fet un recorregut històric correcte. Els partits d'esquerra i la classe treballadora van aconseguir vacances pagades als anys trenta; gràcies a això tenim turisme de masses. I el turisme de masses, d'entrada, és un turisme de proximitat, perquè no hi havia mitjans de transport llunyans, i bàsicament destinat a agafar uns quants dies de lleure, poquíssims al començament, però que en la mesura –i això l'OMT..., vostè el que diu és correcte, però l'OMT diu altres coses, senyor Luna–..., el turisme vacacional continuarà tenint importància en el futur.

Però quin és el problema? El problema és que l'oferta que estava concentrada als anys cinquanta a la Costa Brava francesa, a la Riviera italiana, i va començar a la Costa Brava, ara, d'ofertes vacacionals d'aquest tipus, que bàsicament ofereixen això, sol, platja i un cert clima, n'hi ha centenars, al món. Aquesta és la petita diferència. No és que el turisme vacacional baixi; anirà creixent, però l'oferta s'ha disparat.

I, si no, mirem l'obsolescència d'alguns llocs que eren emblemàtics de turisme vacacional als anys seixanta i setanta. Què n'ha quedat, de Biarritz? O què n'ha quedat, d'algunes zones del sud de França que eren emblemàtiques del turisme/balneari d'estiu? –Banheras de Luchon, per exemple. Una degradació creixent del producte turístic, perquè no ha sabut competir amb les alternatives creixents que hi havia a tot el món.

Per tant, jo crec que fem un mal a l'empresariat i al sector turístic no dient que hem d'anar amb cura, perquè si volem mantenir el turisme vacacional s'hi han d'introduir innovacions, que surtin de la pura oferta d'un espai físic per prendre vacances. I això és el que han fet algunes destinacions vacacionals. Sense el canvi que s'ha fet a alguns pobles i ciutats de Catalunya en la línia de millorar els serveis, en la línia de donar especialització amb turisme actiu, aquest turisme vacacional ara estaria en vies de tancar. Això ha passat a la Costa Daurada gràcies a una aposta forta que es va fer amb Port Aventura, i ha passat amb altres destinacions del país, en la mesura que nosaltres hem donat suport –i per tant som nosaltres que hem donat suport a aquest turisme– a fer el canvi, i tenim uns quants pobles –podríem tenir-ne més, que desitjo que els ajuntaments que encara falten s'hi posin– certificats com a turisme familiar, certificats com a turisme d'esports, certificats com a turisme nàutic.

I aquesta és una de les línies d'avenç del turisme vacacional, cap a un turisme de qualitat certificat, que és el punt diferencial amb el turisme que pot trobar a Tunísia, amb el turisme que pot trobar al Marroc o amb el turisme que pot trobar al Carib, per menys preu que a casa nostra. Per tant, si tu has d'anar a preus més alts –perquè la sortida no és rebentar els preus, això no porta enlloc–, has de vendre un producte amb valor afegit. I, per tant, l'evolució d'aquest turisme vacacional cap als serveis afegits és condició *sine qua non*, necessària, però ara permeti'm dir «insuficient».

I vostè ha apuntat una línia en què coincidim. Sense l'esforç que s'ha fet també en zones perifèriques de la costa, de l'interior pròxim a la costa –cas de Costa Daurada: castells, ruta dels castells de la Costa Daurada, de les muntanyes de la Costa Daurada; rutes del Cister, però inclús millorades; totes les rutes que s'han posat en marxa a les Terres de l'Ebre–, sense això, que es basa –i no ens n'hem d'amagar– en la identitat, perquè al capdavant la gent el que va a visitar són gent diferent, sense això no tindríem dues possibilitats que aconseguim fent això.

Primera, posem en valor totes unes comarques que no estaven en el producte turístic i les fem créixer. La nostra obligació com a govern de Catalunya és fer –i això ho diu l'OMT– que el turisme escampi la seva capacitat tractora al conjunt del territori i dels sectors econòmics. Per tant, estem complint un dels objectius que ens marca l'OMT.

Però segona, estem reforçant l'atractivitat del turisme vacacional tradicional. I així entenem com, per exemple, municipis de l'interior, com Reus, pacten amb municipis de costa, com Salou o Cambrils, *packs* turístics on Reus, que ha apostat –que és pel que pot apostar– pel turisme basat en la identitat, totalment... Això explica la Capsa Gaudí: és Gaudí i la seva època. I demà passat tindrem un centre al costat del Prim i la Reus liberal. I el comerç ciutadà. Això és turisme identitari, senyors! Doncs, gràcies a això tens un turisme de costa que té on anar, a més a més, i que realment és únic. Perquè, és clar, el que ha passat a Reus sí que és únic. De platja, n'hi ha a molts llocs del món. Ara, Reus i el seu..., i en fi, i tota la història que hi ha al darrere és única.

Per tant, per què tenim la tendència a confrontar-ho, això, si és complementari? I per tant jo dic: no, no, si ja està bé, si ja sabem que tenim el 80 per cent de turisme que continua sent vacacional. Però ho continua sent perquè ja han fet esforç de canvi; si no, estaríem en situació de degradació de marca, com ha passat, hi insisteixo, a Banheras de Luchon o a Biarritz, estaríem amb marques degradades i obsoletes. Per tant, hem fet canvis gràcies als quals estem mantenint nivell al turisme vacacional, l'estem desestacionalitzant –i aquí veig algun alcalde lligat amb alguna ciutat que fa això–, aconseguint esdeveniments que estan fora de temporada –perquè els hotels s'han d'omplir també quan no fa sol.

I aquesta és la línia: turisme actiu d'esdeveniments que s'allargui al llarg de l'any, per un cantó, amb molta activitat, i segon, identitat. Identitat també vol dir gastronomia, evidentment. La cuina catalana al davant, que és el que és més conegut. Però darrere, escolti'm, no tinguem

manies: la gent ve a conèixer el que som. Som diferents; ni millor ni pitjor, som diferents. O quan vostè viatja al nord d'Europa, que hi ha un mal clima, desastrós, no hi va pel clima; hi va per conèixer com són els alemanys, o les històries..., o els mites, o les llegendes, o la gastronomia, o la beguda, d'Irlanda (*algú diu: «el paisatge»*), o el paisatge també, evidentment, que són diferents.

Per tant, aquest element intangible acaba sent un complement necessari, totalment, al turisme vacacional clàssic. I, per tant, ningú s'ha d'ofendre; és un tema tècnic, «marca blanca». Hi hem de posar marca pròpia perquè ens vinguin, perquè de sol i platja n'hi ha molts llocs del món. Per tant, jo lamento si algú s'ha ofès, però és que no és la meua intenció. Estem fent i també els privats estan fent, i molts ajuntaments de Catalunya, una transició cap a una destinació madura però intel·ligent, on els europeus ens vindran, continuaran venint a les nostres platges, perquè a més a més de tenir una bona platja –neta, les banderes blaves, etcètera– oferirem activitats, oferirem seguretat que no tenen alguns llocs del Tercer Món, oferirem un bon sistema sanitari i oferirem una sèrie d'activitats especialitzades: per a nens, per a esportistes, per a famílies, etcètera; primer. Però a més a més, com que això també m'ho faran a França, com que això també ho faran a Itàlia –perquè a Europa tothom va cap aquí–, a més a més, per què han de venir a Catalunya? Cony, perquè menjar, doncs, en fi, les gambes amb pollastre, diguem-ne, només es fa aquí, eh? O perquè per visitar el museu Dalí han de venir aquí. És a dir, l'element diferencial final sí que acaben sent les nostres identitats, i per tant no ho menyspreem, això. Perquè al capdavant, com deia el... –en fi, no sé si era el mateix Gaudí–, cal ser original. I tothom aquí, els empresaris, es trenquen el cap buscant singularitats per estar al mercat. I Gaudí deia: «Per ser original, cal anar als orígens.»

I això és el que diu l'OMT. L'OMT diu: respecte al territori, paisatge; i això s'ha fet; Déu n'hi do, en aquestes dues legislatures, les lleis que s'han fet de protecció territorial. Dos, el turisme ha d'arrossegar tot el territori i tots els sectors econòmics, no pot ser un gueto; i això, en certa manera..., gràcies al turisme estem facilitant sectors agroalimentaris que venguin més, sectors artesanals que venguin més, indústria cultural que vengui més. I tres: el turisme s'ha de basar en la diferencialitat, en l'originalitat; i això passa per remarcar allò que és diferent. No cal, diguem-ne, posar-ho en un pedestal, però sí remarcar-ho. I aquest és el turisme dels sectors madurs d'Europa.

I, per tant, no fem una confrontació que no existeix ni és la meua pretensió fer. Simplement, indicar un pla estratègic, un camí. Vam fer el primer pla estratègic de Catalunya, ara deixarem escrit el segon, que marca aquesta transformació cap al futur. I les nostres promocions, senyor diputat, sàpiga que, evidentment, continuen promocionant el turisme vacacional com un dels primers...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...però posant-hi aquests elements diferencials.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Luna, té la paraula.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, jo no crec en marca blanca; jo crec en dos marques: la Costa Daurada i la Costa Brava. I penso que pel seu nom ja es venen bastant.

Hi ha un element en comú, en tot això, que és el sol i la platja, valor en comú. Després, estem d'acord els dos: hi podem afegir noves coses. Hi podem afegir, doncs, el que jo li comentava abans, el tema de la ruta del Cister, les ruïnes que hi ha a Empúries..., tota la resta. Però el primer que s'ha de vendre fora de Catalunya, tret que solament volguéssim un turisme propi de Catalunya, és aquell valor amb el qual nosaltres podem vendre, que és sol i platja. I, a part d'això, tot el que vostè està dient.

L'únic que passa, que penso que estem invertint els termes, i, per tant, jo li dic que, quan nosaltres intentem de vendre a l'estranger el que s'està venent ara, amb l'any del *Jubileu*, al camí de Sant Jaume, doncs, escolti, això no ho entén ningú; el camí de Santiago, sí. I, quan vostè està parlant del Cister, això no ho entén ningú; una altra cosa és que, quan vinguin aquí, ho vegin i ho comprenguin, i una altra cosa és que poguéssim fer coses complementàries com Gaudí i com tota la resta, però, escolti, la resta no ho és.

Miri, vostè diu que estan fent un gran esforç. Comparativament, les inversions en promoció turística de Catalunya amb relació a la seva capacitat d'allotjament..., comparant-ho amb la resta d'autonomies, estem a anys llum. Ho ha fet més Andalusia, ho ha fet més Balears, ho ha fet més València, sense dubte de cap classe.

Jo ja no vull entrar, realment, als paquets dels operadors turístics ni de les polítiques conjuntes ni de les fires i tal, jo ja no vull entrar en aquest tema perquè penso que ho hem parlat a bastament i llargament. Però, miri, una altra prova que, realment, no estem fent els deures, amb l'excepció que vostè em doni una sorpresa. El Consell Espanyol de Turisme, creat al 2007, com a fòrum de diàleg, participació i col·laboració, té un pla de turisme espanyol que és a l'horitzó 2020; no tenim cap notícia que hi hagi hagut ni una sola proposta del Departament de Turisme de Catalunya que beneficiï cap població de Catalunya. Palma, sí que ho ha fet –i no dic Palma perquè estiguem governant nosaltres, perquè no hi governem, però Palma sí que ho ha fet–, nosaltres no ho hem fet. Què passa, senyor conseller? Que tot allò que ens fa una mica d'olor d'Espanya o coses d'aquestes, tractem d'escapar-nos-en i de no poder-hi entrar? Si aquí el que es necessita és fer el negoci, sigui com sigui, que vinguin els turistes i, una vegada que vinguin aquí, que els puguem ensenyar totes les riqueses que Catalunya té i totes les riqueses que nosaltres podem portar a terme.

Hi ha un altre problema –hi ha un altre problema– i l'altre problema que nosaltres tenim, que no és menys, és un problema, realment, dels municipis amb els quals s'ha de fer un gran esforç.

Hi ha un abandonament dels municipis turístics. Nosaltres, des del nostre grup parlamentari, demanarem que es faci una catalogació de municipis turístics. Quins són aquests municipis turístics?

Jo sempre he sentit el sector d'hostaleria que diu una cosa: «Un hotel de quatre estrelles requereix un entorn de quatre estrelles.» I això és un fet real. Per tant, és important que aquests municipis estiguin identificats i sigui la política turística la que vagi encaminada en aquests municipis amb la seua ajuda, però, ho torno a dir, no deixant que l'alcalde ho faci o deixant l'alcalde que sigui el responsable màxim de tot això. Es necessiten infraestructures, es necessiten, evidentment, elements que puguin comportar unes millores, i es necessita identificar molt clarament quins són aquests municipis.

Per tant, senyor conseller, nosaltres pensem, creiem que nosaltres..., hi ha una marca, que és la Costa Daurada i la Costa Brava, creiem en un valor que sempre ens ha donat i ens dona un 80 per cent del que és l'activitat turística, que és el turisme de sol i platja, no marca blanca; pensem que hi ha d'haver canvis importants; estem d'acord amb vostè que, dintre d'aquest valor, es poden afegir uns altres valors, però en el que no estem d'acord és que vostè continuï –i, avui, ho ha fet una altra vegada– donant un significat molt diferent, com si fos de segona, de tercera o de quarta, el que és una marca blanca. Tots sabem el que és una marca blanca, la que no té identitat, a la qual s'ha de ficar un segell; nosaltres ja el tenim i ens ha anat molt bé a Catalunya, i és la Costa Daurada i la Costa Brava, el turisme de sol i platja i vostè ha d'apostar i el seu departament per aquest turisme, perquè, realment, no vagi a una tendència de baixar, sinó a una tendència, realment, d'establir-se i de tindre la qualitat que es mereix.

Per cert...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Luna i Vivas

Acabo, senyor president.

El vicepresident primer

Sí.

El Sr. Luna i Vivas

Per cert, penso que ja s'ha aconseguit alguna cosa que aquest grup parlamentari havia demanat moltes vegades, és el turisme complementari, turisme amb el que es pesca, que això ho han agraït molt les confraries de pescadors, però també és un complement. Perquè vegi que el nostre grup parlamentari creu en això, solament s'han de veure propostes de resolució del temps que nosaltres venim demanant un fet com aquest.

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Un cop més, perquè quedi clar. Advertir dels riscos de continuar fent el que hem fet sempre, crec que és la meua obligació. Crec que vostè sembla que estigui dient al sector que no ha de canviar. Error gravíssim que fa mal al sector. Per tant, el sector ha de canviar, perquè la competència creix en termes geomètrics: el sector ha de canviar. Si algú no vol canviar, ell decidirà, però els polítics hem d'advertir que ens en ve una de grossa a sobre, que la competència és brutal i, per tant, no podem treballar com als anys seixanta o setanta i, a vegades, sembla que algú estigui dient que, quan adverteixo això, estic fent tremendisme i estic tirant a terra una marca; en absolut, perquè vull que les marques Costa Brava i Daurada enfoquin el segle XXI amb possibilitats de guanyar, és per això que han de canviar, tots hem de canviar.

Xacobeo. Nosaltres, un tema que s'havia deixat de la mà de Déu, una marca absolutament consolidada internacionalment l'hem posada a Catalunya al mapa; no hi era. (*Veus de fons.*) No, no, perdó, nosaltres estem al Xacobeo i, quan ens promocionem internacionalment, hi anem amb Turespaña. I sap qui –sap qui– no ens ha deixat entrar, que ha hagut de moure la Secretaria de Turisme que ja aquest any entréssim en la comissió de repartiment de recursos per a la promoció conjunta? Dues autonomies liderades pel Partit Popular; aquesta sí que la hi dono jo, ara, la novetat. O sigui, dues autonomies liderades pel Partit Popular, malgrat que havia passat tots els tràmits Catalunya, han impedit que entréssim a la comissió conjunta de promoció i ha hagut de ser la Secretaria d'Estat, amb un acord bilateral que vam tancar fa pocs dies..., per poder arribar a acords de promoció internacional. Nosaltres, quan anem amb una marca comuna –com comprendrà, no vendrem la nostra, això és una marca compartida, és un patrimoni de la humanitat europeu–, anem junts.

Tercera cosa. Sempre anem traient Andalusia i Balears, molt bé. Balears és monocultiu. Andalusia, tots sabem que té superàvit fiscal, cosa que nosaltres no hem tingut mai. Per tant, els recursos de turisme, ara i durant trenta anys, i dels departaments industrials, comparativament, sempre han sigut molt més baixos que els de les autonomies ben dotades econòmicament. Això, primer apunt. Però, segon –i ho vinculo–, quan diem que promocionem turisme de vacances només, no és veritat. Vostè parli amb el dirigent d'un gran operador turístic, TUI España, i li explicarà com aquests grans operadors, a part de continuar promocionant el de vacances, que el promociona a tot el món, en aquests moments, a Andalusia –i no em dirà que no és la cosa localista–, aquest operador està promocionant la ruta del Curro Jiménez –fantàstic personatge universal, eh?– o dels moriscos. Això, TUI operador. Perquè els operadors

turístics també estan entrant en els terrenys de l'especialització, perquè saben que hi ha una part del mercat europeu que està molt madur i que, si no li afegeixen aquests elements diferencials, ja no piquen i ho fan operadors turístics.

Com a Gran Bretanya hi ha operadors turístics que porten a veure el milió i mig de britànics adherits a les organitzacions d'observació d'ocells..., ens porten visitants d'ocells a l'estany d'Ivars o a les Terres de l'Ebre o als aiguamolls de l'Empordà, i vénen en temporada baixa, cosa que és un èxit importantíssim, ens vénen a la primavera o a la tardor. I això ho fan operadors turístics, atenció. Si no, jo penso que hi ha un discurs una mica clàssic, perdoni'm, senyor Luna, és a dir, no, els operadors turístics també veuen que el mercat està canviant i no només estan gestionant turisme de vacances clàssic, sinó que, cada cop, ens van a un turisme més especialitzat. Per a discapacitats, hem fet..., Catalunya és la primera comunitat autònoma que té l'oferta clarament diferenciada per a discapacitats, turisme accessible. Això també és un nínxol, són no sé quants milions de persones a Europa que tenen discapacitats. Per tant, estem anant en la línia correcta.

I última precisió, senyor Luna, amb tot a la seva bona intenció, eh?, diu: «Home, l'Agència de Turisme». L'Agència de Turisme no és més que l'organisme que hi havia abans, no hem creat nova estructura, era el que era Turisme de Catalunya; l'únic que hem fet és una estructura, per primera vegada, amb participació del privat, això és la novetat. (*Veus de fons.*) Sí, i tant que hi està, hi està, el que passa és que paga poc i hauria de pagar més, aquest és el problema, paga només un 5 per cent i diem: «Escolti, potser que posem una mica més de diners.» Però hem fet una aposta estructural bona, eh?

I, llavors, per l'altra banda, em diu: «Muntin» –això ja ho faran els qui els toqui governat quan toqui– «la conselleria de Turisme.» Amb què quedem? Em diu simplificació, per un cantó, una agència de turisme que, en realitat, no ha augmentat de personal, perquè és la mateixa de turisme que ja teníem i, per altra banda, em diu que cal crear una conselleria de Turisme. Home, això sí que és una despesa sobrer. Pensi vostè una cosa: per primera vegada, en un pla de recerca i innovació del Govern, que és el segon que es fa al llarg de la història, figura el turisme com un element important a l'hora d'innovar i això també ha sigut gràcies que aquest departament, a la vegada agafa el tema d'innovació i, a la vegada, agafa els temes industrials, econòmics i turístics; sense això, segurament, hauria sigut difícil fer aquest «matxiembrat» entre les necessitats d'innovar, de fer recerca, amb un sector que és molt madur, però, en el qual cal introduir innovació i recerca. Per tant, jo estic orgullós, si més no, d'aquesta etapa. Després, cada govern, evidentment, fa els organigrames que li semblen oportuns, eh?, però jo crec que estem a l'avançada europea...

El vicepresident segon

Honorable conseller, si us plau...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

... quant a –perdoni, un moment, president–, fusió de temes econòmics o de temes industrials i empresarials i temes d'innovació. I, als punts més avançats d'Europa, hi ha conselleries o ministeris similars.

Gràcies, senyor president; senyores, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de contenció de la despesa (tram. 300-00284/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de contenció de la despesa.

Ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i, per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Fixi's, conseller, que, quan vam presentar aquesta interpel·lació sobre la contenció de la despesa pública, el senyor Zapatero no havia presentat el seu pla d'austeritat i ho vam fer, com ja ho hem fet en tantes ocasions, perquè seguíem constatant que la cosa anava de mal en pitjor i que, fins a la data, no s'havia observat el més mínim propòsit real d'esmena per part del Govern tripartit, tot al contrari, res de contenció i res d'austeritat.

I és que vostès han fallat en les accions, perquè no n'hi ha hagut cap de tangible i, sobretot, han fallat en les actituds, perquè no s'ha demostrat la més mínima voluntat real d'actuar davant d'aquest clam de fa temps que calien polítiques clares i contundents d'austeritat.

I ara pagarem car aquest haver tirat la casa per la finestra en molts àmbits no necessaris i haver gestionat la despesa al marge de la crisi.

Conseller, li hem dit molts cops. Vostès, el Govern tripartit, no s'han mogut més enllà del terreny de l'anunci.

Periòdicament ens obsequien amb l'anunci d'un nou paquet de mesures, però el temps i la realitat els desmenteixen de manera clamorosa i, ara, sant tornem-hi, ara, sí, ara, diuen i proclamen que la cosa és necessària i inajornable, ara, sí, quan els han manat que ho facin. Què trist haver d'esperar que Madrid els hagi de dir què i com ho han de fer. Altre cop ens passaran la mà per la cara i, un altre cop, a Catalunya, a rebre, a rebre a costa dels catalans i les catalanes i, per si fos poc, a costa de les polítiques socials que tant i tant se n'han arribat a omplir la boca.

Resulta molt lamentable en tot aquest tema que facin cas *ipso facto* del que els mana el Govern del PSOE i no hagin fet mai cas, des del Parlament de Catalunya, del que se'ls ha demanat i del que se'ls ha avisat. Queda clar a qui escolten i a qui es deuen.

Miri, conseller, per situar el tema i per les dades que tenim, que són les que vostès ens faciliten. El dèficit de caixa no financer, en acabar l'any 2009, ha pujat a 5.256 milions d'euros, quan es va anunciar que pujaria 1.945 milions d'euros, és a dir, s'ha multiplicat per 2,7 vegades respecte a la seva previsió i s'ha incrementat un 68 per cent respecte a l'any 2008 que, en matèria de dèficit, ja va ser un any per oblidar.

És a dir, el resultat del darrer pla d'austeritat anunciat pel president Montilla ha consistit a multiplicar per més del doble el dèficit de caixa previst, la qual cosa ja descriu perfectament la seva credibilitat, pura cosmètica i credibilitat zero. Primera conclusió.

Segona conclusió. A la vista de les dades i de la seva evolució i la realitat d'un dèficit tan inflat, queda palès que ni saben o volen fer pressupostos reals i sòlids i ni hi ha capacitat ni voluntat per fer front a la contenció de la despesa.

I li ho argumentaré amb més de detall.

Vostès sempre culpen únicament d'aquesta situació de dèficit la caiguda d'ingressos com a conseqüència de la crisi. Diuen: «Recaptem molt menys i, per això, estem en una situació de dèficit.» I, conseller, les dades no diuen només això.

Miri, els ingressos no financers previstos eren de 25.700 milions i n'han acabat gastant 27.300. És a dir, finalment, s'han ingressat 1.600 milions de més, no de menys, sinó de més. Aquí, òbviament, hi ha els 3.100 milions del nou sistema de finançament, està clar; quant a pressupostos, ingressos i despeses, s'ha de tenir en compte tot, tots els ingressos i totes les despeses, només faltaria. Total, que si s'ingressen 1.646 milions de més, per sobre dels previstos, a on està el problema?

Mirem la despesa a veure què hi trobem, si hi ha alguna explicació. I què hi veiem? Doncs que al 2009 la despesa no financera prevista era de 27.500 milions d'euros, i al final, la despesa final ha estat de 32.500 milions d'euros. És a dir, al 2009, sabent les dificultats en tots els ordres, es van gastar gairebé 5.000 milions d'euros més dels previstos. I aquí és on rau l'autèntic problema d'aquest Govern: en el gran descontrol de la despesa. És aquí on es veu la farsa de situar sempre únicament els problemes en els ingressos. És en la despesa on hi ha i on tenen vostès el veritable problema.

Si em permet, conseller, com diu la dita popular, aquí políticament el que ha passat és que «s'ha ajuntat la fam amb les ganes de menjar». Sabien perfectament que baixarien alguns ingressos tributaris, ho sabien i de feia temps, no era el primer any. I tot i saber això es permeten el luxe de gastar molt més del previst. I això és excepcional? No, no..., això s'ha anat donant durant anys i anys darrerament. Per això li deia, al principi, que, lluny de millorar, la cosa va de mal en pitjor sense el més mínim propòsit d'esmena.

I és que més enllà de les xifres, que són tossudes i incontestables, el problema rau justament en les actituds, en la incapacitat i en la manca de voluntat per frenar aquesta dinàmica en la qual estan instal·lats.

I no parlem exclusivament de les despeses per fer front a la crisi i a les seves conseqüències i prou, no –no, no. Aquí el que s'està pagant ara és aquest dispendi, aquest anar cadascú a la seva que hi ha instal·lat en el Govern. Aquí el que s'està pagant és el no haver estat més previsors, més rigorosos, més exigents i, sobretot –i sobretot–, molt més austers. L'efecte primer d'aquest descontrol ha estat incrementar de manera exagerada la despesa obligatòria de la Generalitat. I llavors, és clar, quan es vol fer despesa nova per fer front a les necessitats, o tot ha d'anar a dèficit o tot s'ha de posposar o anunciar per no poder complir. I ara som exactament aquí.

Les causes que ens han portat fins aquí són diverses, els ho hem dit molts cops des d'aquesta tribuna, però vostès com si sentissin ploure. Primera causa: vostès han engreixat de manera exagerada l'Administració, i al final això es paga. Ha estat del tot desproporcionat l'increment de contractació de personal, tant a la mateixa Administració de la Generalitat com també, i sobretot, a les empreses públiques. I no ens referim ni a metges, ni a mestres, ni a mossos, ni a cossos especials, ens referim a la de personal de confiança, que amb diferents règims contractuals han emplenat els departaments i de manera exagerada les empreses públiques. Moltes empreses públiques han gairebé duplicat el seu nombre de treballadors, ho han portat a un nivell insostenible, i això al final es paga i es paga car. I ara a qui li tocarà pagar aquest enorme excés del qual només vostès en són responsables serà als mateixos funcionaris que ja hi havia, als funcionaris de carrera.

Segona causa: vostès no han estalviat res en despeses del tot prescindibles, no han ajornat coses perfectament ajornables, no han prioritzat despeses i actuacions a l'alçada del moment i les circumstàncies, cap gest als ulls de tothom d'estar-se'n d'alguna cosa important, res de res, quinze departaments i cadascú a la seva al marge de la crisi. I ara es veu..., i ara tots a córrer.

Tercera causa: la seva manca de diligència, rigor i control en l'execució de moltes obres i de diferents serveis, el *desfasament* dels costos previstos i els resultats finals de moltes obres i serveis han suposat una pèrdua de molts i molts milions d'euros; una pèrdua de recursos que en alguns casos i en alguns serveis, per al que suposa de llençar els calés sense cap altra reacció que la lamentació, suposen una immoralitat política sobretot pensant en com se les veu i se les desitja molta gent.

Quarta causa: vostès amb aquest «estirar més el braç que la màniga» han hagut de recórrer a sistemes de finançament alternatius per fer front a inversions necessàries. Però, és clar, els drets de superfície, els mètodes alemanys, etcètera, tot això arriba un moment que s'ha de pagar. I ara comença a arribar aquest moment on es veu l'ús i abús que se n'ha fet d'aquests sistemes. I això també apuja enormement la despesa obligatòria, tal com fa temps que la mateixa Sindicatura de Comptes l'està alertant.

Per no parlar del més que important increment de l'endeutament ordinari, tant a l'Administració com a les diferents empreses públiques, que també ha pujat molt. Que, per molta enginyeria financera que es faci, al final dos i dos fan quatre i tant estigui aquí com estigui allà

a final de mes s'han de tornar, i a final de mes s'ha de pagar, etcètera.

És tot això, i no sols la crisi, que ens ha portat fins aquí. I si no es reconeix aquest problema, de cap de les maneres es pot garantir la solució. No ho veuen que n'han fet un gra massa? Que els números són tossuts i desmenteixen totes les excuses i explicacions centrant-ho només en la caiguda dels ingressos? Això no és una passa, parlant en termes mèdics. Això no és una passa. Aquí vostès tenen una ferida oberta que no para de sagnar i no la volen reconèixer, i fins que no ho reconeguim no ho podrem curar.

Fins al punt, fixi-s'hi, que l'altre dia, quan ja vam apuntar aquest tema, a mi se'm va dir –ja és normal–: «Vostès intoxiquen, vostès el que volen és el desprestigi de les institucions, perquè nosaltres han de saber que som plenament solvents en els mercats.» I ahir el president de la Generalitat ve aquí i ens diu: «Són els mercats els que ens obliguen a fer la retallada.» En què quedem? Que no ho veu fins a quin punt desorienten la gent o fan que ja ningú s'arribi a creure res?

És evident que hi ha un problema de base. Per curar aquesta ferida, tal com està plantejat i configurat aquest Govern, no hi ha un principi d'autoritat per posar ordre i seny en això de la despesa pública. Aquesta renúncia del president de la Generalitat al seu principi d'autoritat, aquest «tot és justificable» per mantenir-s'hi, aquest «avui per tu i demà per mi» també té l'efecte de portar les finances de la Generalitat al final pel camí del pedregar, amb tots els efectes i derivades que això té per a la gent i per al país. Han de saber, i en això estarem molt amatents, que hi ha molta gent, moltes entitats i moltes empreses que ja no estan en condicions de poder fer més esforços, més sacrificis, perquè ja els han fet tots, i més. Són vostès, el Govern, qui ha de fer els deures que no ha fet fins ara. Però, atenció, ho han de fer a costa dels seus sacrificis, a costa dels seus capricis, a costa de tot allò que sigui perfectament prescindible. No ho facin més a costa de la gent i del país. Ajustin-se, de veritat, vostès el cinturó, i deixin d'«apretar» més la gent, perquè vostès en són els únics responsables.

Per tot això, conseller, creiem que és el lloc oportú perquè vostè pugui aquí dalt i ens digui quines mesures concretes de contenció de la despesa i d'austeritat, amb noms i cognoms, pensen endegar i a partir de quan pensen aplicar cadascuna d'elles. Volem saber exactament en què es traduirà el seu compromís de compartir l'esforç en el pla d'austeritat del senyor Zapatero. Volem que ens ho expliquin aquí. Reduiran el sou dels funcionaris més enllà del que el reduirà l'Estat? Perquè avui hem sentit unes declaracions que deia: «L'Estat reduirà sobre el sou base i el Govern de la Generalitat sobre els complements.» Volem saber. Ens ho hauria d'explicar tot això. Volem saber perquè vostè ahir va insinuar o va dir, i en quina mesura ho farà, que apujarà els impostos. És aquesta la gran aposta. És aquesta la gran estratègia que hi ha.

Però jo li reconec una cosa, conseller, no s'enganyin. Això no és una passa. Això no ens passa a nosaltres perquè passa a tothom. Vostès tenen aquí una gran ferida que no para de sagnar i que no pararan l'hemorràgia fins

que no se n'adonin que el seu problema, el problema d'aquest Govern, no està tant en els ingressos només, sinó sobretot en la despesa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpellació, i en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable, il·lustre senyor president, il·lustres diputats, il·lustres diputats..., bé, és un bon dia per parlar de contenció de la despesa. I no es preocupi que n'hem parlat en el passat, en parlarem avui i en continuarem parlant en el futur, de contenció de la despesa.

És una llàstima que, de nou, el to de la seva intervenció, aquest to apocalíptic, no?, amb el qual es resisteix a acceptar la realitat d'allò que ha fet el Govern i la realitat dels fets, que és el pitjor que es pot fer. La realitat dels fets és que el Govern ha adoptat, des del primer moment, polítiques de contenció de la despesa i que el problema fonamental en aquests moments que tenim nosaltres, que tenen altres països, el problema fonamental d'augment del dèficit és l'ensorrament dels impostos.

També li haig de dir, per cert, el problema fonamental a Espanya del dèficit no és el que provoca el dèficit de la Generalitat, ni el dèficit de les comunitats autònomes, sinó el dèficit del sector públic central. Dels 11,2 punts de dèficit que té Espanya, aquests que fan que Europa digui «l'heu de reduir i ràpid», 2 punts corresponen a les comunitats autònomes. Si Espanya tingués un dèficit de dos punts estaria complint amb els criteris de Maastricht; seria l'únic país d'Europa, per cert.

De manera que, escolti'm..., però que no ho veu que vostè està fent un discurs apocalíptic fora de la realitat? I el que és preocupant d'això no és que vostè el faci, ja hi estem acostumats als seus discursos, és que els ciutadans que avui amb tota la bona voluntat ens estiguin escoltant hauran ja desconnectat. Cada dia que «tot és dolent, tot és culpa del Govern, el dèficit el tenim per culpa del Govern, la contenció de la despesa, un govern que...». I ara què vol que faci jo, que entri en aquest joc? Miri, no..., jo tractaré de tenir el grau de ponderació que em pertoca i el que li hauria tocat a vostè, de manera que la mitjana sigui el grau de ponderació que hauríem de tenir tots.

Realitat dels fets: aquest Govern des del primer dia ha adoptat polítiques de contenció de la despesa. Es va avançar a fer-ho i ara tornarà a estar al front. Perquè toca, no perquè sigui el que té més descompensació de la despesa, sinó perquè toca fer-ho, efectivament. I tornarem a estar al front, no darrere de ningú, al front, al costat.

Ara, naturalment hi ha qüestions que, miri..., que van així: primer parla Brusselles, després parla Madrid i

després parlen les comunitat autònomes. Sí, aquest és l'ordre, m'entén?

Polítiques de contenció de la despesa? Des del 4 de setembre del 2007, que vam començar aplicant ja una retenció de crèdits de 450 milions dels qual una part important a personal.

Polítiques de contenció de la despesa? 15 de juliol del 2008, després del debat corresponent i el president les va anunciar ja, i el Govern va adoptar les mesures corresponents en matèria de personal, no substituint el personal que causés baixa i no cobrint els llocs de treball dotats pressupostàriament. És a dir, no, aquests crèdits els congelem, no es doten; fent una retenció de crèdits del 25 per cent sobre totes aquelles partides a les quals vostè és tan aficionat: publicitat, campanyes publicitàries, totes aquestes coses... Després en parlarem una mica.

Polítiques de contenció de la despesa? Congelació dels sous dels alts càrrecs, anunciats el mateix dia que li estic dient: 23 de setembre de 2008, el mateix any, després del debat de política general.

Polítiques de contenció de la despesa? Acord del Govern del 23 de juny de l'any 2009, retenint exactament 850 milions de crèdits. Perquè vèiem que el dèficit estava augmentant, i en aquell moment encara no havíem firmat l'acord de finançament. Doncs, aleshores, per prudència hauríem pogut dir: «No, com que hi haurà l'acord de finançament, ja tindrem diners.» No, en aquests moments convé fer-ho, i ho vam fer.

Polítiques de contenció de la despesa? També en aquell moment, reducció de 807 llocs de treball. Acord de govern del 2 de març de 2010, després del debat que va tenir lloc en aquest Parlament que es va crear el grup d'experts que ens aconsellés com podíem ajudar a simplificar i racionalitzar la despesa pública –el sector públic.

I, com a resultes de tot això... –ara li parlaré de resultats–, els fets són que la despesa liquidada, que vostè no deu saber mirar bé, de l'any 2009, ha crescut exactament un 2,8 per cent sobre el 2008 –no aquest 23 que diu vostè o no sé quant, perquè al final, és clar, perdrem tots la noció de les xifres ja...–; 2,8 per cent, és clar, comparant xifres homogènies. Si aquí vostè m'hi afegeix a la base coses que no hi eren, doncs augmenta molt, per exemple, el desplegament dels mossos, naturalment, que no hi era i vostè me li posa. Clar, ha augmentat perquè hi ha hagut el desplegament dels mossos i hem rebut diners que abans no tenien. Per exemple, el desplegament de la Llei de la dependència. Per exemple, l'absorció de despesa desplaçada que, com vostè hauria de saber –perquè vostè ho sap i no ho diu, malament –malament–, està distorsionant els fets, o vostès no és capaç d'entendre-ho, també malament, perquè aleshores hauria de ser més prudent a l'hora de treure conclusions, a l'hora de sortir a aquest Parlament pontificant. M'entén? Per exemple, l'absorció de despesa desplaçada; per això vam fer un crèdit extraordinari, se n'han de recordar... (*veus de fons*), que la va incloure. I això és el que explica aquest creixement que vostè, jugant amb les xifres, fent malabarismes, jocs de mans, ens diu: «20 i escaig per cent.» No, 2,8 per cent.

Dèficit. Vol que parlem de dèficit? Doncs, miri, exactament el dèficit de l'any 2008 va ser de 5.200..., de l'any 2009..., perdó, de l'any 2008, va ser de 5.200 milions. I el de l'any 2009, que encara no el tenim... –no han donat les xifres liquidades–, serà inferior a 5.000 milions, de l'ordre de 4.500, una mica més, milions d'euros. De manera que, quan vostè surt aquí i diu: «El dèficit de 2009 ha estat per sobre del de 2008.» Simplement, miri..., deixi'm ser benèvol, s'està equivocant. Perquè haig de suposar que vostè no ho sap quan ho diu, malament, doncs, ho hauria de saber. Però aquesta és la realitat dels fets. M'entén? No les dades que vostè dona.

Vol que parlem d'una cosa a la qual vostè és molt aficionat? Avui no n'ha parlat, miri: «Quant ens hem gastat en informes, en estudis, en totes aquestes coses?» Les coses que vostè va buscant per aquí, per allà. Doncs, miri, sap què ha succeït? Que les despeses en aquestes partides l'any 2009 van disminuir 25,6 per cent. (*Veus de fons.*) I que el primer trimestre de l'any 2010 –el primer trimestre de l'any 2010–, en aplicació de l'acord que vam adoptar després de l'informe corresponent que deia el que deia..., primer trimestre, estem reduint un 59 per cent respecte a l'any 2009; estudis i dictàmens. Vol dir que potser abans se'n feia una mica massa, també. (*Veus de fons.*) 59 per cent menys... M'entén? I l'any l'anterior ja havíem reduït la xifra que li he dit abans. I el grau d'execució avui és del 7,5. O sigui, tot el que està pressupostat, s'està sent enormement prudent a l'hora de gastar-ho. Aquesta és la realitat.

Vol que seguim parlant de xifres? Doncs, miri, n'hi donaré una, perquè vostè la pugui tenir present també si li fa gràcia tenir-la. Liquidació –vostè que es mira tant les xifres, no?– de les despeses del primer trimestre d'aquest any..., despeses corrents: Generalitat, menys 0,2 per cent respecte a l'any anterior; l'Estat, compari-ho vostè –compari-ho vostè–, veurà quan ha augmentat.

De manera que aquesta és la realitat dels fets. M'entén? No aquesta que vostè vol projectar. Ara, n'hi ha prou? Doncs miri, no, desgraciadament no n'hi ha prou, i per això ara haurem de fer un esforç addicional. Estàvem ja fent un esforç, havíem de fer més esforç abans que succeís el que va succeir ahir, abans-d'ahir i aquestes darreres setmanes. Per això el Consejo de Política Fiscal y Financiera el 22 de març d'aquest any va adoptar l'acord que el dèficit de les comunitats autònomes es reconduís del que té ara a l'1,1 per cent l'any 2013, acord que era necessari una vegada l'Estat també s'havia compromès a reconduir el seu dèficit de l'11,2 per cent, al conjunt del sector públic espanyol, al 3 per cent l'any 2013.

De manera que ja s'estava veient per quines mesures..., que han de ser mesures que adoptem nosaltres i que adopti l'Estat, perquè moltes d'aquestes qüestions, escolti'm, només són efectives si es fan conjuntament. Em sorprèn vostè quan diu: «Oh, ha esperat que l'Estat ho fes.» Escoltin, és que nosaltres ja l'any 2009 hauríem volgut que s'haguessin congelat els sous dels funcionaris. Sí, i ho hem dit, però estàvem a expenses del que fes l'Estat. (*Remor de veus.*) Perdonin, i ho hem dit i ho he dit jo aquí, de manera que no es faci el sorprès, ara.

Però estàvem a expenses del que fes l'Estat. De manera que sí, ho havia de fer l'Estat.

I, una vegada s'havia adoptat aquest primer pla d'estabilitat i les comunitats autònomes el seu compromís de reconduir el dèficit a l'1,1 per cent l'any 2013, el que es fa ara no és reconsiderar això; l'objectiu segueix sent en el mateix: el 3 per cent i l'1,1. El que es fa ara és dir: «Les mesures han de ser més clares, més efectives, més contundents, perquè aquelles no ho eren prou.» I és veritat. I n'haurem de prendre més el 10 i més l'11, que són les que ara s'han anunciat, fonamentalment correctes. I nosaltres haurem de prendre les nostres, en part en coincidència amb les de l'Estat i en part en funció de les nostres competències amb relació a les de l'Estat, perquè n'hi ha algunes que les pot prendre l'Estat i no les podem prendre nosaltres, i altres que les podem prendre nosaltres i no les pot prendre l'Estat.

Quines? En matèria de personal, per descomptat que sí, que vol dir fer un sacrifici important. Quins? Aquells que tenen el lloc de treball assegurat, que són els funcionaris, i en un any en què pràcticament no hi haurà inflació. Sí, s'ha de fer aquest esforç. I s'ha de fer, a més, d'una manera justa i progressiva: més aquells que més guanyen. Per això de mitjana serà un 5 per cent, però els que guanyin poc haurà de ser menys d'aquest 5, fins i tot no tocant el seu sou, i els que guanyin més dins de l'Administració, doncs..., anava a dir el Govern i el president; n'hi ha altres que guanyen tant o més, no dins de l'Administració però sí en el sector públic consolidat. El Govern i el president al davant, donant exemple, amb reduccions més fortes, més dràstiques (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –ara mateix acabo, senyor president–; congelant plantilles, per descomptat, en matèria de personal; en matèria d'ajornar, reprogramar, aturar determinades inversions que poden esperar –que ens agradaria fer-les?, és clar, que ens agradaria fer-les–; en matèria de, també, deixar en suspens o fer més gradual l'aplicació de determinats programes que són costosos, i haurem d'estudiar altres coses. Jo vaig anunciar-ne alguna, naturalment. Dins del marge que tenim nosaltres en el terreny tributari, es pot adoptar alguna mesura menor, compassada a la que suposa l'increment de l'IVA en el conjunt de l'Estat, que, escolti, ens agradarà molt o poc, però es farà. I segurament en aquests moments és pertinent per reduir el dèficit. De manera que nosaltres diem: com que augmentarà l'IVA dels primers habitatges, dels habitatges que es posen a la venda de primera mà, probablement pot ser convenient estudiar augmentar transmissions patrimonials del 7 al 8 per cent, com han fet altres comunitats autònomes.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, senyor president. Conseller, m'ha anat perfecte que posés l'exemple dels informes. El que

em van arribar a dir quan jo denunciava allò dels informes! Que era mentida, que no en sabia, que era falsedat, que n'agafava un d'aquí i un d'allà. I al final vostè va haver de comparèixer i dir que s'havien, d'un mostreig, llençat més de 760.000 euros en informes i estudis.

Per tant, quant a les dades, conseller, estem molt tranquils. D'on les traiem? De les dades que dona vostè –de les dades que dona vostè. Si no són certes, per favor, a la pàgina web posin: «No facin cas d'aquestes dades, que són una simulació. Disculpin les molèsties.» I quina fórmula apliquem? Doncs, la que aplica l'Estat, perquè li parlem del dèficit de caixa no financer. D'això és del que estem parlant. I vostès segueixin negant la major i jo li seguiré, doncs, afirmant el que nosaltres diem.

El seu problema és la despesa. Escolti, el tema de personal... Quan es passa de pagar 140.000 nòmines a 220.000 nòmines, això a final de mes es nota. El seu problema és que han carregat excessivament de personal, amb tot tipus de contractes, personal de confiança. No em refereixo només a passar de 376 alts càrrecs i eventuais a 530, no. Escolti, l'Incasol, de 341 a 544 treballadors, i aquí no hi ha ni un metge ni un mosso ni un mestre; a l'ICIC, de 70 treballadors a 168 treballadors; Turisme Juvenil, de 154 treballadors a 298; l'Agència Catalana de Cooperació, de 49 a 122, l'han triplicat; GISA, de 102 a 214; Adigsa, de 234 a 357; Forestal Catalana, de 87 a 303 treballadors, 216 més; l'IRTA, de 363 a 561, quasi dos cents més, etcètera. Quants exemples fa falta que posi?, perquè és l'evidència. Si ho diu tot el personal de l'Administració, que no para d'entrar gent. I vostè ens ve aquí amb què? Repetint l'anunci que van fer, però que el resultat ja s'ha vist, el gran resultat del pla d'austeritat del president Montilla ha estat això: el doble de dèficit de caixa.

O un altre mal de què plora la criatura, que és la desídia o la poca diligència en el control d'obres i serveis. O és que ara no ens anirien bé els 4.000 milions d'euros de què s'han passat per no controlar bé la línia 9 de metro, per exemple; o els 200 milions del que se'ls van enfonsar les obres del moll Prat, al port de Barcelona; o les desenes i desenes de milions d'euros que es van gastar per la mala gestió de la sequera? No ens anirien bé, ara, aquests euros? I tant, que ens anirien bé. Perquè, per favor, no em digui i no ens compari amb l'Estat, perquè si el nostre referent és el senyor Zapatero anem directament al precipici. És a dir, per favor, no ens posi com a exemple o com a referència algú que l'han humiliat, algú que ha hagut de fer el paperot que ha de fer. No és la nostra comparativa, no és amb aquests que nosaltres ens volem comparar.

També en la contractació de serveis. És que aquí hi ha un problema de llençar els calés. Vostè mateix ho ha dit, no fa falta que ho digui jo: els informes. És a dir, ara vostès ens congelaran pensions, la gent que ho passa més malament. I vostès van sortir aquí, d'un mostreig, dient: «S'han llençat milers i milers d'euros en estudis i informes», i aquí no plega ningú, aquí no hi ha cap responsabilitat.

O ahir el conseller d'Innovació, sabent que s'han gastat milions d'euros en una web que no funciona, el seu remei no és fúmer fora el responsable d'això, sinó dir:

«Vostès no vagin a comprar-se la corbata a determinada botiga.» Vostè creu que això és seriós? Això no és gens seriós, conseller. Aquest és el problema d'aquest Govern, que campa tothom, que no hi ha autoritat, i tothom campa. Ahir vostè anuncia unes mesures d'austeritat, i no van passar ni cinc minuts que la consellera de benestar va dir que no li pensava fer cas, que no ho acceptava. Aquest és el drama del tripartit, aquest és el problema; no són només els ingressos que hi ha aquí.

Vol que li'n posi algun exemple més? Quan nosaltres li diem: «Hi ha molta gent que s'està de coses i no pot fer-ho»..., hi ha molta gent que s'està de coses. Li'n posaré un exemple del seu departament, perquè inclús els treballadors no entenen re. Vostè ara es gasta 350 milions de les antigues pessetes a reformar l'edifici de l'Agència Tributària. Els treballadors em diuen: «Ara s'arreglen el palauet, quan no feia falta. Com ho pagarem? Abaixant el sou dels funcionaris.» Aquest és el drama. No deixen de fer re que es pugui ajornar, i vostè sap que hi ha moltes coses que es poden ajornar. Però, com que l'un depèn de l'altre, aquí no hi ha qui posi ni ordre ni concert. I aquest és el problema.

I qui ho pagarà ara? Quanta demagògia hem sentit aquí, a dir: «Perquè nosaltres, les esquerres i les polítiques socials i...», etcètera. Qui passarà a la història per haver fet la retallada social més important d'aquest país? Vostès –vostès. I a Catalunya encara pot ser més greu, per aquest dispendi que hi ha hagut.

Vostè ho seguirà negant, però els fets són aquests. Vostè, més enllà de les estadístiques, perquè es mou en estadístiques, hauria de passejar, ni que fos d'incògnit, pels departaments, parlar amb treballadors de base i li explicarien el que està passant. Si inclús ara ja es descarren; alts responsables diuen, com l'altre dia mateix, de l'ACA, dient: «Escolti, això és un desastre, això és un desori, el dèficit s'està incrementant de manera daixò, i no ens fan cas. Hi ha deixadesa per part del Govern.» I qui ho diu? Convergència i Unió? No, no. Ho diu un directiu de l'Agència Catalana de l'Aigua. Aquest és el tema.

I ara toca pagar la festa, els excessos i les incompetències varies, conseller, per molt que es digui. I ara demanen responsabilitat i comprensió a tothom? Ara tot això ha d'anar a costa dels funcionaris? Ara tot això ha d'anar a costa dels jubilats? Ara tot això ha d'anar a costa de la gent amb dependència? Això ha sigut l'estafa de l'estampeta, han jugat amb els més vulnerables. Aquest és el problema. Per tant, són vostès que s'han d'estrènyer el cinturó, i deixin d'estrènyer més la gent, que ja ho ha fet prou i en excés.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyors diputats, bé, continuem amb el mateix to i amb el mateix discurs apocalíptic, no? Vostè parla de dades macro; si és l'únic que fa, vostè! Vostè les agafa, no les sap agafar, agafa les que li convenen i passa d'això al parell de detallets, no?: un informe per aquí, un altre per allà, a veure si aquí podem trobar no sé què... (*Remor de veus.*) Sap què passa? Que això d'especialitzar-se a buscar porqueria acaba essent un mal ofici. Ja veurà vostè com a la llarga vostè mateix veurà que no és el millor llegat que es pot deixar, entre altres coses perquè quan no es troba s'inventa, perquè s'hi acaba trobant afició. I això és el que succeeix. AprenGUI a mirar-se les dades i a ser objectiu, i a mirar les coses com són, com són aquí i com són a tot arreu.

A Catalunya tenim un dèficit? Sí que el tenim, com tothom: 2 per cent del PIB, 2 i mig per cent. Això és la demostració que aquí tenim un país on la despesa està descontrolada, que se'n en va tot a...? Per favor, home! Per què el tenim? Perquè s'han ensorrat els ingressos. Si només cal veure les dades, escolti'm. I és ben evident, és evident que és així, escolti. Però si les dades són ben clares: tenim un augment de la despesa, que la despesa liquidada és del 2,8 per cent, i un ensorrament dels ingressos, que vostè sap que ha estat de l'ordre, doncs... A transmissions, miri, a transmissions ens ha passat, sent un 20 per cent dels nostres ingressos, d'un màxim que eren 4.000 milions l'any 2006 a 1.300 milions, 1.500, l'any 2009. Aquesta és la realitat. Però per què...? Vull dir, vostè pot seguir-ho negant, però aquesta és la realitat.

Ara diu: «Ho veu?, quan vostè diu això dels informes i dels estudis i tal, ara ens dóna la raó.» No, no, ni la hi vaig donar abans ni la hi dono ara, la raó. Vostè encara és hora que reconegui que l'informe que va fer la intervenció i va comptar amb l'assistència i amb la col·laboració de tres firmes d'auditoria donava una imatge real, digna de ser tinguda en compte, de la realitat, i que era una demostració de valentia, de coratge, de rigor i de compliment dels seus compromisos per part del Govern. Encara és hora que ho digui. Ara sí, ara es basa en aquest informe. Ah!, mira que bé, ara sí que li convé. Naturalment, de nou, per manipular les coses, per dir coses que no diu l'informe.

Diu: «Han llençat 600.000...», o no sé quants –no me'n recordo, de les xifres–, no sé quants euros. No és veritat, això no ho diu ningú. El que diu l'informe és..., després que haguéssim d'estar aguantant a base d'anar garbellant d'aquí un informe, d'aquí un altre, que tots els informes i estudis eren irregulars i estaven fets per no se sap quines obscures raons, el que diu l'informe és: «Cap informe dels que s'han auditat dóna lloc que es pugui pensar que hi ha hagut una il·legalitat o una irregularitat que pugui ser objecte d'una persecució des del punt de vista judicial.» Això és el que diu.

I en el terreny de la bona gestió, efectivament, es poden fer millores en alguns camps. Per exemple, a treure'n més utilitat; per exemple, que no està justificada en alguns casos la relació del valor amb relació al preu; per exemple, no està clar en alguns casos que no s'hagués

pogut encarregar a altres serveis de l'Administració. Això no és llençar els diners; no ho és aquí ni enlloc. I, si vostè no sap distingir la diferència entre el que és el control de legalitat i irregularitat i el que és el control de la bona gestió financera –o, si la sap distingir, encara és pitjor–, aleshores evidentment està traient conclusions equivocades, que és aquesta: «S'han llençat no sé quants diners.» Evidentment que no.

El mateix que succeeix quan parlem del personal. Però, escolti, ho haig de fer perquè toca, però val la pena que ho torni a dir? Aquesta cantarella l'hem sentit des del primer dia! «Hem passat de 140.000 a 220.000.» Home, sí, comparant una administració pública en la qual incorporem només els departaments amb una administració en la qual consolidem *tot* el sector públic. Per exemple, part d'aquest augment que a vostè l'escaudalitzava de l'any passat va ser per la senzilla raó que s'hi incorporava l'Hospital de Sant Pau. De manera que l'augment què era? Era personal que ja existia però que abans no es consolidava i ara sí. Però si ho sap, això!

Bé, és que, escolti'm, no el tracto de convèncer, naturalment. Però vostè..., home, vostè creu que és útil fer aquesta demagògia? Creu que ajuda algú? Bé, vostè deu pensar que contribueix a distorsionar les coses i que algú que l'està escoltant s'ho creurà. Bé, però amb això no millorem res, m'entén? Però continuï així; suposo que serà interessant per a vostè.

I finalment em permetrà que li digui que jo, quan vull saber l'opinió –i ella me la vol donar– de la consellera de benestar o del personal del meu departament que treballa en diferents serveis, no el necessito a vostè.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques que afecten el Cos de Mossos d'Esquadra.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques que afecten el Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 300-00285/08)

Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, tornem amb una interpellació sobre cossos i forces de seguretat, sobre la política que s'està aplicant al departament, una interpellació que m'agradaria que el conseller li traslladés al president Montilla perquè ja ho hem repetit tantes vegades, i és ell qui l'està mantenint en el càrrec i qui està avalant totes les seves polítiques. Per tant, el que va per vostè, que el representa..., representa el Govern, és en realitat el senyor Montilla, que és qui l'està mantenint en aquesta situació.

Creiem, a dia d'avui, que el seu lema, per les actuacions que hem vist, és que els Mossos estan per damunt de la llei, que la seva finalitat no és servir al ciutadà, que freqüentment s'extralimiten, que abusen de la seva autoritat o potestat i que maltracten el ciutadà. Només així, posant aquest criteri i revisant el que han sigut les actuacions d'aquest departament, podem entendre les coses que vostè ha arribat a fer en aquesta legislatura.

En el darrer punt, la cirereta del pastís que ens ha portat ara als enfrontaments entre els cossos de policia, el mateix departament, amb vostè mateix i que ha anat a parar damunt la taula del president Montilla la confrontació. En el codi d'ètica es parlava, en l'exposició de motius, que feien falta pautes perquè la policia es reforçés com a democràtica si s'actuava d'aquella manera, com si no fos una policia democràtica el que tenen els ciutadans de Catalunya. Es parlava que la notable discrecionalitat, i es parla en l'actuació del comportament dels Mossos necessita que es legítimi aquesta coacció legítima i que cal donar les pautes per resoldre conflictes perquè, clar, es troben amb tantes situacions que no estan prou normades que se'ls genera sovint un conflicte ètic.

Els Mossos no han tingut mai cap conflicte ètic per actuar, hi ha hagut una malfiança contínua, senyor conseller, que traslladem, per tant, al senyor Montilla que haurà de resoldre el dilema, com mai els Mossos s'han sentit abandonats del seu titular.

Tant que ens va costar assolir una policia nacional per deixar-la als peus dels cabals, contínuament en l'ull de l'huracà, contínuament amb malfiança, contínuament pressuposant que abusaran o que maltractaran. Titulars darrers: «Fred comiat de Saura als Mossos.» El que se pressuposa l'últim, no ho sabem si voldrà repetir perquè vostè no ho nega, però li surt competidor perquè el senyor Boada diu que també vol tornar a ser, que serà, que li agradaria molt, conseller d'Interior, en el cas que es repeteixi el tripartit. Més titulars: «Protesta silenciosa dels comandaments per la destitució del cap de Figueres», el mateix dia, perquè al cap de Figueres, l'inspector, sense donar-li dret d'audiència se li va retirar la placa, se li va retirar la pistola el mateix dia a la comissaria davant de tothom i se'l va suspendre de sou i de feina i el van traslladar a un altre lloc després quan ho van arreglar. De moment, al carrer, com si fos un delinqüent sense donar-li dret ni a respondre.

«Els Mossos d'Esquadra i Interior s'enfronten pel codi ètic.» «Interior afirma que el codi ètic *saldrà adelante*.» «La conselleria d'Interior deslegitima el Consell de Policia.» «Els Mossos d'Esquadra demanen per carta al president Montilla que no aprovi el codi.» «Boada relativitza l'oposició de la cúpula policial del codi ètic.» «*Sigue adelante la tramitación del código ético*.» Malfiança, agilitat i valentia és el que vostè demana als Mossos, però és el que vostè no els ha donat, no ha confiat en ells, com ha demostrat implantant una ISO que ens va costar, parlant de despeses i de restricció, passava dels 600.000 euros implantar-la, copiant del País Basc, quan al País Basc no ha funcionat, on es deia que a un detingut se li demanaria per tres vegades a veure si se l'havia tractat bé, on es deia i on es diu. On es deia que quan els detinguts anessin en una ambulància els

mossos d'esquadra no portarien arma, ho van fer rectificar, malfiança; no hi havia cap apartat per agraïments i felicitacions al cos. Clar des de la malfiança és que no fan res bé.

La carta de serveis, un compromís de vendre fum als ciutadans, perquè diuen «els Mossos respondran en dotze minuts.» però ja els ha donat recursos perquè ho puguin fer? Si no se'ls dona recursos difícilment es poden assolir aquests compromisos cara a la galeria. I el codi ètic, el codi d'ètica que respon a la creació d'aquest famós comitè d'ètica, un codi que tots els cossos l'han qualificat de desconeixement i de prejudici i que acaba d'enfonsar la confiança de la ciutadania amb els Mossos d'Esquadra. Una normativa restrictiva on es diu als mossos quin ús de la força han de fer, com han de fer els escorcolls, com han d'utilitzar les armes de foc, quan ja ho teníem recollit en la Llei orgànica de cossos i forces de seguretat, de l'any 86, ja existia l'article 5, i existeix, que s'aplica a Catalunya, que estableix un codi deontològic, que estableix com s'ha de comportar la policia. I la Llei 10/94 anticipant-se al que va ser el codi europeu de policia, d'ètica de la policia, ja establia el codi de conducta. Tot això no li val? No li val la llei orgànica? No li val la Llei 10/94?

En el preàmbul precisament de la Llei 10/94 és on es diu que la policia no actua per sobre de la llei i que la policia serveix al ciutadà. Si vostè hagués sigut conseller de sanitat o d'educació als metges que ja tenen un codi deontològic vostè els hauria col·locat un codi de conducta també per dir-los com han d'operar? O als mestres com han de fer les classes pressuposant que peguen als alumnes? Doncs, això seria un aldarull! Doncs això és el que està passant amb els Mossos d'Esquadra, això és el que tenim avui.

I els Mossos d'Esquadra què li diuen? Li diuen: «Escolti, ja que vol recollir-nos això del codi europeu, reculli també que els mossos tenen dret a la seguretat integral i que han de sortir al carrer ben previstos perquè no posin en perill la seva vida», que últimament dos mossos van patir ferides greus per no tenir les armilles que li havíem reclamat tantes vegades. Li demanen també que reculli en aquest codi ètic la necessitat de formació contínua i especialitzada, que no ha fet, i també ho deia el codi europeu, però vostè no el recull. Li demanen que reconegui els seus drets col·lectius, que no els faci una excepcionalitat, perquè són un cos de funcionaris com els altres.

Bé, aquesta proposta, que no sabem quina és la definitiva, perquè, senyor conseller, digui'ls que aclareixin quina és la proposta, té en el web una proposta, la primera, la d'informació pública, amb 103 articles; la segona, en el comitè ètic, web del Comitè d'ètica del Departament d'Interior una proposta de codi ètic amb 181 articles i l'últim, que em sembla que és el que ha enviat a la Comissió Assessoria, té 88 articles. Amb quin de tots aquests el ciutadà que entra al web del Departament d'Interior i Participació s'ha de quedar? Quina és la participació i quins són els valors democràtics i quina és l'ètica d'un conseller de Participació que té una proposta que se li vota amb un òrgan paritari de trenta-dos membres, 23 en contra, 4 a favor, 1 en blanc

i 2 abstencions, que, per cert, em sembla que als facultatius ni els van convocar quan aquí van fer una llei exprés perquè els facultatius poguessin anar al Consell de Policia, ara ja no compten. Ja sap qui l'ha votat a favor? Perquè vot en contra tots, però a pesar de tot vostès tiren cap endavant.

Bé, així no anem gaire bé. Millores i polítiques que vostè ahir en un comunicat de premsa deia que havien assolit, la retribució, l'increment de retribució dels Mossos d'Esquadra, que diu que han incrementat un 17 per cent, un 17 per cent sobre el sou que estaven cobrant. No és un mèrit seu, va ser un acord de la consellera Tura, *in articulo mortis*, l'any 2006, sense acord d'Economia i que això li va propiciar uns embolics sindicals. Continuem amb el que vostè s'autoatribueix. Decret de segona activitat, diu: «Després de quinze anys.» Però si la Llei 10/94 ja li ho deia, i tots els funcionaris estaven ocupant un lloc, el que els feia falta. En aquest moment el decret de segona activitat el té impugnats i els sindicats ens diuen que no l'aplica bé. I no ho diem nosaltres, respecte de les seves mesures, les que vostè s'atribueix, només és vendre fum, perquè Comissions Obreres mateix, per un dir sindicat, o la UGT, ja ha entrat en conflicte amb el seu màxim representant. Comissions Obreres li demana mesures cautelars sense afectació retributiva, armilles antibales, ja, on és la conciliació de la vida familiar dels Mossos, problemes en l'equipament i material de treball, l'ISO i la imatge del Cos dels Mossos d'Esquadra, que tampoc els agrada, incrementar l'assegurança en cas de mort, compensació per la realització de guàrdies no presencials, reivindicacions de l'escala executiva.

Bé, després vostè ens dirà el que vulgui, però els mateixos sindicats, Comissions Obreres, UGT, el Sindicat de Policia de Catalunya, CAT, tots els sindicats estan en contra de les polítiques que estan fent en el seu departament. M'agradaria que em digués si el que consta en una de les web policials és cert, que cada dia un de cada tres mossos penja l'uniforme definitivament i que cada tres anys es perd una promoció sencera, aproximadament, entre baixes voluntàries i unes altres polítiques del departament.

Conseller, ja li dic que no va només per vostè, va per al president Montilla, que està permetent tot això. M'agradaria que ens respongués, però sobretot m'agradaria que digués i fes un gest profund de confiança en els Mossos d'Esquadra des d'aquesta tribuna i en actes després al departament.

El president

Honorable conseller Joan Saura, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostè em fa una interpellació que el text de la interpellació és «polítiques que afecten el Cos de Mossos d'Esquadra», i he dit: «Com li contestaràs això, coneixent el seu tipus d'intervenció, que és picotejar una mica pertot arreu i llençar el missatge sempre que el conseller persegueix els Mossos d'Esquadra?»

Només dir-li una qüestió, que no m'hi estendré molt. Repassant els anys noranta la premsa hi ha moltes intervencions que diuen, per exemple: «Els Mossos critiquen el Govern per no sentir-se protegits.» Setembre del 98, declaracions de tota mena –setembre del 98–, però la pregunta és com contestar la seva interpellació.

Miri, jo li faré referència a vint-i-quatre accions –vint-i-quatre– que afecten la política dels Mossos d'Esquadra, vint-i-quatre.

Primera acció, hem passat de dotze mil a setze mil mossos d'esquadra en aquesta legislatura, quan vostès en tenien previstos quinze mil; s'ha millorat l'estabilitat laboral i hem realitzat un increment de forma ordenada. Número 2, no només hem augmentat el número de mossos sinó que hem augmentat la qualitat de la formació a través de l'Institut de Seguretat. Tercera mesura, hem augmentat l'estructura de comandaments del Cos de Mossos d'Esquadra, només teníem nou comissaris i en tenim disset. I quarta mesura, hem incrementat tant els intendants com els inspectors i els mossos avui tenen una millor escala d'estructura de comandament.

Cinquena mesura, hem incorporat amb una visió..., que la seguretat és una cosa més simplement que la força policial, elements de suport de biòlegs, d'especialistes en ciències socials i en ciències polítiques. Sise-na, vàrem contractar tres-cents un administratius per substituir tres-centes una persones, mossos, que estaven fent tasques d'oficina. Set, hem acabat el procés de desplegament territorial sense problemes, quan aquí es dubtava que ho acabaríem, i van fer interpellacions, i vostè una d'elles, que deia que no faríem el desplegament territorial en els terminis previstos. Vuitena mesura –vuitena–, hem previst i planificat l'ampliació dels Mossos d'Esquadra el 2015 en divuit mil agents que no estaven previstos.

Número 9, hem construït gairebé trenta noves comissaries, no només les que exigia el desplegament, sinó algunes que estaven en unes condicions, en definitiva, ruïnoses. Número 10, a part de construir les noves, hem reformat algunes d'elles, com són les de Sant Martí i Sarrià - Sant Gervasi, i en tenim cinc de noves projectades: la Jonquera, Torredembarra, Manlleu, l'Ametlla i Salt. Número 11, hem renovat pràcticament tot el parc mòbil dels Mossos d'Esquadra, que són tres mil vehicles. Número 12, hem construït un centre, un complex central a Egara amb 100 milions d'euros d'una policia moderna, eficaç, amb nova tecnologia.

Número 13, per primera vegada hem arribat a un acord de cooperació internacional que ens fa ser present als centres de cooperació policial i duanera amb la policia espanyola i la policia francesa per primera vegada. Número 14, hem signat diversos convenis internacionals entre ells ara fa quinze dies amb la policia de l'Estat alemany de Renània-Palatinat. Número 15, s'ha fet una forta inversió en els temes de comunicació de rescat, no cal que m'expliqui com les vam trobar, no hi havia forma de comunicar-se els Bombers amb els Mossos d'Esquadra pel sistema de comunicació que existia. Número 16, hi ha hagut una reestructuració del departament que ha fet possible una centralització i una major coordinació dels temes d'investigació.

Número 17, hem creat, una cosa pendent de les anteriors legislatures, que és el consell de seguretat, que també estava pendent, que no s'ha fet. Número 18, el 1994 –el 1994– la llei determinava, obligava la creació de la segona activitat; s'ha creat fa dos anys. Durant deu anys vostès no la van crear –durant deu anys no la van crear–, no em diguin que no calia, calia crear-la i durant deu anys no la van crear. Número 19, el gener del 2009 vaig signar una ordre de reconeixement no només d'ètica i moral sinó de reconeixement econòmic a les persones, als mossos, que patissin d'alguna manera lesions per accident de treball.

Número 20, s'ha signat per primer vegada, no el 2006, senyora Ribera, perquè vostè diu bastantes coses que no es corresponen amb la realitat, no el 2006, el 2008 –el 2008–, per primera vegada, s'ha signat un acord per quatre anys, amb tots els sindicats, d'equiparació salarial pendent des dels anys noranta: 2008, 2009, 2010 i 2011; un acord retributiu d'equiparació salarial, durant quatre anys, amb tots els sindicats. Número 21, estem fent gestions en aquests moments amb el Ministeri de Treball, i ho vaig dir fa un parell de mesos, per tal que la jubilació dels Mossos d'Esquadra sigui equiparable a la jubilació de l'Ertzaintza, als seixanta anys.

Número 22, el reconeixement públic de la tasca dels Mossos. No recordo, vostès, quin és el reconeixement que van fer, si el van fer. No dic que no, no el recordo. Nosaltres hem fet dues coses: a l'octubre del 2008 un acte solemne al Palau de la Generalitat on es van reconèixer els agents de la primera promoció i els traspassats a la Generalitat, octubre del 2008, i en segon lloc –i en segon lloc– vam fer una exposició en nou ciutats, els anys 2008 i 2009, de reconeixement i de visualització de la tasca dels Mossos d'Esquadra. No sé vostès què havien fet.

Per tant, n'hi han vint-i-dues, i dues més operatives: una, la potenciació de les tasques de mediació i de prevenció de conflictes, i en aquests moments, i crec que en molt pocs dies tindrem un acord, en el tema de les millores de les armilles. Vint-i-quatre accions. M'agradaria saber de quines discrepa.

Però a més a més, senyora Ribera, a més a més, no és suficient això, sinó que creiem que cal prendre mesures per tal d'evitar que accions minoritàries puguin fer malbé la imatge del Cos de Mossos d'Esquadra.

I jo recordo que quan vaig decidir posar la càmera dels Mossos, posar la càmera en les comissaries, que vostè va titllar de Gran Hermano, si no ho recordo malament, que vostè ho va titllar de Gran Hermano, en aquells moments pràcticament ho vaig defensar sol. En aquests moments, pràcticament tothom no només ho defensa sinó que diu que va ser idea seva. I això no és un invent nostre, ni el codi ètic, ni el procés de qualitat de detenció, ni les càmeres: es fa arreu del món, i molt concretament al País Basc.

El tema de les instruccions, un altre tema que era problemàtic, el tema de si havien instruccions precises de la utilització de les armes i de quines armes es podien utilitzar. D'això, la instrucció s'ha fet en aquesta legislatura; no existia, senyora Ribera.

En el tema del codi ètic. Primera, dir-li que el tema del codi ètic, senyora Ribera, tenim l'obligació de fer-lo, en tenim l'obligació. Miri, l'article 63 del codi ètic d'Europa, i em sorprèn que vostè digui que no amb el cap i no ho sàpiga, em sorprèn, diu el següent: «Els estats membres han d'elaborar codis de deontologia de la policia que es basin en els principis recollits en aquesta recomanació i que siguin supervisats pels òrgans adequats.»

És a dir, el codi ètic d'Europa, que té seixanta-sis articles, insta, obliga a redactar els codis ètics. Podíem fer dues coses: esperar el de l'Estat o fer el nostre. I per al nostre un comitè d'ètica va fer una proposta de 133 articles, que és el que té a la seva pàgina web, i després de moltes negociacions la proposta del departament és de vuitanta-vuit articles, s'han suprimit trenta-tres articles, entre ells alguns dels que vostè menciona –no es parla de detencions en el codi ètic, ni de manilles, en absolut, de tot això–, i s'han incorporat vint-i-sis modificacions a les propostes del comitè d'ètica.

I dir-li més: Nova York, Manchester, Londres, el País Basc tenen codis ètics, codis ètics extensos, no per controlar la policia, sinó per millorar la imatge de la policia, que és absolutament necessari.

I vull acabar dient-li el següent, llegint-li-ho. Miri, al Quebec, que és una de les policies millor valorades, es publica en paper i per internet el nombre de queixes rebudes, el nombre d'investigacions fetes i quins cosos de policia tenen més denúncies. Als Estats Units, a molts llocs, a Los Angeles, el mateix departament publica els informes de les investigacions dels incidents o de les denúncies contra els policies. A Anglaterra, la policia disposa de 673 pàgines on diu com es pot detenir la gent, com s'han de practicar els registres, com s'identifica una persona o com s'enregistren els interrogatoris. Creuen vostès que als Estats Units, que a Anglaterra, que al País Basc hi ha una desconfiança de la policia?

Tot el que estem fent no ens ho estem inventant. No hem fet res que no es faci en altres països. El que passa, que vostès ho intenten utilitzar, l'erosió del Govern a través dels Mossos d'Esquadra. I els Mossos d'Esquadra d'avui tenen un nivell legislatiu, d'instruccions, de retribucions salarials, de retribucions laborals i de garanties que no existeixin denúncies contra ells que mai havien tingut..., i moltes d'elles les hem fet quan estaven pendents des de l'any 1994.

El president

La senyora diputada pot fer la rèplica.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, president. Bé, senyor conseller, és evident que entre la seva idea del que ha de ser la Policia de Catalunya i la nostra hi ha un munt; però de distància i de tot. Nosaltres vam lluitar molt per tenir una policia pròpia de Catalunya, una policia valorada, respectada, que ens poguéssim sentir orgullosos, de què ens sentim orgullosos a pesar que aquest Govern i en concret el seu departament i vostè no els han donat la confiança que es mereixen.

Ha venut molt de fum en totes les vint-i-quatre respostes que diu que han fet. Comissaries? Sí, planificades amb el mètode alemany, que ens costaran un *pico* fins l'any que ni se sap.

Increment de funcionaris fent tasques policials, agafant dades en les comissaries: més de 1.500 funcionaris que han vingut d'aquí i d'allà, però els tres-cents mossos d'esquadra que havia d'alliberar per enviar-los al carrer encara no hi són.

Els mossos d'esquadra amb discapacitat tenen contenciosos amb vostè contínuament, a pesar del decret de segona activitat. Amb Convergència i Unió ni un, i no tenia decret de segona activitat, però tenia una llei.

I, com això, podríem anar repetint totes les mesures, perquè els sindicats són els que parlen, no parla Convergència i Unió. El senyor Álvarez ahir li va entrar un escrit. Vostès de seguida van fer una resposta, que no s'havia vist mai, dient que s'aprofitava que vostè estava aquí, unes coses raríssimes; total, perquè li demanen que tinga en compte el seu posicionament en el codi ètic.

Del codi ètic vostè no en vol parlar, perquè ha tingut un revés fortíssim; perquè no li fa falta codi ètic a Catalunya quan ja el té. Perquè quan la recomanació europea que traslladem el 2004 diu «faran un codi ètic»... Ja el conec, l'article 63! Però és que vostè ha de conèixer que hi ha la llei orgànica abans i la llei del 94, i que ja tenen codi ètic els Mossos d'Esquadra, i que han actuat sempre èticament, i que des de Convergència i Unió creiem en la seva bona feina, i que els hem de recolzar, i que els hem de donar mitjans. Perquè quan vostè copia, quan copia el Quebec, copii-ho tot!

I recolzi'ls, i doni'ls els mitjans, i digui'ls «estic per vosaltres», i «dono la cara per vosaltres», i «quan se us denuncie injustament...», cas de la Seu d'Urgell, que hi ha una sentència que diu: «Les càmeres...» Les càmeres, a mi ja m'està bé que hi siguin, perquè com pressuposo que ho fan bé..., però a vostès no els està bé perquè pressuposen que estan malament, i per això les colloquen.

Quan la càmera diu que no ha sigut la policia que ha agredit sinó l'acusador detingut, s'ha abaixat els pantalons, s'ha escarnit la policia, els ha pegat, i això ho diu la sentència, poc que he vist el Departament d'Interior dient: «I ara denunciarem aquest que ha injuriat els Mossos»; poc que ha dit: «Gràcies a les càmeres s'ha vist que la policia actua correctament.»

I quan, amb l'ISO o amb la carta de serveis, vostè diu «dotze minuts de resposta», per què oblida que hi ha poblacions que la comissaria més propera, com Figueres de Portbou, està a trenta minuts, no hi poden arribar ni bojos? Per què ho oblida? Perquè aleshores passa que a una parella l'apallissen al carrer i els Mossos tarden més d'una hora a arribar. Però és que no poden arribar. És problema dels Mossos? No, és problema del seu compromís i de la seva manca de previsió i de recursos.

Quan a un noi el dia de «nit bona» li roben..., venia de sopar de casa dels seus pares, anava en cotxe, para en un semàfor, li prenen els retrovisors, veu els lladres, els

persegueix, que anaven en moto, deixen la moto tirada, una bossa de diners, unes ferramentes i una televisió de plasma, i surten corrents..., i crida els Mossos, els Mossos..., passen vint-i-set minuts, i qui ve? Vénen els Mossos? No; tornen els lladres acompanyats i apallissen el denunciante, que va haver d'anar a parar a Sant Pau.

Això és un cas, se'm dirà. Digui'm quin resultat ens ha portat la carta de servei. Quan la policia truca al noi, que està a Sant Pau, diu: «Cal que vingui?», i li diu el noi: «No, no, ja no cal»; diu: «Bé, doncs, passi per comissaria a fer la denúncia.» Home!, senyor conseller, això és atribuïble als Mossos o és atribuïble a la seva carta de servei? Perquè hi ha un principi que diu que el que és nul no pot obligar, el que és impossible és impossible. Vostè no pot comprometre els Mossos més.

I el codi ètic –ja acabo–, el codi ètic, si us plau, retiri'l –retiri'l. Perquè això ho és democràtic, això no és participatiu i això no és ètic. Nosaltres li demanarem que el retiri, perquè li ho ha demanat tot el departament, potser fins i tot el senyor Delort, que el té allí dintre. Ja ho sap, si només hi ha quatre vots a favor, de qui eren? A nosaltres ens arriben unes altres coses, perquè no ho té ben orientat.

Amb el bus que va muntar de participació per l'Estatut, a tots els ajuntaments, a tots els pobles on va anar amb el seu autobús es va votar que no a l'Estatut. No faci més codis ètics, que al que ens porten és a situacions com aquesta. I aquest codi ètic, que no ha rebut tampoc el suport de l'Associació Catalana de Municipis i que en un òrgan com és el Consell de Policia li han dit que no el volen, aquest codi ètic, senyor conseller, doni aquesta mostra de dignitat i d'ètica, i, abans de marxar, retiri'l.

Gràcies.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

El bus de participació va tenir un premi de les Nacions Unides (*remor de veus*), fa un parell d'anys. No els agrada, eh?, que ens hagin premiat. No ho poden suportar, eh? Els costa, això; els costa que iniciatives que prenem que són criticades aquí –els vuitanta quilòmetres per hora, el procés de participació– obtinguin premis internacionals. És la seva visió extensa i ampla del món, la visió de mirar-se aquí només i no mirar què passa enlloc.

Miri, senyora Ribera, estem obligats a fer un codi ètic. Li torno a llegir l'article 63, que no té res a veure amb la llei orgànica: «Els estats membres han d'elaborar codis de deontologia de la policia que es basin en els principis recollits en aquesta recomanació i que siguin supervisats pels òrgans adequats.»

Però li llegiré el 62; diu: «S'han de promoure mecanismes de control de la policia que es basin en la comunicació i en la comprensió mútua entre el ciutadà i

la policia.» Si això ho hagués dit jo, s'hauria muntat no sé què.

El codi ètic diu que s'ha de controlar la policia. Què tenen, desconfiança, sobre la policia? El codi ètic d'Europa, quan diu això, té desconfiança? Quan Nova York, Manchester, el Quebec, Londres, el País Basc fan això, tenen desconfiança? Tots tenen desconfiança? O què és el que està passant?

Com és possible que no es valori positivament que des de la instal·lació de les càmeres han desaparegut les denúncies a les comissaries. Això és bo o és dolent per als Mossos d'Esquadra? És bo o dolent? Ho vaig defensar jo, només, al començament, el departament, i ara ho defensa absolutament tothom; tothom diu que és bo.

El tema que els sindicats hi estan en contra. Jo li he llegit manifestacions de tota mena en contra del conseller de l'any 98 perquè deien que no defensava els Mossos d'Esquadra, de l'any 98, manifestacions de tota manera, suportades per articles de diari, en contra que el Govern català..., deia literalment perquè havia suspès «de empleo y sueldo a siete mossos por el apaleamiento de un magrebí». És a dir, el conseller de Governació del 98 va suspendre mossos i els sindicats el van acusar que no defensava els Mossos i que no els defensava en absolut i que vulnerava el principi de presumpció d'innocència. Això va passar el 98. I què passa? Que el senyor Pomés no defensava els Mossos, perquè els sindicats el criticaven? Que els sindicats critiquen? Clar, és la seva feina: millorar sempre les condicions laborals.

Ara, la tasca de millora del Cos de Mossos d'Esquadra que s'ha fet en aquests tres anys no s'havia fet mai. Li n'he llegit vint-i-quatre, però li'n puc llegir moltes més. L'acord retributiu d'equiparació salarial estava pendent des de feia deu anys. En quin lloc s'ha signat un acord de quatre anys amb tots els sindicats en un cos policial? Digui-me'n un.

De les vint-i-quatre mesures que li he dit, està en desacord amb alguna? Amb quines està en desacord? Amb quines? (*Veus de fons.*) Amb quines està en desacord? Doncs, els sindicats estan d'acord pràcticament amb totes les mesures.

Per tant, senyora diputada, estic content del balanç. El balanç que quedarà no seran les seves paraules aquí, seran les comissaries fetes, la segona activitat, que em fa..., em sorprèn, no li dic que em fa riure però em fa somriure que diguin que no la van fer perquè no la necessitaven, quan està prevista a l'any 94. Van estar deu anys sense fer la segona activitat –deu anys sense fer la segona activitat– i deu anys sense equiparar els Mossos d'Esquadra salarialment amb la resta de policies, deu anys! No van fer el consell de seguretat; per què no el van fer? Van incomplir el manament del codi ètic europeu. És a dir, tot això ho van incomplir tot.

Ens van deixar un cos de Mossos d'Esquadra on hem hagut de renovar el cent per cent dels vehicles; fer pràcticament trenta comissaries noves; ampliar el nombre de mossos que tindrem, perquè vostès en van pactar quinze mil i ja n'hem pactat divuit mil, i fer un institut de seguretat de formació integral.

Per tant, senyora diputada, no sé quina política tenen. Si la política que vostès tenen és la que ens van deixar, crec que anàvem per un mal camí i que l'hem refet.

El president

La següent interpellació...

Interpel·lació

al Govern sobre les mancances del sistema educatiu (tram. 300-00283/08)

...la fa en nom del Grup Mixt la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

(Pausa.)

Sí, sí, comenci; comenci, senyora diputada.

La Sra. De Rivera i Pla

Bon dia, senyor conseller. Gràcies, president. Honorable conseller, senyors i senyores diputades..., como usted sabe la interpelación que se plantea hoy desde Ciudadanos es por la visión de la *conselleria* respecto de las carencias que asolan el sistema educativo en Cataluña y por las carencias del sistema a día de hoy.

Veamos los medios materiales y las carencias, esas carencias materiales de los llamados «módulos provisionales», que lo que era una medida puntual ha pasado a ser una medida definitiva, *conseller*. Por lo que respecta a muchos niños y adolescentes, algunos han pasado todos sus estudios en ellos. Sin duda sabe, señor *conseller*, que me estoy refiriendo a los barracones, a los barracones que están por toda Cataluña y muy concentrados en la zona metropolitana de Barcelona.

¿Se imagina usted, señor *conseller*, yendo a trabajar a un barracón –a un barracón–; pasar años trabajando en un barracón o yendo a comer al barracón? No se lo imagina, sin duda; no se lo imaginan los señores diputados aquí presentes, porque dirán: «Hombre, nosotros somos la representación del pueblo de Cataluña.» Pero estos niños que están estudiando en barracones son el futuro de Cataluña también y hay que tener en cuenta lo que se está haciendo con ellos.

Paradójicamente, ayer se aprobó en este Parlament la Ley de derechos y oportunidades de la infancia y la adolescencia. ¿Estamos, señor *conseller*, en condiciones de garantizar que el proceso educativo tenga lugar en unas instalaciones dignas?

Usted me dirá probablemente en su contestación..., porque en la pasada comisión de cultura del 18 de marzo del 2010 hubo la aprobación de distintos acuerdos con ayuntamientos para, o sea, que se aprobara..., que se establecieran acuerdos con los ayuntamientos para iniciar por fin ya la construcción de los institutos o los colegios.

En principio, la idea, y por lo que sabemos, que hemos podido saber por concejales nuestros, es que el dinero..., el ayuntamiento adelanta el dinero del proyecto y de la construcción y ustedes firman que ya les devolverán el

dinero. Todo ello, y por lo que respecta, desde luego, a uno de que he podido tener noticia, y con informe de la intervención, sin garantía de ningún tipo. No se establece el plazo de devolución del dinero por parte de la *conselleria*. Les están trasladando ustedes el problema a los ayuntamientos. De un problema, de un asunto que es responsabilidad de la *conselleria* de Educación, que en todo caso tienen ustedes al ayuntamiento como colaborador..., resulta que les trasladan todo el peso al ayuntamiento. O sea, el crédito que lo pida el ayuntamiento, la hipoteca que la pague el ayuntamiento, y ustedes no establecen plazo de devolución de esto.

Esto ha sido tan grave que por ejemplo en el Ayuntamiento de Parets del Vallès la interventora del ayuntamiento ha firmado desfavorablemente sobre la suscripción de este convenio. ¿Por qué? Porque todo ello puede llevar a un sobreendeudamiento de los ayuntamientos que puede terminar evidentemente, como ya está pasando con algunos, no digo que por este caso, sino por otras obligaciones, con que el ayuntamiento se encuentre intervenido, paralizado, muerto civil; es decir, que no pueda disponer de su dinero ni siquiera..., sin la autorización de la Generalitat, para pagar los sueldos de los funcionarios. Desde luego, ello tampoco garantiza la independencia del poder local. Les están ustedes obligando casi a nadar con las manos atadas hacia atrás.

Creemos, señor *conseller*... Y ellos se quejan de esto, ¿eh?: «Vosotros en el Parlament firmáis acuerdos, papeles, y luego los que tenemos ejecutar y los que nos quedamos con la responsabilidad y con esta carga...», porque, claro, ellos lo han pedido; el ayuntamiento lo pide, los concejales lo piden, y ustedes dicen: «Bueno, si quieres yo construyo, yo te doy, te digo que sí y ya te daré el dinero, y tú ve haciendo», trasladando la responsabilidad de la decisión al propio ayuntamiento.

Creemos de verdad que es una medida preparada para noviembre, exclusivamente para enseñarla; lo que pasa, que, a lo mejor, con las medidas anunciadas ayer por el Gobierno Zapatero, a lo mejor, ya no van a poder hacer ni esto –a los ayuntamientos me refiero, ¿eh?, señor Maragall–, porque, que veamos, ustedes, para la construcción de todos estos centros donde hay barracones, ustedes de momento no han soltado un duro.

Respecto a la carencia de medios humanos. Desde la aprobación de la Ley de educación de Cataluña, la enseñanza pública en Cataluña afronta recortes de plantilla del profesorado, masificación de las aulas y sustituciones que no se cubren.

Otros problemas, otras carencias graves: la continuidad del bachillerato. Algunos centros ya han visto confirmada su supresión. Gracias a la presión de las AMPA en algunos casos, en algunos ayuntamientos, en Hospitalet uno de ellos, se ha conseguido una prórroga de dos años más.

Otro problema, también, que le pongo sobre la mesa, que se discutió en el pasado Pleno: la desaparición del bachillerato nocturno. Esto ya, *conseller*, esto ya nadie lo comprende, porque durante tantos años los estudios de bachillerato nocturno, que todos sabemos además que el bachillerato es la puerta de acceso a la univer-

sidad, han permitido que cualquier persona de cualquier nivel de estudios y de nivel económico accediera a cualquier formación superior gracias al bachillerato nocturno. Nadie lo entiende, *conseller*; la gente, el ciudadano no lo comprende. Estoy segura de que en esta sala hay diputados que han estudiado, que hemos estudiado en bachillerato o en el turno nocturno de la universidad. ¿Por qué? Pues para poder compatibilizar trabajo y estudios.

Centrando la pregunta, *conseller* Maragall, ¿piensa usted dar un giro a la gestión de la educación postobligatoria? Porque nosotros vemos que tenemos un sistema educativo con grietas, con goteras y con los pies de barro. No olvidemos –últimamente, que parece que han adoptado el eslogan– que para construir Cataluña hay que pensar en sus ciudadanos, que son ellos..., y en este caso los chicos y las chicas son la Cataluña del futuro.

Muchas gracias.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Ernest Maragall, *conseller* d'Educació.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Sí; gràcies, senyor president. Senyora diputada, gràcies per la seva intervenció. Jo crec que hauríem de començar per, en fi, en qualsevol cas, a efectes de registre, per entendre'ns, perquè consti en l'acta d'aquesta sessió, l'evolució real de les magnituds de recursos i de dedicació al servei d'objectius específics de millora de la nostra educació que en aquests últims anys s'han esdevingut, i que són dades en si mateixes, en fi, no poc discutibles, absolutament indiscutibles, i que formen part afortunadament de la realitat ja consolidada físicament, educativament, dotacionalment en el nostre territori i en tot el nostre territori.

Ho dic perquè, en fi, senyora diputada, en cap cas pugui quedar ni tan sols lleument creïble una afirmació genèrica de mancances, una afirmació genèrica que el nostre sistema educatiu en els últims anys almenys hagi experimentat una evolució, diguéssim, de retard o de marxa enrere en aquest terreny. I, per tant, algunes magnituds serviran per aclarir el que ha succeït precisament en aquests anys. I després entraré més en detall en alguna de les seves preocupacions.

La realitat és que hem tingut un molt important increment del servei de l'educació en totes les etapes i en tots els nivells; que una bona part d'aquest increment ha estat, diguéssim, lligat, naturalment, obligadament, als canvis que la nostra societat ha produït, als canvis demogràfics, a l'arribada d'un nombre molt important de nous ciutadans del nostre país, però també a decisions polítiques i institucionals com per exemple la que es deriva en el terreny de l'aplicació de recursos de la creació de places de primera etapa d'educació infantil.

Això ens dona, perquè es tingui en compte, senyora diputada, una evolució de magnituds del següent ordre. L'any 2003, diguéssim, abans de començar l'etapa de govern de caràcter progressista, teníem al país 1.011.000 alumnes, si comptem educació infantil,

educació secundària, primària i secundària, postobligatòria, etcètera; avui en tenim 1.276.000, és a dir que en aquests vuit anys hem crescut en 270.000, quasi 270.000 alumnes, que és una xifra extraordinària, li repeteixo que en part derivada de l'evolució de la mateixa societat i en part derivada de polítiques d'aquells governs que l'han fet possible en tots els seus nivells i orientacions, educació infantil, però també molt especialment precisament educació postobligatòria, que és una de les seves últimes afirmacions.

En el mateix període..., això vol dir un increment, amb relació al 2003, del 26 per cent, en nombre d'alumnat. El nombre de professorat ha crescut encara més, ha crescut prop del 30 per cent, i si ho comptéssim en les etapes que més ha crescut, com per exemple l'educació primària, encara ens n'aniríem a xifres d'increment molt més enllà.

Si comptem el pressupost dedicat a educació, l'increment ha sigut molt més important encara, és a dir, molt més que proporcional al pur increment quantitatiu de servei: hem crescut el 83 per cent en aquests mateixos set anys; hem passat de 2.904 milions d'euros l'any 2003 a 5.300 milions d'euros l'any 2010, eh?, és a dir, molt a prop de doblar, i ben aviat ho farem, les xifres que teníem a l'inici d'aquesta mateixa etapa. És a dir, la dedicació per alumne, que és el que a vostè la preocupava, he entès, ha crescut en els últims set anys en un 45 per cent; la despesa pública per alumne del nostre país ha crescut en un 45 per cent. Si això li sembla un sinònim de «manca», en fi, em sembla que és molt obvi que significa exactament el contrari.

Més enllà d'això, per exemple, hem dedicat un esforç molt important a millorar l'estabilitat, la carrera professional, les condicions laborals dels nostres docents, i hem convocat 22.581 places d'oposicions a cossos de funcionaris en aquest últim mandat, donant compliment als acords que vam assolir amb les organitzacions representatives dels treballadors, dels docents, entre l'any 2006 i l'any 2010, en quatre anys. Això és un esforç extraordinari de millora, de seguretat, d'estabilitat i de reducció de la interinitat. En aquest terreny, hem fet més del que era l'objectiu inicial, hem anat més enllà de les xifres inicialment compromeses.

I dit això, senyora diputada, li haig de dir que, amb relació als mòduls provisionals, els barracons, la paraula que sembla que només de dir-la ja ens omple de satisfacció pel contingut crític que té –«són barracons!»–, miri, jo li proposo que algun dia dels tants que succeeix m'acompanyi en un desplaçament per trepitjar-ne alguns d'aquests, per veure les condicions amb què en aquestes instal·lacions es treballa i s'aprèn, i veurà com són instal·lacions que estan llunyíssim dels elements, en fi, de poca qualitat o de manca de dignitat que es podrien desprendre de la seva intervenció. Estan allà on han d'estar.

En els últims anys, què hem fet? Efectivament, hem crescut en nombre de barracons, amb més de dos-cents barracons més. Al mateix temps, amb aquests mateixos anys, en els últims quatre anys, hem augmentat més de cent mil alumnes més. Feti la proporció i vegi on hem crescut i com hem crescut. És a dir, menys del 25 per

cent del creixement dels alumnes ha estat cobert amb instal·lacions provisionals. La immensa majoria ha estat coberta amb instal·lacions definitives d'una altíssima dignitat.

I a més resulta que aquestes instal·lacions provisionals cada cop estan menys temps. Abans sí que passava el que vostè deia, que tota la vida, tota l'educació; encara hi ha algun cas, però aquest sí que és molt individual i molt extraordinari. Tot el contrari, en la immensa majoria de casos la duració de la instal·lació provisional es correspon amb la diferència de temps que va entre el ritme d'arribada de la nova demografia, de la nova població, i el ritme imprescindible de temps que passa entre la decisió d'ubicar un nou equipament educatiu i la possibilitat tècnica, institucional, jurídica de convertir-ho en realitat.

És a dir, hi ha un desfasament, efectivament, quasi inevitable entre un moment i l'altre, i aquest desfasament és el que estem cobrint amb aquestes instal·lacions, afortunadament. És a dir, l'etapa de major creixement de la població educativa a Catalunya l'estem cobrint, des d'aquest punt de vista, amb una dignitat i amb una eficàcia em sembla que prou evidents. I repeteixo la invitació a compartir el coneixement en directe i proper d'aquestes realitats.

Convenis amb els ajuntaments. No s'enganyin; també ho voldria desmentir absolutament: no hi ha cap conveni que es signa amb un ajuntament que no estableixi amb tota claredat el període i els imports del retorn. Només faltaria! Com ningú podria signar un conveni que no inclogués això? No se li acudeixi ni pensar-ho, i encara menys dir-ho. Li demano que no ho digui, no ho repeteixi; no és veritat, no ho fem i no ho farem mai. Només faltaria més!

I en tot cas és una eina complementària, de tantes que tenim en marxa: la inversió per la via del pressupost directe del Departament d'Educació, la inversió per la via de finançament a través de l'Institut Català de Finances i la inversió, sí, a través de l'avenç de finançament per part dels ajuntaments, amb un temps de retorn molt més curts que els de l'Institut Català de Finances –dos, tres anys. I això fent ús, sí, de la legítima i positiva capacitat d'endeutament que tenen els ajuntaments, és clar!, com és normal i com ha de ser. El Govern de la Generalitat esgota la seva capacitat d'endeutament, la porta fins al límit, i també utilitza, naturalment, aquesta altra via.

Pel que fa als batxillerats, jo reprenc la seva última expressió: sí, estem donant un gir a les etapes d'estudis postobligatoris, i tant que sí!; estem donant un gir de millora, d'ampliació on cal, d'ajust on cal, en tot cas de dignificació absoluta del sistema. Vostè digui un sol alumne –un sol alumne– que no trobi resposta a la seva demanda d'estudis postobligatoris. Presenti-me'n un, en nocturn o en diürn; no n'hi ha. Tenim catorze mil vacants del nostre batxillerat, avui. El que seria un escàndol és permetre el manteniment d'aquestes vacants, un escàndol avui, i més des del punt de vista de la gestió òptima dels recursos públics. Això sí, que seria un escàndol!

Per tant, el batxillerat ha d'estar on ha d'estar, amb les dimensions, amb la qualitat, amb la diversitat que ne-

cessita i que el defineix. I la formació professional ha de seguir creixent, ha de seguir augmentant en qualitat, en potència i en ajust a les necessitats de la nostra societat i de la nostra economia.

I això és el que farem amb tota seguretat, amb tota continuïtat i amb l'absoluta convicció que estem fent el que correspon.

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

Gràcies, senyora diputada.

El president

Té la paraula la senyora diputada Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gracias, señor *conseller*, por su amable respuesta, pero nosotros lo hemos constatado, y usted lo sabe, *man-cances* existen; las denuncias de los sindicatos y de las AMPA en la calle lo demuestran y lo prueban.

Usted me dice que han tenido 176 alumnos más, pero..., o sea, un 26 por ciento más de alumnos en todos estos años, incluso un presupuesto superior al previsto y que ha consistido en un aumento de los recursos de un 83 por ciento. Bien, pues yo creo que entonces hay algo que falla: o usted necesita más dinero –o usted necesita más dinero– o cambiar la dirección de la gestión, de verdad.

Los barracones. Yo le voy a decir una cosa, *conseller*, yo ya sé que a usted no le gusta que estén, a nadie, no creo que sea un empeño personal suyo, pero lo cierto es que dignos –dignos– no son, sino pregúntese a los padres. Y si quiere, yo..., de verdad, esta oferta de ir a verlos, vayamos, pero vayamos no al modelo, a lo que hay –a lo que hay.

¿Qué pasa? Nosotros lo hemos denunciado. Con la aplicación de la ley y este sistema de ir quitando plazas de bachillerato, ¿qué pasa? Que se termina yendo a una privatización del sistema escolar. Al final la gente, como no encuentra la oferta que tenía o que le parece adecuada, termina teniendo que ir a la privada a estudiar.

Y por último le diré, señor *conseller*, que si nosotros vemos que todo esto evidentemente..., y ya sabemos y lo comprendo, porque usted me lo ha contestado y me lo ha dicho muy claro; comprendemos que ustedes han puesto recursos, pero no los suficientes. Y se puede sacar dinero..., precisamente ahora que estamos en época de ajustes, que hay que hacer un empeño colectivo, y se ha dejado muy claro, hay que hacer un empeño colectivo, esfuerzo de todos, pídale usted por favor al señor Montilla que haga un esfuerzo también de redistribuir el dinero que maneja la Generalitat y que menos embajadas, menos veguerías, más colegios y más profesores.

Muchas gracias.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Educació

Sí; gràcies, president. Miri, senyora diputada, em sembla que em vénen ganes de dir-li que em sembla que l'únic que falla aquí és la informació en què vostè es basa. Jo ja entenc que vostè escolti –tots ho hem de fer, jo també– el que ens diuen els sindicats, el que ens diu una determinada AMPA. I jo ja entenc que hi hagi un grup de pares i mares que estigui, diguéssim, amb urgència, que finalment s'acabi el període de provisionalitat i que tinguin la instal·lació definitiva, l'escola que convé.

I jo li dic: aquest és el període de la història del país i de l'educació d'aquest país en què s'ha tingut la major capacitat, de mai, de posar en peu nou patrimoni educatiu, instal·lacions definitives, afegir escoles noves, línies noves o renovar i posar al dia profundament, en tota la seva dimensió, escoles de les que queien, diguem-ne, que feia anys que estaven intactes i que ningú hi havia dedicat l'atenció que necessitaven.

I aquest és un esforç..., aquest període es caracteritzarà per això, per la immensitat de l'esforç inversor en la qualitat dels nostres edificis educatius, encara que la senyora Rigau faci gestos amb el cap. No hi ha comparació –no hi ha comparació–, no hi ha..., hi ha una distància abismal entre l'esforç que s'havia fet i el que s'ha fet en aquests anys.

És clar que és un esforç que lliga amb la realitat de l'arribada de nous alumnes, sí. Jo el que li dic és que efectivament, més enllà de la preocupació immediata d'uns pares i mares, que és que sempre una resposta concreta de durada i de perspectiva d'horitzó, de solució a la seva legítima esperança de millor educació per als seus fills, no hi ha cap situació en aquests moments, cap situació, en què en aquest país es pugui dir que el dret a l'educació d'un infant no estigui atès amb dignitat. Ho repeteixo.

Hi ha situacions molt més discutibles en edificis molt antics que encara no hem aconseguit de donar-los la resposta que esperen i que necessiten, que no pas en la que es produeix en la immensa majoria d'aquestes instal·lacions. A mi em fa més vergonya veure segons quines escoles de segons quins pobles que encara no hem pogut renovar, que no veure la situació real, amb les noves instal·lacions provisionals, amb els nous barracons que hem posat en peu. I li asseguro que quan hi anem, si vostè vol –«vayamos a verlo», m'ha dit–, doncs compartirà amb mi no només aquesta impressió, sinó aquest coneixement poc discutible.

I una altra cosa és..., jo li demano que, en fi, atengui i escolti el que diuen els sindicats i les famílies, sí, però després apliqui la seva capacitat d'anàlisi i de verificació i de posta en qüestió d'algunes de les coses que es diuen. I quan li diguin que estem privatitzant, en fi, jo constato que vostè i els sindicats progressistes d'aquest país em diuen el mateix; pensi-s'ho dues vegades abans de repetir-ho. Quan li diguin que l'oferta de batxillerat d'aquest país s'està privatitzant, ja pot dir tranquil·lament: «És mentida», literalment «mentida». I vegi, si us plau, estudiï quelcom –que ara no tenim temps de fer, naturalment–, que és –però li ofereixo de fer-ho conjun-

tament– les xifres: on ha crescut l'educació, quins grups s'han posat en peu, com ha evolucionat la demografia.

Jo li repeteixo que és la nostra obligació de gestionar al servei dels ciutadans, al servei d'aquests alumnes, d'alguns dels que, diguéssim, algú considera que hem abandonat perquè hem tancat un grup; de com és de millor la seva perspectiva educativa a través de decisions d'ubicació correcta de les ensenyances de batxillerat al seu abast, i de com aconseguirem demostrar no només que cap alumne es queda sense batxillerat, sinó que l'oferta que li estem fent ara és indiscutiblement millor que la que tenia abans de la decisió de tancar aquell grup concret.

Per què? Perquè li estem oferint la diversitat, la qualitat, la massa crítica; evidentment, sí, en el seu mateix entorn social, sense demanar-li que se'n vagi ni a una altra vila, ni a una altra ciutat, ni a un altre... Clar que no! Oh, no és això! No estem deixant ningú sense servei –no estem deixant ningú sense servei. Al revés, estem millorant indiscutiblement la qualitat del servei que donem en aquest terreny, barri per barri, alumne per alumne. I això em sembla que els fets i el dia a dia de les setmanes i mesos a venir ens ho aniran demostrant.

I jo li demano, per últim, senyora diputada, que en aquests moments –en aquests moments– el que hauríem de fer tots plegats en aquesta cambra, en la nostra responsabilitat de representants dels ciutadans, és ajudar-nos a definir la millor forma d'aplicar, des del punt de vista de l'eficiència social, de la justícia, de la distribució equitativa de recursos, la realitat amb què ens afrontem. I aquesta és la nostra obligació, la seva..., la meua per descomptat, però també la seva.

Gràcies.

El president

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia...

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de la immigració irregular (tram. 302-00234/08)

...que és la Moció sobre la gestió de la immigració irregular.

Té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vaig dir en la meua interpellació de l'altre dia que per nosaltres la immigració és un fenomen positiu si es sap gestionar bé. I vam dir també que la immigració no era un problema en si mateix, però que provocava problemes si no se sabia gestionar bé.

I vaig dir també que, després de la foto que es va fer la consellera amb el Pacte nacional per a la immigració, on tot estava molt bé, vam tenir problemes a casa nostra,

problemes que es deien «Vic», que es deien «Cunit», etcètera.

També vaig dir que l'atur a Catalunya, a casa nostra, havia arribat a 600.000 persones, 125.000 d'elles estrangers, que els afectava el doble que als nacionals. I també vaig dir, perquè era important, que per al 30 per cent de la població, segons el CEO, el segon problema de Catalunya afectava la immigració.

D'això, en podem fer dues coses, perquè no només vam tenir el debat aquell dia, sinó després tot el que hem vist que sortia als mitjans de comunicació; es podia fer dues coses: o culpar tota la societat, aquest 30 per cent que té com a segona preocupació la immigració, culpar tothom de racista, com fa l'esquerra d'aquest Parlament, o assumir les responsabilitats i fer una política adaptada a la realitat social d'aquests moments. Ahir mateix el president del Govern central va adaptar la política econòmica a la realitat econòmica. Nosaltres també hem d'adaptar la política d'immigració a la realitat social. I es pot fer per dues vies: la via que ha optat l'esquerra d'aquest Parlament, que és el pacte de silenci –no sé si al final tindrà el concert de Convergència i Unió–, o la via que hem optat nosaltres que és presentar en aquest Parlament una proposta alternativa, rigorosa, responsable, sobre la immigració i sobre un aspecte fonamental de la política de la Unió Europea com és la immigració irregular.

Jo els dic que avui és un moment de fer autocrítica en les polítiques d'immigració que hem portat en aquests moments. No és hora de fer pactes de silenci. No és hora de mirar cap a un altre costat. No és hora de deixar que altres parlin del tema, sinó és parlar de forma responsable sobre un problema que tenim a casa nostra.

I hem de passar pàgina. Aquesta autocrítica vol dir passar pàgina. I «vol dir passar pàgina» és: passar a les polítiques de regularitzacions massives, vol dir passar a les polítiques de «papers per a tothom», vol dir passar a les polítiques de la permissivitat amb la immigració irregular, vol dir passar a les polítiques que ens han portat a doblar l'atur perquè el que volen, la gent que ve a treballar al nostre país, és treball, no més polítiques socials, és treball, i vol dir passar pàgina, d'una vegada per totes, al Govern socialista que el que ens fa és retallar –retallar-los– els drets socials, no només en l'àmbit de la immigració, en els fons per als ajuntaments, sinó també, com vam veure ahir, per a la gent gran, per als dependents i per a les mares, per a les futures mares.

I hem de fer una política responsable. Que no és responsable parlar d'un contracte d'integració? Que no és responsable parlar que la integració s'ha de fer amb drets i deures? Que no és responsable parlar, com parla aquesta moció, que s'ha de fer un augment de recursos als ajuntaments? Que no és responsable de dir que hem de fer un augment de polítiques d'inversió en els barris? Que no és responsable parlar que s'ha de fer una coordinació amb el Govern de l'Estat en la política d'immigració o una política europea comuna? Que no és responsable dir que aquí no hi cap tothom i, per tant, hem d'adaptar els fluxos migratoris? Que no és responsable parlar que no volem més regularitzacions massives? Que no és responsable parlar que hem de fer un major control

de les nostres fronteres i que ni els Pirineus ni el Prat pot ser un colador de la immigració irregular? Que no és responsable parlar d'una política rigorosa de control de la immigració regular al padró dels ajuntaments –sí, al padró dels ajuntaments– i amb la coordinació entre els Mossos d'Esquadra i la Policia Nacional? Per això, per nosaltres, tot això és responsable. Per tant, hem de passar pàgina, primer punt. Autocrítica i passar pàgina a les polítiques que ens han portat, sobretot, els partits d'esquerra.

I hem de parar la hipocresia política també que alguns d'aquesta cambra ens han situat que dèiem una cosa a Vic, una altra cosa a Barcelona i fèiem una altra cosa molt diferent a Madrid. Deixeu-me que els llegeixi unes quantes frases que em semblen importants: «La entrada ilegal no puede llevar la regularización, en un momento determinado hay que poner coto. El mercado de trabajo no tiene ahora condiciones para absorberlos.» Qui ho ha dit, un militant del Partit Popular? No, el senyor José Blanco, del Partit Socialista. Una altra: «Se le echa si es irregular. Una persona irregular está irregular y a partir de las setenta y dos horas, si la policía lo constata, se lo retorna.» Ho ha dit un militant del Partit Popular? No, ho ha dit el senyor Celestino Corbacho. «Tenemos que acabar con la inmigración irregular, todos los que lleguen lo tienen que hacer con un contrato de trabajo.» Ho ha dit algun dirigent, algun regidor del Partit Popular? No, també ho ha dit el senyor Celestino Corbacho.

Però, deixeu-me que els llegeixi l'última, senyores diputades i senyors diputats: «Las autoridades españolas una vez que tienen conocimiento de la presencia en su territorio de un nacional de un tercer país que se encuentre en situación irregular ya no son libres para tolerar esta situación sin iniciar los procesos de retorno o poner en marcha procedimientos para concederle el derecho a permanecer en su territorio.» (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Ho ha dit algun president del Partit Popular? No, ho ha dit la comissària europea...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

...d'Interior –acabo, senyor president–, la comissària europea d'Interior, Cecilia Malmström, a una resposta d'un eurodiputat de Convergència i Unió.

Per tant, fem autocrítica, parem la hipocresia política on s'ha centrat l'esquerra d'aquest país, i els ofereixo una nova política d'immigració adaptada a la crisi econòmica que patim.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula l'illustre senyor Lluís Cleries, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Aquesta moció que ens presenta el Grup del Partit Popular, doncs, i amb les introduccions que fa sobten. Aquí no hi ha pactes de silenci, Convergència i Unió parlarem d'immigració amb responsabilitat com hem fet sempre i amb sentit de treballar per al conjunt del país.

Però ens sobta que vostè presenti aquesta moció, que és gairebé com una enciclopèdia de set pàgines, quan, per vostès, Catalunya no ha de fer res amb la immigració –per vostès, Catalunya no ha de fer res amb la immigració.

Vostè ha llegit el recurs que vostès han presentat contra l'Estatut de Catalunya? L'apartat que fa referència a l'article 138, està en l'apartat 1, 2 i 3, i que ens diuen: «El artículo es inconstitucional en su conjunto.» Diuen: «En efecto, las expresiones allí utilizadas –nacionalidad, inmigración, extranjería, derecho de asilo– se incardinan en lo que podríamos calificar como núcleo duro e indisponible de las funciones del Estado como sujeto del derecho internacional.»

Vostè ve aquí, l'altre dia fa una gran interpellació, una gran moció, i vostès no volen que faci res Catalunya en aquest tema. Fixi's, vostès diuen de fer autocrítica. Escolti, en la introducció no veig cap autocrítica cap al Partit Popular que va governar l'Estat espanyol i hi va haver una entrada d'immigració! I vostès què van fer? I, en canvi, cita governs anteriors quan no hem tingut competències en immigració fins ara, en l'Estatut del 2006, que s'hi han introduït. I, per tant, doncs, ens sembla poc responsable el que vostès fan, i volen donar lliçons. Doncs, menys lliçons i més autocrítica, perquè la seva moció vulnera el principi d'autonomia local. Diu: «Vostès, els ajuntaments, tal cosa.» Escolti, els ajuntaments tenen autonomia local, i nosaltres la respectem, i és important.

Vostès fan una moció, en fa unes constatacions, que en algunes discrepen obertament. Després parla que la Generalitat faci un contracte d'integració. Però vostès es contradueixen; no diuen que la Generalitat, tot el que diem de fer en immigració és inconstitucional?

I vostè, a més a més, l'altre dia, que teníem el debat de la Llei d'acollida, ens diu: «No, no..., acollida i integració, que ho fa el País Valencià.» Ah!, al País Valencià vostès veuen les coses d'una altra manera! A Catalunya tot ho veuen diferent, el Partit Popular. I n'estem cansats –i n'estem cansats. Perquè no vinguin a donar lliçons quan vostès sempre van contra Catalunya i contra la nostra sobirania i contra el nostre autogovern. És així. I, per tant, després diuen que el Govern de la Generalitat faci gestions amb el Govern de l'Estat per això i per l'altre, i després, amb el tema dels ajuntaments. Nosaltres no ho volem i no creiem en el fet de vulnerar aquests principis.

Fixi-s'hi, vostè, és cert, que ens trobem aquí, a Catalunya, que hi ha un «bonisme» de l'esquerra, un «bonisme» progre, en el qual nosaltres també discrepem, que tot sembla que estigui bé. I també és cert, per una altra banda, doncs, que hi ha formacions polítiques que volen anar cap a la intolerància i cap a la confronta-

ció. Nosaltres diem: «Davant de la confrontació, cohesió, convivència, drets i deures.» I això és el que diem. I diem «Vic». I ens agrada Vic i el que ha fet Vic, perquè ho ha fet des de la seva autonomia municipal. I també demanem respecte per Vic i que no es faci servir tan lleugerament aquest nom.

Per tant, nosaltres diem «drets i deures», diem «convivència», diem «cohesió». I aquesta moció i la feina que fan vostès no va per aquest camí avui. Si ens volen trobar, no ens trobaran en un pacte de silenci, ens trobaran en un pacte per parlar responsablement de la immigració, per parlar i exigir que tots tenim drets, i també perquè exercim els nostres deures, i no els oblidem.

I aquí és on ens trobaran, vostès i totes les formacions d'aquest Parlament. Per callar sobre immigració, no; però per votar mocions que es contradueixen amb el seu dia a dia i amb la voluntat política del Partit Popular, tampoc ens trobaran. I per això votarem en contra de la seva moció.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Consol Prados, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Per explicar el nostre vot en contra en aquesta moció, vull deixar ben clar que els socialistes sempre hem defensat una immigració que ha de ser controlada i legal, sempre l'hem defensada. És més, sempre hem considerat que la immigració regular no és bona, ni per a les persones que estan en aquesta situació, ni tampoc per a la societat. Perquè creiem que la immigració irregular crea marginalitat, crea exclusió, perquè sempre hi ha algú que s'aprofita i sempre hi ha algú que la pateix.

Ara, tot i que el PP, Partit Popular, s'abandera contra aquesta immigració irregular, quan han tingut l'oportunitat de governar, de resoldre aquest problema, no ho han fet. Quan més necessitàvem d'una política d'immigració no la van fer, ben al contrari. I ho explicaré. (*Ri-alles.*) L'increment... –no riguin, perquè és així–, l'increment de persones immigrades en situació irregular a Espanya i a Catalunya es produeix de forma alarmant a partir de l'any 2000. Espectacular la xifra que s'assoleix el 2003 amb més de cent cinquanta mil persones en situació irregular a Catalunya. Les competències en els fluxos migratoris, com saben, són de l'Estat, competències en polítiques d'immigració pel que fa a la gestió dels fluxos migratoris són de l'Estat. Qui governava en aquells moments a partir..., en els anys 2000, els anys 2001, 2003, qui governava a Espanya?, qui tenia la responsabilitat, per tant, d'aplicar una política d'immigració que fos coherent i frenés la immigració irregular? Per tant, era el Partit Popular qui tenia la responsabilitat de posar els mecanismes per fer-ho bé.

A més a més, i vull destacar una altra cosa, jo crec que en aquests moments també val la pena, que és que la seva política i econòmica, basada en la liberalització del sòl i en la bombolla immobiliària, en el premi a

l'especulació, en aquest fals creixement econòmic, que ara patim, necessitava en aquells moments –els necessitava en aquells moments– més treballadors, perquè no n'hi havia prou amb els treballadors que aportava el mercat espanyol. Va provocar, aquesta situació, la vinguda de molts treballadors i treballadores considerats exclusivament com a mà d'obra, sense tenir present les conseqüències socials que provocava en la nostra societat; mà d'obra, la majoria, sense qualificació, i també en situació d'irregularitat.

Per tant, la responsabilitat era del Partit Popular quan governava en aquells anys de fort increment d'immigració irregular. L'efecte crida no va ser l'any 2005, ni ho és ara. L'efecte crida és la feina, encara que sigui en negre, encara que sigui sense control i encara que hi hagi algú que se n'aprofita.

Què va passar l'any 2005? I vostès ha parlat de regularitzacions. Hi havia a Espanya més de set-centes mil persones en situació irregular. No, no, no..., des de l'any 2000 aquest creixement provocat per una no-política responsable del Partit Popular. Amb la regularització de l'any 2005 es van regularitzar 700.000 persones a Espanya. Era una situació insostenible: persones que van haver de demostrar que feia anys que eren en el nostre territori i que tenien una feina, encara que fos en negre, 600.000 persones era la realitat que teníem a Espanya el 2005 i que la vam aflorar. Per tant, gent que ni pagava impostos, ni cotitzava, ni constava enlloc. Era insostenible i el Govern ho va fer bé.

Cal evitar la immigració irregular? Sí, evidentment, però s'ha d'assumir la responsabilitat, que és el que fem i és el que vostès no fan. Les mesures, jo crec que estan clares: treballar des de la cooperació amb els països emissors, lluitar contra les màfies de tràfic de persones, reforçar els mecanismes legals, molt vinculat al mercat laboral.

Què s'ha fet des que governa el Govern socialista en l'Estat espanyol? Immigració vinculada al Ministeri de Treball, perquè és amb relació al mercat laboral com hem de fer aquesta immigració més controlada i legal. Més convenis de repatriació amb els països d'origen; estaven per fer, no es feia cap repatriació perquè el Govern d'Espanya, governat pel Partit Popular, no havia fet cap conveni de bilateralitat amb cap país per poder fer aquesta repatriació. Fons estatals per a la integració. Modificació de la Llei d'estrangeria, on es penalitza encara més aquestes males pràctiques que provoquen la immigració regular; una llei a la qual el Partit Popular a finals del 2009 no va donar suport, tot i que es penalitzen aquestes males pràctiques que provoca la immigració regular.

Una altra contradicció: presenten en els ajuntaments una moció contra el padró dels immigrants irregulars. La normativa que fixa que els ajuntaments han d'empadronar els immigrants irregulars o regulars es va signar l'any 1997, essent ministre d'Administracions Públiques Mariano Rajoy. S'estan contradient vostès mateixos: envien una moció als ajuntaments perquè no empadronin quan aquesta norma la va signar Mariano Rajoy quan era el ministre d'Administracions Públiques. No hi són quan toca treballar i fan soroll quan no

toca. No hi són quan tenen l'oportunitat de governar i de resoldre els problemes. I utilitzen un doble discurs: a Catalunya, durs contra la immigració, i a la Comunitat de Madrid, clientelars, buscant un vot del col·lectiu d'immigrants.

Per tant, jo crec que la gent veu aquestes contradiccions. Nosaltres també. Nosaltres no volem un pacte de silenci, parlem i treballem per a la immigració, per a la integració, contra aquesta immigració irregular, que ha anat baixant extraordinàriament a partir del 2005. I, per tant, els que estan en contradicció i busquen altres qüestions són vostès.

I és per això que el nostre grup votarà en contra.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'illustre senyor Pere Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Partit Popular ens presenta una moció sobre immigració, una moció quilomètrica. Jo crec que pràcticament el que ens fa aquí –i no perquè treballin, perquè després n'hauríem d'analitzar el contingut– és vendre'ns el seu programa electoral en fascicles. El que passa, que francament jo m'estimo més comprar una enciclopèdia, encara que sigui una enciclopèdia d'ús diguem-ne econòmic, que no pas el que vostès ens proposen. Però jo no voldria entrar en el contingut del que vostès proposen. Jo voldria fer-los veure les contradiccions que hi ha al darrere de la seva proposta. Quines són aquestes contradiccions?

Primera contradicció. Vostès diuen: «És que vostès no volen parlar d'immigració.» Bé, analitzem, agafem el SIAP del Parlament, que és l'eina que serveix per utilitzar, per buscar les propostes que ha presentat cada grup parlamentari sobre immigració, i descobrim la gran xifra de propostes que ha presentat el Partit Popular sobre el tema d'immigració: dues, la interpellació de fa quinze dies i la moció d'avui.

O sigui, en quatre anys de legislatura, el Partit Popular no ha volgut debatre sobre immigració. I ara que sona la campaneta electoral, vostès tenen instruccions que s'ha de parlar d'immigració, s'ha de parlar d'immigració irregular, i com més duresa i més distància respecte a la resta de grups parlamentaris, millor.

Però és que a més a més la resta de grups parlamentaris, mentre vostès estaven fent això, estàvem discutint un pacte nacional per a la immigració, estàvem discutint al voltant d'una llei d'acollida, i vostès devien estar mirant les musaranyes en aquell moment.

Segona contradicció. Home, si hem d'agafar exemple de la gestió de la immigració irregular d'algú, francament: que ningú l'agafi del Partit Popular; 29,4 per cent d'immigració irregular en el moment final dels governs del Partit Popular. Això sí que era una màquina, una autèntica fàbrica d'immigració irregular. Jo no explicaré les motivacions que vostès tenien en aquells moments,

però està clar que poques lliçons poden donar. Per no explicar-los també la comparativa d'immigració irregular que hi ha en les diferents comunitats autònomes, perquè en aquest sentit a vostè segurament que li pujarien els colors.

Tercera contradicció. Vostès ens diuen aquí: «No, és que hem de combatre la immigració irregular.» Però, és clar, vostès, els mateixos que demanen això, tenen recorregut l'article 138 de l'Estatut d'autonomia, que donava més competències, que dona més competències en gestió de la immigració.

I no només és això, sinó que en el moment en què en el Pacte nacional per a la immigració es parla de competències que no corresponen directament al Govern de la Generalitat, perquè ens preocupa tot allò que passa a Catalunya, vostès ens diuen: «No, és que no toca.» I ara vénen a aquest Parlament, en aquest temple de la democràcia, a dir-nos: «Escoltin, sí, s'ha de debatre.» Vostès s'equivoquen, s'equivoquen i mantenen una actitud poc coherent.

Però és que quina és la quarta contradicció? La quarta contradicció és que el Partit Popular per un costat fa un discurs i per l'altre costat un altre: per un costat ens surten a Badalona amb el discurs que tots sabem i per l'altre costat la senyora Esperanza Aguirre ens diu el que ens diu; per un costat a Terrassa signen un pacte que és més o menys similar al pacte que nosaltres varem proposar a nivell nacional, i vostès al Prat de Llobregat tenen un discurs radicalment diferent.

Per tant, vostès tenen quatre contradiccions evidents que fan absolutament impossible que pugui haver-hi qualsevol acord amb vostès: primera, que han desperatat tard, que en la immigració la resta de grups fa molt temps que hi treballem i vostès a hores d'ara se'n recorden; segona, que tenen un bagatge pèssim en el que és la gestió, en el que és la gestió de la immigració irregular; tercera, que vostès obstrueixen qualsevol temptativa que ha tingut aquest Govern per poder incidir de forma integral en aquest fenomen, i quart, que vostès tenen un doble discurs en el territori.

Jo m'abstindré de demanar-li al seu grup parlamentari que s'afegeixi al Pacte nacional per a la immigració, que no només hi ha el 80 per cent d'aquesta cambra parlamentària, sinó bona part del teixit associatiu d'aquest país. I me n'abstindré per una senzilla raó: perquè hem arribat a la conclusió que a vostès ja els va bé, que vostès el que volen és mostrar de cara a la ciutadania que són tota la resta i vostès, que vostès són els durs i que els altres tenim un discurs aquí de flexibilitat o qui sap què. A vostès els interessa això. I per tant no els demanaré que entrin en aquest pacte.

Però sí que els demanaré una altra cosa, que em sembla que és important i que si vostè, que no en dubto, s'estima el país, segurament que la prendrà en consideració, i és que no jugui amb l'element fonamental d'aquest país, que és la seva cohesió social; que no busqui enfrontar els ciutadans d'aquest país, vinguin d'on vinguin; que, en definitiva, tingui una actitud de responsabilitat. I, en definitiva, en resum, no es tracta

de no parlar de la immigració, sinó de no manipular la immigració, que és una cosa substancialment diferent.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'illustre senyor Jordi Miralles, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Miralles i Conte

Bé; gràcies, president. Bé, no li sorprendrà al senyor López si afirmo que el nostre grup parlamentari no votarà la seva moció, coherent, i perquè esperem que el senyor Luna no talli, com està fent a les altres persones que han intervingut.

I no ho votarem pel que diu la seva moció i també pel que pretén. Sobre el que diu, jo no m'estendré massa més –altres persones que han intervingut han fet referència al contingut–, simplement llegiria una frase d'una organització, Comissions Obreres, que qualifica la seva moció..., que ens permet més credibilitat i més autoritat que vostès, sens dubte. Comissions Obreres diu que la moció que avui presenten al Parlament té la intenció d'instrumentalitzar el fet migratori de forma negativa, basant-se sobre la demagògia i la mentida per guanyar vots. Això és el que diu Comissions Obreres de la seva moció, que avui presenten aquí al Parlament i que també han presentat a diversos ajuntaments de Catalunya.

Bé, com que no entraré en el contingut, perquè s'ha repetit i em quedo perfectament amb la referència de Comissions Obreres, sí que vull fer-li esment del que crec que vostès pretenen. I crec que pretenen tres coses.

La primera és, amb aquesta moció extensa, intentar donar aquí, en el Parlament, una proposta alternativa al Pacte nacional per a la immigració. Però dir-li que la seva moció no arriba ni a l'alçada de la sabata d'aquest pacte nacional que vostès no van signar, que a més recull el que representa la majoria, no només política d'aquest Parlament, molt àmplia, sinó també social, de moltes entitats, del món econòmic, sindical i també municipalista, que respon a la realitat d'avui. I també..., perquè vostè diu que busquem, alguns, un pacte de silenci. No, no; nosaltres en volem parlar des d'un compromís i un compromís molt majoritari, que és el Pacte nacional per a la immigració i el que es desprèn, no amb la voluntat –no amb la voluntat– que vostè expressa en aquesta moció de la mentida i de la demagògia.

Volien donar cobertura des d'aquí –la segona qüestió– a mesures que han presentat als ajuntaments, i, quina casualitat!, que només s'ha votat aquesta a l'Ajuntament de Llanerres, que curiosament és amb el percentatge de vot més baix i on la majoria de persones novingudes són comunitàries. I com que en això no han aconseguit aquesta situació en els ajuntaments de Catalunya, ni a comunitats autònomes, ni a ajuntaments on el Partit Popular d'Espanya té majoria, ho fan aquí, al Parlament de Catalunya, perquè queden uns mesos a portes de les eleccions.

I la tercera qüestió per què plantegen, crec, aquesta moció. Tàcticament és molt respectable que vostès, com a partit polític, no vulguin perdre del seu electorat el que representa la dreta extrema o l'extrema dreta a Catalunya. És molt respectable, tàcticament és molt respectable. Però crec que des del punt de vista polític és un error, socialment és injust i nacionalment és temerari. Respectable políticament, des del punt de vista del Partit Popular, però per a Catalunya és un error, socialment és injust i nacionalment és temerari.

Voldria acabar..., saben que la setmana passada, quan discutíem –i no és per casualitat, aquesta moció– la Llei d'acollida, els vaig mostrar allò que avui a Catalunya Ràdio la seva presidenta ha tornat a beneir, que és el díptic que va repartir el seu regidor a Badalona. Avui això no els ho mostraré; els mostraré una altra cosa que espero que vostès coneguin i que coneguin bé, que és aquest document. És el document de la Comissió d'Estudis sobre la Política d'Immigració de Catalunya.

Això és un document en el qual van participar entre altres el que avui és president del seu grup parlamentari, potser vingut a menys, el senyor Sirera, i també la senyora Àngels Esteller. I en aquest document –en aquest document– una de les conclusions és una signatura que van fer tots els partits polítics, tots els grups parlamentaris, entre ells la senyora Esteller, que és un document que es va adreçar d'aquesta comissió al president del Parlament, aleshores el senyor Rigol, i que es va enviar a tots els caps de llista a totes les eleccions municipals de Catalunya.

I només li citaré el punt cinquè, perquè vegin la seva coherència avui i la del 2001, sumant-hi el que han dit altres portaveus en les seves intervencions: «Els governs municipals haurien d'assumir actuacions destinades a garantir el compliment dels drets i deures de totes les persones, especialment les més febles des del punt de vista jurídic i social.» Això és el que signaven vostès el 2001; avui –avui–, mentides i demagògia.

(Remor de veus.)

El president

El senyor Rivera, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, pujo a aquesta tribuna per posicionar Ciutadans en aquesta moció del Partit Popular. Sense entrar en detall de tots els punts, perquè són molts, sí que és cert que el primer que manifesta aquesta interpellació i aquesta moció és incoherència, senyor López, incoherència; incoherència per diversos motius.

El primer motiu d'incoherència és mirar cap a un altre costat com si vostès no haguessin estat responsables de bona part del que passa avui amb la situació de la immigració. Sí, sí; el Govern del senyor Aznar i el Govern de Convergència i Unió, amb el senyor Aznar, durant molts anys, van permetre, van admetre..., s'han donat aquí xifres, i vostès durant uns anys van ser aquells precisament..., vostè ha dit «colador», no, abans?, doncs vostès també van ser els principals interessats en un

colador, un colador interessat, d'una determinada mà d'obra, d'una determinada fórmula d'arribar a Espanya. I això ho van permetre vostès, que governaven, tenien la responsabilitat d'immigració, i han de ser conseqüents amb això.

Per tant, jo crec que el tacticisme concret de determinades plataformes en determinades poblacions no pot ser que ens porti a parlar al Parlament d'un tema amb aquesta fórmula incoherent com vostès estan fent. Aquí, avui, vostès, entre altres coses..., per exemple, i per posar un exemple d'aquestes coses, vostè parla d'un contracte amb els immigrants; contractes amb els immigrants, que diu que han de tenir, han de respectar i acceptar, per tant assimilar, les nostres tradicions i valors. I nosaltres no estem d'acord en això, perquè creiem que els immigrants, que són ciutadans en definitiva, el que han de fer és respectar la llei a Espanya, respectar la Constitució i les lleis aprovades i la vigència de les lleis, tenir drets i obligacions, però no han d'assimilar-se a nosaltres, no han d'acceptar ni practicar els nostres costums.

Això dels contractes que practiquen alguns països, d'aprendre i exigir nivells lingüístics, això no ens agrada a nosaltres. A vostès, que no són liberals, que són conservadors, sí que els agrada; són tradicionalistes, i els agrada que aprenguin els costums, les tradicions, les llengües. A nosaltres no; creiem en una societat oberta, liberal, on els ciutadans arriben i se'ls exigeix la llei, el compliment de la llei i només que el compliment de la llei.

Per tant, en aquest sentit, nosaltres no compartim aquesta visió de contractes; contractes no, perquè l'altre dia vam votar en contra de la Llei, precisament, d'acollida, perquè el tripartit i Convergència volen un contracte, un contracte lingüístic, on si no tens nivell lingüístic no tens drets socials. No ens agrada aquesta política. No creiem que els drets socials, com demanen Iniciativa, Esquerra o PSC, s'hagin de consolidar o no tenir drets si no tens un nivell lingüístic o un certificat d'arrelament. No creiem que els drets socials, d'educació, de sanitat, depenguin ni del padró de torn ni del nivell lingüístic; tenim un altre model de societat on Catalunya són tots els que respecten la llei i viuen a Catalunya. Per tant, no compartim aquest model que vostès demanen de tradició, valors, llengua..., no el compartim.

Per altra banda, nosaltres creiem que en aquest sentit ens estem trobant en un moment on hem de passar d'on hem tingut el «papeles para todos», del senyor Aznar o del senyor Zapatero, a la política actual, on determinades posicions polítiques dintre del seu partit i d'alguna plataforma, doncs, fan la calculadora electoral, vénen municipals, i diuen: «Escoltin, aquí hi ha un forat electoral, ens hi tirem de cap», no? I, clar, de tirar-se de cap, el problema és que esquitxen –«salpican», eh?, en castellà–, que esquitxen tothom. I jo crec que aquest és el problema que tenim amb aquest tipus de debat, que vostès no estan sent ni conseqüents amb el que han fet ni responsables des de la responsabilitat de ser un càrrec públic.

Per tant, nosaltres no volem contractes. Nosaltres volem que els immigrants que vénen aquí i treballen paguin

els seus impostos, que compleixin la llei. Els que siguin regulars, lògicament, no hi ha debat, simplement, són ciutadans de Catalunya. I els que estan en situació irregular..., que se'ls apliqui la legislació vigent en matèria d'immigració. Que, com vostè deia abans, és cert, han de ser expulsats si no compleixen amb aquests requisits. *(Veus de fons.)* Sí, sí..., però és el que vostè i el senyor Aznar no han fet mai. És a dir, no donin lliçons d'expulsions i de no sé quina duresa, perquè vostès, durant quatre anys, van mirar cap a un altre costat quan interessava en un moment de *boom* econòmic. Per tant, no és coherent la posició que vostè porta avui aquí amb el que va fer el seu partit governant, tenint competències, com és el tema immigració a nivell d'Estat.

Per tant, nosaltres tenim un altre model de societat, un model on a les persones no se les jutja pel seu origen, per la seva llengua o per les seves tradicions, sinó que se les jutja per si compleixen la llei o no compleixen la llei, per si respecten les lleis vigents o no les respecten, per si arriben a Espanya dintre de la legalitat o hi arriben fora de la legalitat. Aquest és el nostre model, i, per tant, no podem votar a favor d'aquesta proposta.

Finalment, simplement, recordar que també el PSOE, actualment, ha fet la mateixa política. Això és cert: el mateix que va fer el PP durant quatre anys ho ha fet el senyor Zapatero en els darrers anys, per tant, no hi ha hagut canvi. El PP i el PSOE han tingut les competències i les eines per regular els fluxos migratoris i no ho han fet –no ho han fet. I ara, ni hem d'anar cap als «papeles para todos» ni ara «a la caza del inmigrante», ni una cosa ni l'altra..., amb racionalitat, amb normalitat, podem obrir un debat de quines exigències hem de tenir amb els immigrants.

I, finalment, acabo, senyor president..., sí, dir-li al senyor Cleries, que abans parlava de l'autonomia local..., a mi m'agrada que vostè respecti les autonomies locals i les judicials, si pot ser, perquè el seu partit va aprovar una moció, l'altre dia, aquí, en què demanava la incompetència del Tribunal Constitucional, i ara vostès ens reclamen autonomies i que aquesta proposta respecti no sé quina autonomia. Respectem totes les autonomies: la local, l'autonòmica, la de l'Estat, i també la del poder judicial. Per tant, siguem també coherents. Vostè demanava coherència. Respectem tot això, perquè no podem fer una cosa en una moció i la contrària a la següent.

Per tant, nosaltres no votarem...

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

...a favor d'aquesta proposta, perquè creiem que no és coherent ni amb la filosofia de qui la presenta ni de com la presenta, i, sobretot, sabem per què la presenta i en el moment que la presenta.

Jo els demanaria que no es posin nerviosos perquè arribin les eleccions; que si és la primera vegada que parlen d'immigració en quatre anys...

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

...que –acabo, senyor president– no intentin esquitxar amb aquest debat, i que si el seu regidor de Badalona, doncs, té problemes amb una altra plataforma, escolti'm, que s'apanyi, però que no ens porti un debat aquí que no toca.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

(Veus de fons.)

El president

Senyor López, demana la paraula per...?

El Sr. López i Rueda

Per contradiccions, senyor president.

El president

Jo li diria que no n'hi ha hagut de contradiccions, però és igual. No, no..., ho dic, perquè ha estat un debat que ja s'ha fet prou a bastament... No hi ha esmenes presentades, i, francament, em fa l'efecte que vostès han fet el debat sense necessitat que hi haguessin «micros», gairebé.

Té trenta segons, i seré estricte amb els trenta segons, li ho dic de veritat.

El Sr. López i Rueda

D'acord. Gràcies, senyor president. Miri, nosaltres presentem aquesta moció, perquè hi ha un 29 per cent de catalans que pensen que és el principal problema de Catalunya, i nosaltres no ens amaguem com fan vostès.

Presentem aquesta moció perquè tres partits –Convergència i Unió, PSC i Esquerra Republicana– a Vic –a Vic– van presentar un problema que existia. Això se'n diu «hipocresia».

I, escoltin, no ens donin lliçons, perquè, aquí, durant l'època d'Aznar, aquí, van venir molts immigrants, perquè aquí hi havia treball per a tothom, quan vostès defensaven «papers per a tothom», i ara el que hem aconseguit és «atur per a tothom», siguem els d'aquí o siguin els d'allà.

Gràcies, senyor president.

(Veus de: «Molt bé.» Remor de veus.)

El president

Posem a votació aquesta moció sobre la gestió de la immigració irregular.

Comença la votació.

La moció ha estat rebutjada per 12 vots a favor i 119 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la desocupació dels joves (tram. 302-00235/08)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la desocupació dels joves, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui és d'aquells dies que em sap greu, la veritat, que la consellera no pugui acompanyar-nos en un tema tan important com és posar sobre la taula, doncs, la situació en què estan les escoles tallers, els centres ocupacionals i els tallers d'ocupació; en aquest sentit, em sap greu. Perquè, a més a més, nosaltres creiem que hi ha una necessitat o, més ben dit, una obligatorietat per part del Govern de complir allò que havia acordat el mes de setembre –no fa tant–, amb els sindicats, amb les patronals, i també amb el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, en l'Acord de les mesures per a l'ocupació juvenil a Catalunya. En aquest, hi havia el compromís, doncs, de seguir treballant amb les escoles tallers, amb els centres ocupacionals i els tallers d'ocupació.

I, en aquest sentit, durant el 2009 i fins al 2012, es deia que s'havien d'invertir més de 50 milions d'euros. Per tant, s'hi creia, sincerament, en la feina que es feia, en la formació que es dona des d'aquests centres, en la inserció laboral que s'aconsegueix en les persones joves.

Formació, ho recordem, a joves entre els setze i vint-i-cinc anys, que tots ells..., o, vaja, el gran gruix té un nivell de formació, doncs, molt baix, majoritàriament, no tenen l'ESO acabat i que, per tant, aquesta formació els representa una via per a la inserció laboral, en alguns casos també, doncs, inserció en l'àmbit de formació; però, bàsicament, inserció laboral i també inserció en la mateixa societat. Perquè algunes d'aquestes persones –no totes, òbviament, però– estan al llindar, en moltes ocasions, de la marginalitat pel seu perfil. Per tant, en aquest sentit, doncs, les escoles tallers representen una feina, una feina ben feta de formació, d'acompanyament i d'inserció laboral i social.

I per què, al setembre, doncs, el Govern decidia seguir amb aquestes polítiques, unes polítiques que entenc que donaven per bones, el mateix Govern, els mateixos sindicats, les mateixes patronals, i és perquè, segur, vostès han visitat les escoles tallers i han vist la feina ingent que s'hi fa, no? I suposo que, si això era bo al setembre, i firmaven aquest acord i es feien una fotografia, tots contents, doncs, de les coses que s'aconseguien, era perquè creien en positiu i creien que, verdaderament, aquesta era una feina que calia mantenir.

Ara rectifiquen, però rectifiquen sols, perquè ho fa només el Govern. El Govern decideix que cal tancar les escoles tallers i les condemnen en aquest sentit. I nosaltres hi insistim, si al setembre aquestes eren unes bones polítiques, segueixen sent-ho a dia d'avui.

La consellera parlava que estan mal orientades. Doncs, escoltin, reorientem-les, si fa falta. Però, a més a més, jo crec que, en molts casos, hi havia un cert engany, no?, Perquè ens deia: «Home, és que treballen en l'àmbit de la construcció.» I, home, no és estrictament veritat: no es treballa en l'àmbit de la construcció, es treballa en l'àmbit de la rehabilitació. I vostès, precisament, volen potenciar aquest àmbit. La mateixa consellera, a l'octubre, deia per Catalunya Ràdio: «La rehabilitació és un jaciment d'ocupació a curt i llarg termini.» I, per tant, si això ens ho creiem, val la pena que potenciem les escoles tallers. Certament, vostès em poden dir: «Són cares.» Certament, perquè vol dir dos anys de feina –dos anys de feina–, però dirigida a un tipus de població amb les característiques que jo els he mencionat, no?

I, per altra banda, tinguem molt clar, doncs, que, per exemple, des del mateix Ajuntament de Barcelona, les seves escoles tallers anuncien el que els deia, doncs: formació, escoles taller de rehabilitació, en aquest cas concret, de Can Peguera i Mentora Alzina. I també cal dir que, per exemple, en els plans d'ocupació local... –només cal entrar a la mateixa pàgina, doncs, de la Generalitat en l'àmbit de treball...–, un veu que les sol·licituds fetes pels mateixos ajuntaments, en el 50 per cent, demanen rehabilitació. Per tant, escoltin, fem-ne, però tinguem en compte també allò que s'està fent.

Miri, la situació de l'atur és greu, ho sabem, també i en gran mesura l'atur entre els joves, que és a la ratlla del 40 per cent, però entenem que les mesures que es prenen al mes de setembre eren, precisament, per millorar aquesta situació.

Nosaltres, els he de dir la veritat, ens sembla molt bé si, per part del Govern, es volen fer noves coses, es creu que hi han línies noves que val la pena provar-les, encetar-les i mirar quins resultats ens donen. Per què no? Val la pena intentar-ho. Però, escoltin, això no vol dir que hàgim d'eliminar tot allò que s'ha fet fins a dia d'avui, i que, per tant, la feina ben feta que es fa des de les escoles tallers l'hàgim d'eliminar. Si no...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...diguin-me vostès, al mes de setembre, pensaven que hem perdut, durant tot aquest temps, diners i inversió formant aquests joves, intentant que hi hagi aquesta reinserció laboral? Des de l'any 85, s'ha badat fent unes polítiques concretes de formació i de reinserció, hi insisteixo, laboral per als joves? Jo crec que no...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...per tant –sí, acabo de seguida, senyor president–, el que sí que demanaria és que hi hagi un canvi de voluntat, i, per tant, mantinguem allò que al setembre es va

donar per bo. I, si volen afegir-hi noves coses, facin-ho, però mantenint els acords del mes de setembre.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom dels grups que donen suport al Govern, per presentar les seves esmenes, té la paraula la senyora Núria Ventura.

La Sra. Ventura Brusca

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, per presentar l'esmena, en aquest cas, que presentem els tres grups que donen suport al Govern..., una esmena a la moció de Convergència i Unió sobre la desocupació dels joves, una esmena presentada amb la voluntat de consens, perquè creiem que s'ha avançat molt, aquests darrers anys, en les polítiques actives d'ocupació, i, per tant, que ho podem continuar fent.

Hem presentat un tex alternatiu de substitució dels dos punts, per instar la Generalitat a continuar garantint el desenvolupament de programes específics per a joves que combinen formació i treball, tot i incrementar la seva inserció laboral i el nombre de beneficiaris, mitjançant la reformulació d'aquestes escoles tallers i les cases d'oficis.

Per què? Doncs, perquè vint-i-cinc anys d'escoles tallers i cases d'oficis..., després d'aquests vint-i-cinc anys, deia, és necessària una actualització d'aquestes que permeti, realment, adaptar-se a les necessitats de la societat d'avui, i, sobretot, garantir la finalitat principal d'aquestes, que no és altra que la inserció laboral dels joves que hi participen.

Cal incidir en l'orientació cap a sectors emergents i sectors generadors d'ocupació que generen valor afegit en front del que, tradicionalment, es feia. I suposo que en això coincidirem tots, sobretot, pel que fa als joves, un col·lectiu especialment vulnerable en aquest sentit.

Cal augmentar la formació de coneixements bàsics i competències clau, habilitats sociolaborals, complementant les professionalitzadores; cal garantir la igualtat d'oportunitats, especialment, augmentant la presència de dones i de les persones en risc d'exclusió social, i cal acostar la realitat laboral a l'entorn productiu, impulsant la col·laboració amb les empreses i incentivant la transició al mercat laboral.

És en aquest sentit en què presentem aquesta esmena de substitució, i per això el Govern treballa ja, des de fa temps, en l'execució de tot un seguit de mesures adreçades als joves del nostre país, reforçant, amb noves accions de formació i treball, la inserció laboral de 52.000 joves catalans menors de vint-i-cinc anys amb diversos programes que són coneguts, perquè darrerament hem ja debatut diverses mocions en aquest sentit al Ple del Parlament. Entre altres, el projecte Suma, que combina orientació, formació i experiència professional en empreses per inserir laboralment cinc mil joves menors de vint-i-cinc anys; el programa «Noves cases per a nous oficis» que afectarà a 2.500 joves menors de vint-i-cinc anys amb l'objectiu d'incentivar el pas al

mercat de treball, mitjançant sis mesos de formació i sis de contracte per a la formació en sectors generadors d'ocupació de què parlàvem anteriorment, i també els plans locals d'ocupació per a 4.300 joves de menys de trenta anys.

Són accions que provoquen canvis profunds, és cert, però avui creiem que no ens podem instal·lar en l'immobilisme. Ens podem equivocar, és cert, com tothom; però avui la nostra societat ha canviat i no podem mantenir els mateixos programes que fa vint-i-cinc anys. Hem d'innovar, hem d'arriscar i el Govern ho fa amb accions que beneficiaran, ho repeteixo, 52.000 joves en situació d'atur, i amb un pressupost de 134 milions d'euros per al 2010 en el marc de l'Acord de mesures per a l'ocupació juvenil a Catalunya.

Finalment tres dades que considero també importants en el moment en què parlem d'ocupació i de persones joves. S'incrementen en un 77 per cent el nombre de persones joves que tindran accés a programes específics per a menors de vint-i-cinc anys amb baixa qualificació i risc de fracàs escolar en tots aquests programes. Dotze mil joves milloraran la seva formació i tindran la possibilitat de ser contractats per empreses i ajuntaments durant aquest any i s'augmenta també un 73 per cent el pressupost anual que es dedica a fomentar l'ocupació dels joves en situació d'atur. Alhora que es contribueix progressivament al canvi de model productiu del nostre país, un objectiu —espero—, com deia al principi, compartit pels diferents grups parlamentaris. Només d'aquesta manera el nostre país tornarà a ser capdavanter en les reformes de les polítiques actives d'ocupació, avui més necessàries que mai.

Gràcies, president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari Popular, per presentar les seves esmenes, té la paraula el senyor Rafa López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyors diputades, senyors diputats, senyora Borràs, nosaltres votarem a favor de la moció. Hem presentat algunes esmenes que nosaltres pensem que milloren el text. Però, en tot cas, nosaltres compartim una cosa amb vostè, la preocupació, primer, per l'atur juvenil, la preocupació, segon, pel fracàs escolar i també la gent que surt de l'àmbit educatiu sense cap titulació, que això em sembla que és important, perquè això..., aquest és un problema i seran els vulnerables de demà. I també la preocupació per les polítiques del Departament de Treball, preocupació.

A nosaltres ens preocupa que es pacti una cosa al desembre i al gener es digui que d'allò que s'ha pactat, perquè ja no és una mesura..., fixeuvos-hi, ja no és una mesura que s'ha aprovat en un programa electoral o que s'ha aprovat en un pacte de Govern, és que s'ha pactat amb la societat civil, amb la societat econòmica d'aquest país, després d'un problema molt gran que havíem tingut també amb la problemàtica de la situació

laboral dels professionals de les escoles taller, de cases d'oficis i dels tallers d'ocupació.

Per tant, quan ja s'ha pactat el que cal donar és l'estabilitat i fer aquesta mesura perquè si alguna cosa té aquest Govern és que ha estat el Govern de l'atur juvenil, precisament. I, per tant, hem de donar solucions. Estem parlant de 168 projectes, estem parlant de quatre mil alumnes, estem parlant de 1.432 professionals.

A mi el que em preocupa molt –em preocupa molt– és tota la justificació que s'ha anat fent per tirar enrere, per eliminar aquests projectes i aquests programes. Se'ns ha dit que era molt car, quan sabem, per exemple que la despesa per a una escola taller és de 424 euros, en un taller d'ocupació és 850, o per exemple un pla d'ocupació arriba als 1.411 euros i se'ns deia que eren molt cars, massa cars. Se'ns deia que eren molt llargs, perquè duraven dos anys en uns casos i altres un any. Ens deien que no inserien. Jo me'n recordo que ens comentaven des d'un sindicat que hi havien dades que parlaven d'una inserció laboral de prop del 77,26 per cent, i ens deien que no inserien, ens deien que no treballaven en filons d'ocupació actuals. És cert, és cert que a l'inici hi havien i es feien, doncs tot el que era el patrimoni artístic o la rehabilitació d'entorns, però també és cert que molts projectes avui en dia parlen de noves tecnologies de la comunicació, la informació, dels serveis d'oci, fins i tot en la darrera convocatòria s'havia parlat i s'havia arribat a parlar de sectors i d'oficis emergents.

Però quina alternativa ens proposava el Govern de tot plegat? Els plans locals d'ocupació, els PQPI, primer nosaltres dubtàvem molt, senyora Borràs, i així ho dèiem que els 6.825 alumnes dels PQPI, 2.223 subvencionsats pel SOC, poguessin reabsorbir tota la demanda que hi havia. I, segon, també es preocupaven molt els plans locals, perquè els plans locals anaven precisament quin és el perfil d'un usuari d'un pla local? Doncs tenim un treballador desocupat de sis mesos, que no cobra una prestació o que li queda un mes per deixar de cobrar la prestació. És molt difícil que el perfil d'un usuari d'una escola taller, d'unes cases d'oficis o d'un taller d'ocupació s'adeqüi als plans locals. A més, perquè l'objectiu és un altre, estem parlant d'intentar fomentar tot el que és la inserció en l'àmbit laboral i també la reinserció en l'àmbit educatiu, que moltes escoles taller, moltes cases d'oficis i molts tallers d'ocupació, doncs, han aconseguit durant aquests anys amb una història, sens dubte, d'èxits.

Que s'haurà de reformar? S'haurà de reformar. Però, això sí, tota reforma que es faci, esmena número 3 de les nostres esmenes, tota reforma que es faci dels acords de mesures per a l'ocupació juvenil s'ha de tractar en la comissió de seguiment. El que no pot ser que ens trobem com ara ens estem trobant que es fan noves mesures o que es tiren enrere mesures de l'acord sense que els signants de l'acord hi puguin dir res. Si hem acordat entre tots els canvis, s'han de produir entre tots, esmena número 3 nostra.

Segon, l'estabilitat dels professionals. Per això dèiem assegurar els llocs de treball del conjunt dels professionals d'escoles taller, cases d'oficis i tallers d'ocupació donant alternatives de nous programes duals de forma-

ció i de treball que permetin la continuïtat dels professionals que actualment treballen a les escoles taller, a les cases d'oficis i als tallers d'ocupació.

I a la primera esmena que també em sembla important, perquè en definitiva tot això té un objectiu, no és un objectiu en si mateix, té un objectiu d'inserció laboral o d'inserció educativa, assegurar sobretot els itineraris d'aquesta inserció laboral així com pel retorn d'aquests alumnes al sistema educatiu.

Gràcies, senyora Borràs, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Uriel Bertran

El Sr. Bertran Arrué

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, també agrair l'assistència dels representants de les escoles taller i cases d'oficis que ens acompanyen entre el públic.

Bé, senyora Borràs, realment la seva moció, doncs, versa sobre una problemàtica realment existent i que reconeixem que és com potenciem, perquè el que cal és potenciar, aquests programes que combinen formació i treball. Sabem que aquests programes respecte als joves són els més efectius. Quant a la inserció laboral hi ha un alt nivell d'inserció laboral entre els joves que s'apunten i que desenvolupen aquests programes, que combinen formació i treball. I, per tant, d'alguna manera, al que hem de posar l'accent és a com aconseguim potenciar i que es desenvolupin amb garanties.

Des d'Esquerra Republicana de Catalunya ens mostrem contraris a la desaparició òbviament d'aquests programes i contraris a la desaparició del model del que són les escoles taller i les cases d'oficis a Catalunya. I aquest és un plantejament que el Departament de Treball sap i que el Departament de Treball reconeix.

L'esmena que nosaltres hem presentat parla clarament d'incrementar els programes d'inserció laboral i el nombre de beneficiaris mitjançant la reformulació de les escoles taller i cases d'ofici. Ja s'ha posat en marxa el plantejament de les noves cases per a nous oficis per a 2.500 joves com abans s'ha comentat, menors de vint-i-cinc anys, un pla que es potencia. Per tant, estem en la línia d'aquesta reformulació del que han de ser les cases d'oficis cap a noves cases per a nous oficis i, evidentment, estem a l'espera també que des del Departament de Treball es porti a terme la reformulació d'escoles taller en el sentit d'aquestes noves escoles taller que permetin uns programes de formació i treball d'una durada de dos anys. Som conscients que en sis mesos de formació, sis mesos de pràctiques és un temps just per realment aconseguir una inserció efectiva en el món laboral.

I, per tant, estem a l'espera d'aquesta reformulació d'escoles taller, programa de noves escoles taller, que permeti durades de dos anys d'aquests programes de

formació, sis mesos de formació, un any i mig d'inserció laboral.

Per tant, senyora Borràs, li demanem que pugui acceptar l'esmena en el sentit que és un punt de partida, ja tenim uns compromisos respecte a les cases d'ofici, anem a buscar uns compromisos respecte a les escoles taller i en aquest sentit li dic que ens tindrà al costat.

Per tant és anar a treballant perquè finalment aquests pactes d'ocupació juvenil que en el seu moment es van signar es puguin desenvolupar plenament al més ràpid possible, i que estiguem donant un espai d'oportunitats als joves en un moment molt difícil de crisi econòmica dura, difícil, sempre atenent que hem d'orientar tots aquests joves i tots aquests programes cap al que són els sectors emergents i sectors generadors d'ocupació que generin valor afegit. Hem de reconèixer que estaven molt centrats en aspectes de rehabilitació, per tant, en el sector de la construcció; aquest sector, evidentment, no serà generador d'ocupació i tampoc de generació d'ocupació de qualitat vinculada al valor afegit. Per tant, els hem de reorientar.

També hem de reorientar uns programes que estaven excessivament masculinitzats, fèiem uns programes de formació i inserció laboral que atreïen sobretot persones de gènere masculí, per tant, hem de fer programes que siguin més equilibrats també des de la perspectiva de gènere.

I amb tot aquest treball de ben segur que ens podem anar posant d'acord. Per tant, vejam si ens pot acceptar aquesta esmena, podem seguir treballant conjuntament amb la conselleria de Treball, valgui la redundància, perquè tot plegat arribi a bon terme i en aquest camí ens hem de trobar.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, president. Salutacions també a les persones que ens acompanyen avui del col·lectiu d'escoles taller. I efectivament, doncs, d'alguna manera ja s'ha plantejat, ho han plantejat els diputats que m'han precedit que posi en valor la moció que li han presentat, amb el benentès que jo crec que tots compartim la tasca que han fet i que fan les escoles taller. Però ens trobem en una situació en què en Govern va presentar, doncs, el projecte Suma, les noves cases per a nous oficis i també itineraris nous d'inserció i de formació per a joves.

Per al nostre grup, les escoles taller i els tallers d'ocupació segueixen sent també instruments vàlids per treballar en l'ocupació dels joves i sobretot en la seva formació i sobretot pel que signifiquen després per a la inserció, doncs, o per al retorn als estudis.

En aquest sentit és cert que les activitats tradicionals potser estan en baixos moments, però també vull fer un

emplaçament al fet que jo crec que no desapareixeran, i això amb la senyora Borràs ho hem discutit moltes vegades. No tot en la construcció és dolent, també hi ha l'espai per la rehabilitació. Per tant, compartim en aquest sentit unes premisses.

Però vull dir la defensa que puguem fer de les escoles taller i ells ho saben i a mi em coneixen i ja parlem de fa molt temps i amb la consellera també ho hem parlat i per això ho dic amb tranquil·litat, el nom no fa la cosa, i això ho dic sempre. A mi m'és igual que es digui escoles taller, al nostre grup li és igual que es digui escoles taller, el que volem és que el tipus de formació que es donava, de formació i treball, això continuï sent així.

Què ens preocupa? I ho vaig dir en l'altra moció que era el tercer punt de la moció que vam discutir en el ple passat. Doncs que no sabem com aniran aquests nous projectes. I per això, què dèiem nosaltres? Fem també unes comissions de seguiment en aquest sentit, seguim-hi treballant.

Jo no crec que el Suma sigui un projecte dolent en si mateix, pensem que pot ser positiu, els agents així ho han dit també, però creiem que d'alguna manera tot això ha de tenir..., ha de saber-se veure com potser una prova pilot que pot funcionar bé o no, i que hem de continuar mantenint les alertes perquè aquest tipus de formació no desaparegui, de formació per al treball i per a joves en un moment complicat.

Per tant, dient que el nom no fa la cosa, emplaço també al fet que seguim en aquest sentit per la via de la proposta que li fem i per aquí seguir en aquest sentit avançant.

Nosaltres volem reconèixer en aquest sentit, doncs, els virtuts de les escoles taller i ho hem fet abans. Aquí hi ha una preocupació també important i que ens haurem de fer. Si els projectes que el conseller sempre ha dit que les persones que eren els professionals de les escoles taller i que són els professionals de les escoles taller han de seguir ocupats i que no es perdran llocs de treball, són 1.400 professionals. També hem de vetllar perquè aquests professionals puguin participar d'aquest nou repte i puguin també seguir tenint una professió qualificada, que ja ara corrien un cert risc des de fa temps i que en aquest sentit no en corrin més, riscos. Perquè si estiguéssim parlant d'una empresa que perdés o que tingués a punt de perdre o que tingués en perill una part de 1.400 persones estaríem tots molt preocupats. Per tant, tot això ho hem de fer, ho hem de fer molt bé.

Nosaltres tenim altres dubtes i és que a més els hem discutit tots i d'això en parlem..., ens preocupa i en parlem molt sovint el diputats i diputades que estem en aquestes comissions, les mateixes pràctiques que implica el projecte Suma, com es faran, hi ha tot de processos que no sabem quina finalitat tindran.

Entremig també tenim un decret que ve de Madrid que continua reforçant les escoles taller, i creiem que això és en aquest sentit també important. I que el nostre grup..., i si tiben d'hemeroteca parlamentària veuran que des de fa gairebé dos anys el nostre grup demanava a la consellera la revisió de les polítiques actives, que ho demanés

a Madrid, que les adaptés al nostre territori. Bé, això ho dèiem en un sentit positiu, S'estan adaptant al territori, però tampoc volem que entrin en contradicció amb uns formats que fins ara havien donat sempre resultats molt positius i que en aquests moments també continuen sent molt necessaris.

Per tant, l'emplacem, doncs, a acceptar la nostra esmena com a primer full de ruta per seguir treballant i seguir avançant cap a aquestes polítiques noves, però sense deixar enrere les polítiques que també sempre han funcionat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Senyor Albert Rivera, en nom del Grup Mixt...

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, bé, des de Ciutadans veiem amb bons ulls aquesta proposta que fan des d'un altre grup parlamentari, però sobretot en el moment en què arriba i amb la situació econòmica i sobretot d'ocupació que tenim a Catalunya. No és nova, aquesta proposta. De l'àmbit que toca, des de Ciutadans hem presentat algunes propostes –crec que tres, si no m'equivoco, en aquesta legislatura– precisament sobre el SOC, sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya, que és el segon punt i que ens preocupa, perquè les xifres són demolidores. Les xifres de quants ciutadans aconseguixen ser ocupats o tenir treball a través del Servei d'Ocupació de Catalunya són dramàtiques, estan per sota del 3 per cent: dos de cada cent catalans que s'adrecen al Servei d'Ocupació són els que aconseguixen feina mitjançant aquest servei. És realment un drama, i sobretot amb les dades que tenim.

Aquí hi han..., fins i tot ja no només aquí, sinó resso que se'n fan des d'altres països del món. Des dels Estats Units, sense anar més lluny, aquest titular és demolidor, no per a Catalunya, sinó per a Espanya en general, no? Diu: «*New York Times* advierte del problemático incremento del desempleo juvenil en España», que xifra en un 43 per cent entre setze i vint-i-quatre anys ara mateix; és a dir, quatre de cada deu espanyols entre setze i vint-i-quatre anys estan a l'atur, en edat de treballar. I jo crec que aquesta és una xacra, és el veritable problema que tenim ara mateix a Espanya, al marge de les reformes que hem de prendre; haurien d'anar totes encaminades a fer aquestes polítiques actives i a pensar i trencar-nos el cap de com arribar...

Per tant, la proposta..., és cert –com deia també la portaveu que va intervenir abans– que nosaltres també compartim aquesta visió que ens importa menys com es digui o la fórmula; el que ens importa són els resultats. I, per tant, que parlem d'escola taller, que parlem del Servei d'Ocupació, que parlem d'altres col·laboracions que sí que creiem que hauríem d'obrir, al final el resultat és el que importa, no?

I una cosa que sí que volem posar de manifest és que insistim novament nosaltres, des de Ciutadans, en la necessitat de no tancar les portes a la col·laboració en-

tre el servei d'ocupació públic i les entitats privades que treballen en aquest àmbit, perquè no podem tancar les portes, perquè la situació és crítica. I, per tant, les negatives contínues del tripartit a voler col·laborar amb entitats privades, amb serveis mixtos, per arribar a treballar i aconseguir millors resultats que no aquest 2 per cent de persones que s'adrecen al Servei d'Ocupació..., és fonamental.

Per tant, l'objectiu –o almenys així ho volem entendre nosaltres– d'aquesta moció el compartim, que és com millorar el Servei d'Ocupació i com millorar aquestes escoles i la dotació també per a aquestes escoles. Però sobretot l'objectiu final és com reduir aquest 43 per cent d'atur o aquest 37 per cent d'atur juvenil que tenim a Catalunya, que tampoc és per obviar; el 43 per cent a tot Espanya, però gairebé un 40, un 37 per cent a Catalunya, doncs, és molt significatiu. Que Barcelona sigui avui la província espanyola i, per tant, de tot Europa, lamentablement, doncs, que més llocs de treball destrueix i que, a més, ho sigui en aquest sentit l'espai juvenil, en edat juvenil, encara és més greu, no? Per tant, aquesta ha de ser la prioritat.

Nosaltres, el posicionament –si ho hem entès malament, que ens corregeixin–..., el Govern proposa la substitució. Parlàvem abans amb la qui presentava la moció, que demanava, més que substituir, sumar en aquesta proposta. Nosaltres estariem d'acord amb el text original, diguéssim, de la proposta si s'accepta la substitució o si s'accepta..., ens agradaria més que fos també afegit, i no traient els altres punts, sinó d'afegit. I, per tant, si hi ha acord, votarem favorablement aquesta proposta, amb la finalitat que crec que ens ha de comprometre a tots, en definitiva, que és trobar i trencar-nos el cap, si em permeten l'expressió, per trobar les fórmules perquè aquests números funcionin.

I deixin-me també aprofitar l'avinentesa per fer un retret al Govern en aquest cas, no? Estem una mica tips, potser sobretot per les circumstàncies, de sentir aquella frase de: «Ja ho estem fent.» Ahir mateix ho sentíem del president Montilla: «No, ja estem prenent mesures d'austeritat des de fa temps.» Doncs, encara tremolo més, perquè si realment ja s'està fent i tenim el 37 per cent d'atur juvenil, o si ja s'està fent i tenim la situació de déficit que tenim a Catalunya, encara és pitjor, si m'ho permeten; perquè si no han fet res encara podem fer coses, però si realment vostès creuen que van en la línia adequada i hem de dir allò de: «Progres a adecuadamente», doncs, sincerament, no progressem, i molt menys adequadament. Per tant, des del nostre punt de vista vostès haurien de ser una mica més humils també quan es presenten aquest tipus de mocions des de l'oposició i acceptar que hi han coses que no funcionen i que hi han coses que s'han de canviar, i no sempre a la defensiva amb «això ja ho estem fent, ja ho vam posar en marxa», perquè les dades al final són lamentablement molt cruels en aquests moments, i, per tant, la realitat demostra que si s'estava fent no s'estava fent bé, i si no s'ha fet no hi ha temps a perdre per començar a fer-ho.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyora Borràs, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Se'ns han presentat esmenes per part del Partit Popular, per part del tripartit, no? I amb aquestes esmenes nosaltres podríem dir que en certa manera aquesta esmena podria ser una trampa; ho podria dir. Podria dir també que les estadístiques en aquests moments els pesen massa sobre les espatlles i que això fa, doncs, que aquesta pressió que tenen sobre les mateixes estadístiques els faci escurçar els cursos aquests de formació i, per tant, reduir d'aquesta manera el nombre de persones que consten a l'atur; ho podria dir. Els podria dir també que hi ha un cert joc d'hipocresia, perquè mentre aquí no voten a favor de mantenir les escoles taller vostès ho proposen a molts ajuntaments; els ho podria dir. Els podria dir que així han actuat a Terrassa o que així han actuat a Lleida o que així han actuat, per exemple, doncs, a Sant Adrià del Besòs –tots tenim la moció aprovada per tots els grups municipals de Sant Adrià del Besòs–; els ho podria dir. Els podria dir totes aquestes coses, que fan un doble discurs, que per una banda a la gent de les escoles taller els diuen que fan una gran feina, però a l'hora de la veritat el Govern les tancarà; els ho podria dir.

Però, com que m'agradaria poder dir altres coses, nosaltres els fem una proposta, no? Vostès ens presenten una esmena, una esmena que substitueix absolutament tot el text que nosaltres hem presentat. I, per tant, nosaltres el que els proposem és que podem acceptar la seva esmena si no és de substitució; és a dir, acceptem que hi hagin noves polítiques, que hi hagi reorientació, que es facin les coses, que, per tant, hi hagi, per què no?, aquest programa Suma, però que, com diu el seu nom, el programa Suma sigui per sumar, no per restar res.

Per tant, tinguem les escoles taller, tinguem, doncs, les cases d'ofici i tinguem també els tallers d'ocupació. Així ho vam donar per bo al mes de setembre, així ho donava per bo el Govern, així ho donaven per bo els sindicats, així ho donaven per bo les patronals, així ho donava per bo el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Donem-ho, doncs, per bo tots plegats. Votem que sí a les escoles taller, per tant, acceptin la nostra iniciativa, i nosaltres, lògicament, no tenim cap problema a afegir l'esmena que vostès ens han fet. Afegim-ho. Val la pena sumar i així, doncs, allò que jo no vull dir no ho podem dir. Seria fantàstic.

Els emplaço, doncs, a dir: «Escolti'm, sí a les escoles taller, sí als centres ocupacionals, sí a tot el que s'està fent» i sumem-hi, fem el programa Suma, per què no?, sumem-ho, però no restem res. I, per tant, no tanquem les escoles taller. Si us plau, diguin que sí i amb això sumarem.

Gràcies, senyor president. A les esmenes...

El vicepresident primer

Senyora Borràs...

La Sra. Borràs i Solé

...sí, a les esmenes del Partit Popular, que són tres, hi votarem favorablement, en el sentit que lògicament, si ha d'haver-hi algun canvi, ha de ser de nou consensuat; ho entenem d'aquesta manera. I lògicament veiem bé, doncs, que més enllà de parlar es garanteixi la feina per als professionals, que estan fent una bona feina en aquest cas.

El vicepresident primer

Senyora Borràs, per tant, les tres esmenes del Grup Popular estan acceptades...

La Sra. Borràs i Solé

Sí...

El vicepresident primer

...i l'esmena que presenten els grups que donen suport al Govern jo entenc que l'accepta segons quin sigui el vot, o no l'accepta? Perquè la decisió és única, o l'accepta o no l'accepta.

La Sra. Borràs i Solé

Nosaltres emplacem el tripartit –entenem que així ho podem fer– a dir si volen que no sigui una esmena de substitució, sinó d'addició. I, per tant, seria en aquest sentit una transaccional que podríem fer ara.

El vicepresident primer

Bé, però és que... D'acord. Entenc, per tant, com que no hi ha pronunciament ara dels grups que han presentat aquesta esmena, entenc que no s'accepta, senyora Borràs; per una raó: perquè es podria donar el cas que els grups que donen suport a aquesta esmena no votin la part que vostè proposa com a moció i votin la part que proposen com a esmena, la qual cosa entenc que reflectiria la seva posició però no precisament la posició del seu grup, senyora Borràs. Per tant, entenc que no admet l'esmena, eh?

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació, doncs, aquesta Moció sobre la desocupació dels joves.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 60 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la formació professional (tram. 302-00236/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la situació de la formació professional. Té la paraula la il·lustre senyora Maria Rosa Fortuny, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Fortuny i Torroella

President, senyores i senyors diputats, bé, jo crec que en el fons tots els grups presents a la cambra compartiríem –com dic, en el fons– el contingut d'aquesta moció. De vegades, de totes maneres, ens traeix l'excessiu tacticisme en el moment de les votacions, perquè en definitiva..., i dic això, que tots ho compartiríem, perquè en definitiva del que estem parlant en aquesta moció és de compliment dels propis compromisos –cosa en què entenc que tots estariam d'acord, que els compromisos que es contreuen s'han de complir–, estariam parlant de la qualitat de la formació professional i de la subsegüent igualtat d'oportunitats que aquesta qualitat portaria, no?

Parlant del tema del compliment, jo els en posaria un parell d'exemples, no? Jo vaig parlar d'un document l'altre dia, que vaig dir que estava molt maquillat –el vaig titular fins i tot «el document de la senyoreta Pepis»–, però en aquest document fins i tot, doncs, hi ha un compromís, un compromís claríssim que havia d'estat complert l'any 2009 i que segons aquest mateix document no s'ha avançat en l'execució d'aquesta acció. I em refereixo concretament a aplicar el Catàleg modular integrat de formació al sistema d'acreditació de competències als formadors. Per tant, d'això, que havia d'estar acabat i aplicat l'any 2009, el mateix document diu que no, que no hi ha cap indicador d'aquesta acció.

I, per altra banda, també tenim una LEC, tenim una llei d'educació de Catalunya. Més compromís que això, jo crec que no hi ha res. Per tant, com pot ser que tenint una LEC estiguem aplicant en els cicles formatius de grau mitjà i superior el currículum de l'Estat i no pas el currículum propi? Per tant, aquí, en el nivell de complir els propis compromisos, jo crec que tenim alguna mancança que s'hauria de resoldre.

Per altra banda, sí que faig incidència en la qualitat del sistema. És a dir, jo vaig parlar l'altre dia, quan vaig parlar de la interpellació..., vaig estar parlant de la qualitat del sistema, en el fons, i no podem parlar de qualitat si tenim uns indicadors de resultats com els que tenim de persones que es graduen en els cicles formatius. No podem parlar de qualitat si no tenim un sistema d'informació i orientació que sigui eficient, que sigui eficaç. I amb això recordo que el mateix conseller, doncs, em va donar la raó, que aquí hi havia un *gap* important. I hi ha de ser des del moment en què algun problema hi ha quan les persones que es graduen en els cicles formatius de grau mitjà, segons aquests indicadors de resultats, són un 54,4 per cent.

Escolti'm, nosaltres necessitem un sistema de qualitat i no podem parlar d'un sistema de qualitat si no tenim una orientació de qualitat que ajudi els alumnes a decidir, que posi els elements al seu abast i, sobretot, que els conduïxi cap a aquelles situacions que poden fer desenvolupar el seu futur personal i professional.

Deia, també... –i crec que aquest és un tema en què hi hem d'insistir moltíssim–, deia també que no té sentit, si comprovem les dades, basant-nos en aquest 54,4 per cent només d'alumnes que es graduen..., com és possible..., deia jo, com és possible que hi hagi un nivell tan alt de superació de les proves d'accés als cicles for-

matius de grau mitjà per part d'un nombre important d'alumnes que no han estat capaços de superar l'ESO? Això no té el més mínim sentit. I en aquests resultats..., en aquests resultats de graduació això queda clar. És a dir, què és el què està passant aquí? És que realment a aquests alumnes se'ls està donant...? No ens equivoquem... A aquests alumnes se'ls està donant un camí equivocat en el sentit de dir: «Escolti, a vostès els estan fent un regal.» Aquests alumnes amb aquest resultat es demostra que hi ha un nombre important que realment no reuneixen les característiques necessàries per poder superar amb garanties el cicle formatiu de grau mitjà. Per tant, no se'ls pot enganyar, no se'ls pot conduir..., no dic enganyar voluntàriament, no se'ls pot conduir a l'engany.

És a dir, a veure, que considerem que la prova d'accés i fer-los anar al cicle formatiu de grau mitjà és una oportunitat més que se'ls dona als alumnes amb dificultats? Bé. És una opció, però llavors no parlem de qualitat. No parlem d'això, perquè, a més, l'alumne té força camins per triar-ho. No els fem passar creient que han superat, de debò, la prova d'accés. No els fem passar de l'esperança al desencís i, fins i tot, a la pròpia frustració. Perquè, en definitiva, també una bona orientació el que els demostra i els fa veure, als joves, és que els processos de maduració són els que són, i, per tant, al llarg de la seva vida es poden anar formant.

No portem..., sobretot, tampoc, no conduïm la formació professional al que era la formació professional de primer grau de la llei dels setanta. I, donant aquestes passes en fals per als alumnes que no poden ni estan preparats en aquell moment per cursar el cicle de grau mitjà, aquest cicle l'estem portant d'una manera perillosíssima cap al que...

El vicepresident segon

Il·lustre diputada, si us plau...

La Sra. Fortuny i Torroella

...era l'antiga FP.

El vicepresident segon

...vagi acabant. Se li ha acabat el temps.

La Sra. Fortuny i Torroella

No els podem portar..., no els podem portar cap al que era abans l'antiga FP1 que, per cert, va contaminar tot el sistema –va contaminar tot el sistema. Per tant, no els portem a tot això i, sobretot, no els predeterminem –no els predeterminem– si han d'anar a un lloc o han d'anar cap a un altre. És a dir, s'ha de fer una oferta coherent de secundària postobligatòria, però...

El vicepresident segon

Senyora diputada, acabi, si us plau...

La Sra. Fortuny i Torroella

Acabo. S'ha de fer una oferta coherent i conjunta de tota l'oferta que hi hagi de secundària postobligatò-

ria. No podem posar els cicles de grau mitjà junt amb l'ESO. No podem posar el batxillerat solt en algun lloc, perquè l'alumne no pot dir els bons cap aquí, els dolents cap allà. No creem aquests confusions; amb els retalls no arribem a la fractura social.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Rafa López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora Fortuny, nosaltres votarem a favor de la seva iniciativa. L'objectiu és clar i tots estem en la mateixa posició: és prestigiar la formació professional. És un objectiu que tots els grups de la cambra crec que estem en aquesta direcció. Per prestigiar hem de donar més qualitat al nostre sistema. I a nosaltres ens preocupava, i vostè ho comentava també, a la seva interpel·lació, les taxes de graduació en l'àmbit de la formació professional quan ens deia, doncs, «un cert fracàs escolar», si em permet l'expressió, «del 45,6 per cent a la formació professional de grau mitjà o del 32,3 per cent a la formació professional de grau superior».

A nosaltres ens preocupava..., i hem de recordar que estem immersos en processos objectius de Lisboa on un dels objectius fonamentals és augmentar la taxa de graduació postobligatòria i la taxa de graduació de l'ESO, que, en teoria, per tot Espanya havia d'estar situada al 76,2 per cent, l'any 2010, i que ens hem quedat al 69,2 per cent. Per tant, hem de fer aquesta aposta per millorar la qualitat, també, de la formació professional, perquè, si no millorem la qualitat de la formació professional, i aquesta dada que vostè ens donava del 75 per cent ens preocupava molt, si no augmentem, si no dignifiquem i augmentem la qualitat de la formació professional el que fem és aproximar-nos, de forma perillosa, a aquesta formació professional o FP1, que va desprestigiar absolutament la formació professional al nostre país.

I per prestigiar-ho el que hem de fer és treballar amb el territori, treballar amb les empreses. Ens consta que en alguns aspectes s'havia treballat. És cert que hi ha hagut anys perduts –i aquest tripartit va perdre dos anys, 2005-2007, amb el segon acord estratègic. Vostè feia referència a quina va ser l'avaluació que van fer des del món sectorial i des del món empresarial d'aquest segon acord, va ser absolutament nefast, i evitar, com deia abans, doncs, caure en aquesta FP1 que abans ens donaven.

I després, també, coherència –coherència. La coherència significa donar un projecte homogeni a tot el territori i donar la possibilitat que tots aquells que vulguin estudiar puguin estudiar. A nosaltres ens preocupava una dada que el conseller desmentia molt amablement en aquest Parlament, i que ha desmentit molt, sobre la manca, els dèficits de places a diferents territoris de casa nostra, de les diferents comarques. Veiem, per

exemple, a principi de curs, quan al Maresme o al Vallès Occidental hi havia un dèficit del 30 per cent de places, que ens donaven, o al mateix Barcelonès, la mateixa Barcelona, un dèficit del 32 per cent de places. I a nosaltres ens preocupava perquè això es lligava amb una manca de la coordinació, de la planificació dels estudis postobligatoris. Tots recordem, per exemple, del batxillerat nocturn, que és un dels temes bàsics també per a l'estudi i com es va intentar suprimir, no?, es va retallar absolutament. No sé si «retallar» és la paraula concreta, perquè vostès saben que des de la conselleria d'Educació no es retalla res, «s'optimitzen els recursos», no? És amb aquest llenguatge progre que estem immersos. (*Rialles.*) Sí..., no rigui, el llenguatge progre és aquest. És a dir, la dreta «retalla», l'esquerra «optimitza»; la dreta «privatitza», l'esquerra «externalitza»; la dreta «segrega», l'esquerra «atén individualment»; la dreta «fa transvasaments», l'esquerra «fa captacions puntuals d'aigua». I, fins i tot, avui ens hem assabentat, doncs, que els barracons aquests famosos que abans estaven denigrats que ara són una glòria beneïda, no?, absolutament. I, fins i tot, alguna mala llengua m'ha dit que el senyor conseller pensa traslladar el seu despatx a un barracó, perquè és tan bo que potser el seu despatx podria estar molt bé allà.

No. Hem de ser molt seriosos en aquest sentit. No volem els retalls, i alguns retalls que hi ha hagut, sobretot, en formació professional, batxillerat i de professionals de l'educació; també hem de parlar del retall, de les retallades de personal i de professionals de l'educació; en aquest sentit, doncs, a nosaltres ens preocupa molt. Ens preocupa molt perquè ha afectat..., abans del retall Zapatero hi ha hagut en aquesta cambra els retalls Montilla, que van arribar molt abans: retalls en l'educació i en les polítiques socials, com hem vist, no?

En aquest sentit, nosaltres hem presentat quatre esmenes per intentar millorar el text. Vostès parlen..., vostè, senyora Fortuny, parla d'orientació. Nosaltres parlem d'orientació, d'acció tutorial, però també de la mediació entre escola-treball. També hem considerat interessant introduir el concepte de l'emprenedor. La formació professional també és per als emprenedors del futur. I és importantíssima. Per això demanem una línia de crèdits per als estudiants de formació professional que puguin ser emprenedors un cop acabin, o, fins i tot, poder combinar aquesta emprenedoria amb els estudis. La publicació..., vostè parla de fer, nosaltres parlem de publicar un informe sobre l'abandonament, que ens preocupa, sobre la situació real de la matrícula.

I, un últim punt, que em sembla fonamental en aquest aspecte: si volem donar aquesta dignificació, si volem donar aquest prestigi, si volem fer aquesta coherència no podem fer que la formació professional sigui cosa de dos. No pot ser cosa de dos perquè quan és cosa de dos, en aquests moments, doncs, són del mateix partit, n'hi ha d'altres, com salut i acció social, que són de diferents partits, qualsevol cosa de dos no funciona bé, amb la qual cosa... que posem en una de les esmenes una única unitat administrativa que tingui totes les competències delegades en matèria de formació professional. Res més.

Gràcies, senyora Fortuny, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició dels grups parlamentaris que donen suport al Govern, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Font.

El Sr. Font i Cardona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diputada Fortuny, en primer lloc, li volem agrair l'interès del seu grup i de vostè mateixa pels cicles de formació professional i la formació professional en general, que no és recent, sabem que ve de lluny, i, per tant, també volíem tenir aquesta deferència amb vostè, no?

Volem dir-li que no hi ha molta diferència entre les opinions que vostès manifesten –les que manifesta vostè, en concret– i les opinions que nosaltres tenim, i tampoc amb relació a la realitat concreta, que també és bastant semblant al diagnòstic que fem tots plegats i al que cal fer en el futur.

Sabem que els mou una voluntat positiva de millorar les coses, de posar de manifest aquelles coses que consideren que potser vostès consideren que no es fan prou bé, però també li volem dir, senyora Fortuny, que, de la mateixa manera que vostès exerceixen aquest dret i aquesta obligació, que és el control, el control parlamentari, els grups que donem suport al Govern també tenim una obligació, que és contrastar el que ens diuen i mirar de defensar les coses tal com ens sembla que són, tal com ens sembla a nosaltres que són en la realitat, no?

Els diem tot això perquè l'àmbit educatiu de la formació professional és un dels àmbits, en general, on s'han aconseguit més coses i més brillants i més reeixides i més reconegudes durant els anys del Govern d'entesa, i molt particularment els darrers anys. És una de les coses que està anant més bé dins el sistema d'educació general, diguem-ne. En tots els àmbits educatius hi ha una evolució. En aquest, en concret, n'hi ha una d'accelerada i de reforma profunda, i de brillantor creixent, diguem-ne, visible amb els resultats i amb els èxits que suposa aquest subsistema dins el sistema d'educació de Catalunya.

Com tothom sap el sistema educatiu hereta uns punts conflictius que cal millorar. Un d'aquests punts se situa a l'acabament de l'ESO. Ho acaba de dir el representant del Grup Popular. Hi ha molts nois i noies que segueixen estudiant després de l'ESO els estudis postobligatoris –és a dir, batxillerat i cicles de formació professional–, però no són prous. Tots sabem això. Els objectius de Lisboa ho diuen: «No són prou. Haurien de ser bastants més.» Vostès coincidiran amb nosaltres que aquí hi ha un objectiu de futur ben clar: incrementar els nois i les noies que segueixen estudiant després de l'ESO els estudis postobligatoris. Aquest és un objectiu compartit, no?

Això implica moltes coses, diverses coses. Una, per exemple: millorar l'assumpció de competències instrumentals a la mateixa educació primària. Per exemple, aprendre a llegir i a escriure una mica més aviat.

Avançar en la lectoescriptura i prevenir i avançar-se als problemes que apareixeran després, durant i al final de l'ESO, que estan a l'educació primària. Aquí hi ha algunes mesures a aprendre.

Una altra: multiplicar l'oferta educativa a l'acabament de l'ESO, per mantenir lligats en al sistema educatiu a molts nois i noies que d'altra manera, si no existeixen aquestes ofertes, entre l'ESO i els postobligatoris desertarien del sistema. És una altra mesura. I una altra, potser una última: millorar els estudis secundaris postobligatoris fent-los més eficaços i pedagògicament més atractius, tant batxillerat com cicles de formació professional. I en tot això estem.

Sobre aquestes línies de avenç, volem avançar-li, senyora diputada –ja ho va fer notar el conseller en l'última sessió del Parlament–, que, en l'àmbit de la formació professional, s'ha fet un avenç històric, i que aquest avenç s'ha fet justament aquests darrers anys, no en altres moments ni en altres èpoques, sinó amb aquest Govern i en aquests darrers anys.

Sintèticament, la formació professional ha passat de ser un àmbit educatiu subsidiari del batxillerat a ser un àmbit educatiu amb objectius propis, amb dinamisme propi, amb orientació pròpia i amb connexió amb tots els estadis educatius. Ja no és la ventafocs del sistema educatiu. És un subsistema estructurat amb els seus objectius, amb el seu dinamisme, amb el seus èxits i amb els seus resultats visibles.

D'una situació gairebé dramàtica –per seguir amb la terminologia utilitzada pel conseller–, el 2003, hem passat a una situació de redreçament accelerat permanent, que té el seu recorregut en el pacte del Tinell, en primer lloc, on hi ha una declaració d'intencions clara en aquest sentit; en l'Acord estratègic per a la competitivitat de l'economia de Catalunya, en segon lloc; en els plans de formació professional, en tercer lloc; en programes de gran projecció i ambició de futur, com el programa FP.cat i en la legislació i la normativa educativa vigent en aquests moments, que també contempla una sèrie d'objectius en aquest àmbit.

D'altra banda, volem recordar-li, senyora diputada, que l'alumnat dels cicles de formació professional ha passat de 67.000 a 94.000, entre 2003 i 2010, i, si considerem també els conjunts dels estudis professionalitzadors, tots els estudis de formació professional, han passat de 81.000 a 114.000, són uns 35.000 més. La matrícula d'aquest any són 114.000. Nois, mai s'havia arribat a aquesta situació! Hi ha un gran interès perquè també hi ha una oferta creïble i una oferta digna que s'adreça a tots aquests nois i noies que volen professionalitzar-se.

Els estudis contemplen ara un itinerari que permet accedir al primer cicle amb una prova, efectivament, com deia; al segon cicle, a partir del batxillerat o a través també d'una prova, de creixent èxit acadèmic, cada cop aproven més nois i noies aquesta prova d'homologació per al segon cicle, i permet especialitzar-se en connexió amb el mercat laboral directe, és a dir, amb les mateixes indústries, i permet també seguir després –després– estudis universitaris, configurant una autèntica segona autopista de l'ensenyament reglat. N'hi ha una que és

el batxillerat, i n'hi ha una altra que són els cicles de formació professional, i a través de les dues autopistes es pot arribar a la universitat. I aquesta és la situació actual. Tant és així, que una bona part dels ciutadans que l'havien abandonat fa alguns anys retornen ara al sistema educatiu després d'aquestes modalitats d'estudis, per la seva atracció i per la seva coherència.

Senyora diputada, no podré ara analitzar punt per punt els vuit punts que ha presentat. Sí que li diré que... Té vuit punts la seva moció, com ens ha indicat; alguns són extremadament tècnics. Els hem analitzat amb detenició i amb molta paciència, i podem afirmar que totes i cadascuna de les propostes tenen la seva correspondència activa en els programes i treballs que ja estan en funcionament, sense excepció. Tot el que vostè ens proposa en cada un dels punts té la seva correspondència amb les accions de govern que en aquests mateixos moments estan en marxa.

Per tant, li diré, consegüentment, després d'aquesta constatació, veient que tampoc divergim tant i que el que vostè ens proposa està en aquests moments implementant-se a través del Departament d'Educació..., els grups que donem suport al Govern agraïm l'interès, l'interès de vostè, les múltiples coincidències, però no votarem la moció, tampoc la votarem en el cas que vostè accepti les esmenes del Grup Popular, considerant bàsicament que les observacions que ens fan són actuacions ja realitzades pel mateix Govern o en procés de realització en aquest mateix moment.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Finalment, per fixar posició també, en nom del Grup Mixt té la paraula la diputada senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gracias, *president*. *Senyor conseller*, esta es otra vertiente, esta moción es otra vertiente de la gestión o de la opinión de la gestión de la *conselleria* de Educación. Naturalmente, es una gestión compartida, y sabemos que esto comporta problemas, porque creemos que no hay una buena coordinación o, como mínimo, hay una coordinación deficiente.

Conseller, con la formación profesional corremos el riesgo de que deje de cumplir su función, que no es otra que la de formar a los alumnos para vincularlos directamente al mundo laboral, además de atender, naturalmente, sus intereses individuales y capacidades personales. Eso es necesario, evidentemente, y la formación profesional es necesaria en estos momentos de graves dificultades económicas y de elevado paro, es más necesaria que nunca.

El *síndic*, el otro día, en su informe, lo puso de manifiesto: con esta situación peligra la igualdad de oportunidades en la educación; informe que establece expresamente que faltan plazas en determinados ciclos formativos de grado medio y superior. Mil jóvenes se han quedado sin plaza por falta de oferta en formación

profesional. Esto entendemos que es un grave déficit estructural del sistema educativo. Esta falta de plazas que se da ahora es un problema de futuro, ya.

Entonces, creemos que una buena planificación de la formación profesional permite a los jóvenes..., o sea, esta buena planificación permite a los jóvenes adquirir la calificación necesaria para que su vida laboral no se vea empañada por dos fenómenos muy probables que les van a pasar: la automatización de los procesos productivos y la competencia de la mano de obra de terceros países en desarrollo, cuyo impacto en nuestras economías está siendo cada vez más acusado. Sabe usted que no hay carpinteros, por ejemplo. Están viniendo de otros países a hacer de carpinteros; aquí no hay, señor *conseller*. Ese es un de los temas que se podría estudiar.

Como dijo usted mismo, *conseller*, durante la interpelación previa, la responsabilidad de los gobernantes es canalizar la demanda de formación profesional en resultados concretos en el ámbito de la titulación y colocación. Nosotros apoyaremos los puntos contenidos en esta moción, porque nos parecen apropiados para mejorar el ciclo formativo de la formación profesional, y sobre todo porque sus objetivos coinciden con el programa de Ciutadans: un plan de formación profesional que mejore los recursos, diversifique la oferta y dignifique la formación profesional.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Per pronunciar-se sobre l'esmena presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Rosa Fortuny.

La Sra. Fortuny i Torroella

Gràcies, senyor president. Nosaltres, de les quatre esmenes que ens ha presentat el Partit Popular, tres les hem transaccionades i la quarta l'hem acceptada, que seria el punt 9 de la moció.

Jo, de totes maneres, no voldria deixar de dir, amic Daniel, que la formació professional fa molt de temps que ha deixat de ser la ventafocs de l'educació. És més, l'antiga FP2 mai va ser la ventafocs de l'educació, mai. Per tant, d'aquest tema n'hauríem de parlar.

I no s'obsessionin amb el nombre d'alumnes, no s'obsessionin amb el nombre d'alumnes; quantitat no vol dir qualitat. I també val a dir que mai havíem tingut tanta població estudiantil a Catalunya, mai.

Per altra banda, deixi'm recordar-li..., i agrair-li la referència que vostè ha fet a la meua dedicació a la formació professional. Segurament aquesta dedicació és la que em va portar l'any 2003 a veure que seria un bon pas fer un acord amb totes les universitats catalanes perquè hi hagués reconeixement dels cicles formatius de grau superior i, per tant, els alumnes poguessin passar-hi, i hi hagués aquesta autopista de la qual vostè ha parlat abans. Per tant, així ho vam fer l'any 2003.

I també els he de dir que, bé, està molt bé aquesta brillantor que vostès diuen que tenen, no? Vull dir... Ara,

expliquin-ho bé, perquè el mateix secretari general d'UGT, públicament, ha desconfiat dels seus acords amb la formació professional, i ha dit que si els han incomplert de forma sistemàtica –i ho ha dit públicament– no veu el motiu per què ara els compliran.

Dit això, els he de dir que tots plegats ens hem de posar les piles, però en qualsevol cas la responsabilitat és de vostès, que tenen el govern, i si vostès porten quatre anys de retard en aquest tema és perquè en el seu moment no van acabar de desenvolupar el Pla general de formació professional 2003-2006 que els vam deixar ben preparat i que contemplava totes les mesures que s'estan portant a terme.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació, aquesta Moció sobre la situació de la formació professional.

Comença la votació.

La moció ha estat rebutjada per 58 vots a favor i 69 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de tres de la tarda i deu minuts.